

Giới thiệu [Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..

Thể loại: Ngôn tình, fanfic, hiện đại, sinh tồn, phiêu lưu, showbiz, trước ngược sau sủng, chút hài, 1x1, HE

Warning: Nhân vật có thật, truyện được viết dựa trên những tình tiết có thật và có thêm chút hư cấu của tác giả. Truyện dành cho những ai ship cp Kookie x JiHyo. Ai không ship cp này hoặc phản đối xin mời click back.(Tác giả cũng có tâm trạng của fangirl mà ^^) Nên mong mọi người đọc vui vẻ không war nhé.

Couple chính: Kim Jong Kook x Song Ji Hyo

Nhân vật phụ: Lee Kwang Soo, Yoo Chae Suk, Kang Gary, Haha, Sukjin và một số diễn viên khác.

Ai cũng biết Running Man là một chương trình truyền hình thực tế có tiếng ở Hàn Quốc có tầm ảnh hưởng lớn.

Chương trình có 7 thành viên và họ đều là những nghệ sĩ nổi tiếng. Các tập đều có khách mời là các ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng.

Một ngày tất cả đều bị đưa đến nơi không một bóng người. Giữa sự sống và cái chết chỉ được chọn một. Muốn sống thì phải chạy. Chạy như những gì họ đã làm trong Running Man. Một cuộc đua thật sự.

Những thử thách tưởng chừng không thể hoàn thành, những cảm xúc, những con người, sự trung thành và phản bội, nước mắt, mồ hôi và máu đều được trải qua và từ đây một chuyện tình được hé mở.

Hồ và Mèo liệu có thành?! Người Năng Lực và Át Chủ Bài liệu có hiểu được nhau?!

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh.. được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

JiHyo.....JiHyo.....Ji.....Ji..Hyo em đang ở đâu?

Đôi chân như rệu rã vì hoạt động liên tục. Con đau đang gặm nhắm từng hồi. Tiếng thở gấp lẫn át đi những tiếng kêu vang vọng. Dường như đó là tên một người con gái.

Phải rồi, người anh yêu nhất là cô ấy, anh cố gắng làm tất cả cũng là vì cô ấy. Jong Kook cố gắng gượng dậy. Những bắp cơ đang nổi hằn trên cánh tay săn chắc. Khuôn mặt ướt đầm mồ hôi, anh dựa vào tường thở gấp. Những hồi ức ủa về như một cơn gió.

.....

"Ya Kim Jong Kook! Anh là người tôi ghét nhất trong giới showbiz Hàn Quốc đấy." - Ji Hyo trợn tròn đôi mắt liếc xéo Jong Kook. Người đàn ông này dám xé băng tên của cô. Anh ta không biết cô là ACE hay sao?!

"Wae O? Tôi là thy sẵn, em là con mồi. Tôi có quyền xé băng tên con mồi nào tôi bắt được. Em không biết biệt danh tôi là Người Năng Lực sao? Mà này phần đoạn vừa rồi em nói ghét tôi sẽ không được chiếu đâu. Cho nên...hì hì em cứ nói ghét tôi thoải mái." - Jong Kook đáp trả cái liếc mắt của Ji Hyo bằng một nụ cười tươi rói. Trong mắt anh người con gái này chẳng đuj đáng gì cả. Trêu tức cô là thú vui của anh.

.....

"Oppa ah! Gary đối với em rất tốt. Anh thấy sao?" - Cô nhìn anh với đôi mắt trong veo nhưng ẩn chứa sự phiền muộn.

"...Anh thấy...cậu ấy rất được, xứng với em lắm. Monday Couple có thể thành hiện thực đấy." - Anh cố gượng cười đáp lại. Con đau truyền đến nơi tim khiến anh khó thở.

Cô mở to đôi mắt nhìn anh, gương mặt đỏ dần. Noi khỏe mĩ lóng lánh giọt nước chực chờ rơi.

.....

Năm năm trước gặp nhau như một định mệnh. Anh nhìn thấy cô dễ rồi anh vẫn vương mãi bóng hình ấy trong tim. Năm năm sau vẫn vậy, nhưng tim anh từ lâu đã khắc sâu nhiều vết thương bởi kịch bản khôn kiếp kia.

Anh đã chịu đựng đủ rồi.

Ánh mắt thì không bao giờ rời khỏi. Anh vẫn luôn dõi theo cô từng bước cho dù người bên cạnh cô không phải là anh.

.....

Jong Kook oppa....anh ở đâu...mọi người ở đâu...

Đây là đâu?

Tại sao mọi thứ lại tĩnh lặng thế này?

...Kétttt....Tiếng cánh cửa sắt bật mở.

"Ji Hyo! Em thật đẹp. Trên màn ảnh trong mắt anh em như một thiên thần. Và giờ đây thiên thần ấy đang ở trước mặt anh. Đôi mắt...anh rất muốn đôi mắt này sẽ mãi mãi chỉ nhìn một mình anh."

Tiếng hét thất thanh vang vọng khắp quá đồi. Bầu trời hôm nay âm u, mây đen vần vũ như báo hiệu cơn bão cuồng phong sẽ ập đến.

.....

"Bắt hẩn lại dừng để hẩn đặt viên đá vào thạch trụ." - Người áo đen nhìn vào màn hình nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Kim Jong Kook đã vào đường hầm" - Âm thanh báo cáo không ngừng vang lên. Ánh sáng đỏ chớp nháy liên hồi.

Người áo đen tức giận dầm dẫm vào tấm kính vỡ nát. Hẳn phải làm gì đó để ngăn chuyện này lại. Nếu Kim Jong Kook đặt viên đá vào thì mọi thứ xem như tan thành mây khói. Kế hoạch hoành hào của hẩn không thể kết thúc được.

"Đẩy nhanh thời gian, thả trùng độc. Mau lên!"

.....

"Jae Suk hyung - Gary! Hai người qua bên cây cầu kia đi. Ji Hyo đang chờ. Nhanh lên! Em sẽ cùng Dong Hoon chặn cửa." - Jong Kook lớn tiếng thúc giục. Lông mày nhàu chặt, rịn cả mồ hôi. Vết thương nơi chân phải đang rỉ máu. Đối với Jong Kook bây giờ điều đó không quan trọng.

"Không được hyung! Đồng hồ thời gian của anh không còn nhiều. Anh chỉ còn 1 tiếng thôi. Nếu không đi cùng thì anh sẽ..." - Sự lo lắng hiện rõ trong mắt Gary. Cậu không thể bỏ lại Jong Kook. Gary đang hận bản thân mình cực độ. Vì cậu mà mọi người mới ra nông nỗi này.

"Gary hyung nhanh lên, Jae Suk hyung không cầm cự được lâu nữa. Jong Kook hyung không sao đâu. Có gì em sẽ dùng bộ đàm liên lạc sau với các anh." - HaHa vừa nói vừa đẩy Jae Suk cùng Gary qua cánh cửa.

"Không!!!" - Gary cố vùng ra khỏi nắm tay của HaHa.

Rình rình.....rầm...Cánh cửa từ từ khép lại. Bóng tối bao trùm cả căn hầm.

.....Running Man....bản chất là phải chạy....thời gian luôn luôn là thứ đáng sợ nhất.

DON'T WALK,RUN

REAL RACE START.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh.. được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Ai đây?!. ACE?!

Một ngày hè muộn tháng 8...

-6:00 am-

“Aigoo! Hôm nay lịch quay sớm quá...không kịp tập buổi sáng rồi.”

Tiếng thở dài thoát ra thật sự khiến Jong Kook muốn bỏ lịch quay ngay lập tức. Chiếc giường yêu dấu nó đang vẫy gọi thật nhiệt tình. Hôm nay tâm trạng của anh không được tốt lắm. Hôm qua quả thật là một ngày dài, lịch quay thì kín mít nhưng thời gian nghỉ ngơi của anh lại quá ít ỏi. Mấy tên nhà đài chết tiệt, thật sự là đang giết người mà.

Anh lẽ từng bước chân nặng nhọc vào nhà tắm. Đứng trước gương khuôn mặt anh trông thật khác lúc lên hình. Anh của 20 năm trước căng trắng sức sống bao nhiêu thì hiện tại lại như một người bệnh sắp chết bấy nhiêu. Đây có lẽ là hậu quả mà anh phải nhận khi bước chân vào giới showbis đầy tăm tối này.

“Haizzz! Tinh táo lên nào Kim Jong Kook! Mày không phải là người bi quan như thế. Một chút một mồi này có đáng là gì. Mày đã từng trải qua nhiều sóng gió hơn kia mà.” – Anh dùng hai bàn tay vỗ liên tục vào mặt mình để vực dậy tinh thần.

Chuẩn bị mọi thứ xong, anh lập tức ra xe đi đến công ty quản lý.

Hôm nay cô bé stylist đã chuẩn bị cho anh một bộ vest phong cách miền viễn Tây. Chiếc áo sơ mi trắng dài tay phối cùng quần khaki đen rất thanh lịch. Khoác ngoài chiếc áo ghile ngắn đồng màu đen càng tăng thêm phần nam tính hấp dẫn. Trên ngực trái được cài thêm chiếc huy hiệu ngôi sao màu vàng trông không khác gì một bộ cảnh phục.

“Quái lạ! Hôm nay ghi hình tập 163 đúng không nh? Tại sao cô bé lại chuẩn bị bộ này? Như thế này chẳng phải trang trọng quá sao?”

Nhiều câu hỏi vẫn quần quanh trong đầu nhưng anh không làm gì khác được ngoài việc phải mặc nó. Dù sao thì stylist cũng chỉ làm theo lệnh từ nhà đài, có hỏi cô bé ấy cũng sẽ không nhận được câu trả lời. Tốt hơn là mình nên im lặng.

Trong một giây nhào vào gương anh đã không nhận ra mình. Đã bao lâu rồi anh không mặc những bộ đồ như thế này. Cơ thể vì tập luyện thường xuyên đã khiến các bó cơ trở nên cuộn cuộn cứng chắc. Chỉ những bộ đồ ngắn tay hoặc quần short mới làm anh cảm thấy thoải mái khi cử động. Hôm nay phải bỏ người trong bộ đồ này quả thực anh không quen chút nào.

Bước ra từ phòng thay đồ đến giờ cô bé stylist cứ nhìn anh mãi. Gương mặt thì lúc đó lúc hồng mồi khi ngược lên nhìn anh. “Yaa yaa em hãy thôi đi được không? Tôi sắp chết vì ngượng rồi đây.” Anh đang mang vẻ mặt tỉnh như không nhưng tiếng lòng thì gào thét mãnh liệt. Anh thật sự rất ngượng khi có người nhìn mình chăm chăm như vậy. Da mặt anh mồng lấm a.

Kia rồi cứu tinh của mình.

Anh sai bước nhanh hơn, gấp gấp chui vào xe, đóng nhanh cửa lại. Tài xế đưa anh đến địa điểm ghi hình đầu tiên. Trên đường đi, lâu lâu ánh mắt vị tài xế cũng liếc nhìn lên chiếc gương chiếu hậu. Mọi người hôm nay sao thế nhỉ, mình ăn mặc có vấn đề sao?

.....

Chiếc xe đi đến cổng viên K rồi ngừng lại. Bước xuống xe, chiếc kính râm được đeo lên, anh nhìn quanh hai giây đã thấy đoàn quay của chương trình Running Man. Một tám tám đồ được trải sẵn chờ những thành viên đến. Không một ai đứng trước máy quay, vậy anh là người đầu tiên có mặt.

Daebak*...mình có cảm giác hôm nay sẽ được thần may mắn chiếu cố.

.....

Từ xa bóng dáng của hươu cao cổ Kwang Soo trải dài, tiến đến. Hôm nay cậu ấy mặc bộ somi xanh quần tây đơn giản, trên cổ còn thắc một chiếc nơ bướm màu xanh dương đậm. Trông cậu ta không khác gì những cậu học sinh cuối cấp đi dự tiệc trường.

5 phút trôi qua..

Lần lượt từng thành viên chủ chốt xuất hiện. Sau Kwang Soo là Haha và Sukjin. Hai người này cũng ăn mặc giống với con hươu cao cổ kia, cũng áo somi cùng với chiếc nơ bướm trên cổ chỉ khác mỗi màu áo.

Ồ? Sao mọi người lại ăn mặc giống nhau thế? Tại sao có một mình mình lại mặc thế này? Wae*? Wae o?

Tiếng gào thét của tôi đang vang vọng trong lòng đây. Thật sự không ai nghe được sao?

Cả bốn người cùng nhau bước đến đứng trước máy quay.

Xa xa bóng dáng gây nhom của Yoo Chae Suk đi đến. Nhưng anh ta đang mặc cái gì thế kia?!

Omo*? Đồng phục cô vũ?

Tiếp nối điều đáng sợ trước mắt là mảng xuất hiện của Kang Gary. Hôm nay thật sự mọi người đều ăn mặc rất khác thường. Gary đang diện nguyên bộ comple đen.

“Cậu ta hôm nay làm đám cưới sao hả?” – Jong Kook không nhận được nửa lời bật phát.

“Huyeng cũng thế mà sao lại nói em.” – Gary lập tức đáp trả.

Vì mọi người gặp nhau chưa kịp chào hỏi đã phải lên sóng, nên cùng quyết định “chào hỏi” nhau bằng cách này.

“Jong Kook-ssi! Huyeng hôm nay ăn mặc thật chỉnh tề nha. Không phải phong cách quần ngắn thường ngày nữa sao?” – Lee Kwang Soo cười tít mắt không sợ chết hỏi vặn Jong Kook.

“Yaa – Cậu muốn chết sao Hươu Cao Cổ?” – Anh thật sự hết cách với cậu em này. Cậu ta luôn luôn biết cách chọc tức anh mọi lúc.

Anh chỉ biết cười rồi tưởng ra những câu biện giải trước hàng loạt câu nói của 5 người còn lại. Mọi người đều bắt đầu một buổi ghi hình bằng những câu châm chọc nhau như thế.

Không khí bỗng trở nên trang trọng lạ thường. Không phải vì cảnh trí xung quanh quá hào nhoáng, có lẽ vì hôm nay mọi người đều được cho mặc những bộ trang phục dự tiệc. Bước chân trên tấm thảm trải rộng giữa sân vườn. Jong Kook có cảm giác hôm nay sẽ ghi hình một tập đặc biệt nào đó. Nhưng hôm nay có chút khác lạ. Anh đang ngó quanh tìm kiếm một người.

“Jihyo sao không thấy cô ấy đâu nh?” – Anh buộc miệng nói ra nghi vấn của mình.

Một lời nói này khiến 5 người còn lại cũng nháo nháo hỏi dồn các PD.

“Có thể hôm nay cô ấy sẽ xuất hiện cùng khách mời như những lần trước.” – HaHa, Sukjin đồng loạt đưa câu trả lời. Những người còn lại cũng đồng tình.

Riêng Jong Kook anh lại không nghĩ như vậy. Một tia lo lắng thoáng qua trong lòng khiến anh khó chịu. Bình thường người đến sớm luôn là cô ấy. Anh đã quen nhìn thấy cô ấy đứng đó cười với anh gọi anh một tiếng “Oppa a~”.

Tiếng xe thắng lại thu hút sự chú ý của mọi người. Jong Kook nhìn ra chiếc xe đó, ánh mắt của anh trở nên dè dặt. Một phần vì chiếc kính râm đã che hết nên mọi người không ai để ý thấy sự thay đổi đó. Bàn thân anh cũng mong đừng ai thấy được điều này.

Cánh cửa bật mở, bóng dáng ba chàng trai hiện ra. Ba chàng trai ấy không ai khác chính là những thành viên của nhóm nhạc Big Bang – GD, Daesung và Seung Ri.

Anh lại một lần nữa thất vọng.

Mọi người vỗ tay chào đón những thành viên khách mời. Jong Kook cũng phải hoàn thành trách nhiệm vai diễn của mình. Anh cố gắng gạt đi những suy nghĩ tiêu cực ra khỏi đầu và bắt đầu trò chuyện cùng các khách mời. Cuộc trò chuyện được tiếp nối hoàn hảo không chút sơ hở.

Lọc cọc lọc cọc...tiếng chân ngựa vang lên khiến mọi người chú ý.

Một cỗ xe ngựa màu trắng chạy đến làm các thành viên đều há hốc miệng kinh ngạc.

“Lẽ nào là Jihyo của chúng ra trong đó sao?” – HaHa mắt mở to quay sang hỏi Jae Suk.

“Huyeng cũng không biết. Cứ chờ nò dừng lại sẽ rõ thôi. Có thể sẽ có thêm khách mời nữ.” – Jae Suk nghi hoặc nhưng lồng vào câu nói sự hưng phấn khiến các thành viên còn lại cũng trở nên háo hức.

Jong Kook biết chắc chắn lần này là JiHyo. Nhưng tâm trạng của anh hôm nay rất khác. Ngoài sự mong đợi còn có sự tò mò. Vì mỗi lần cô ấy xuất hiện sau cùng thì chắc chắn sẽ là một tập quay đặc biệt. Anh đang chờ đợi điều đặc biệt đó. Ác chủ bài của RM* và là...ACE* của anh.

Cỗ xe dừng lại. Bước chân một cô gái bước xuống...

Kim Jong Kook anh có lẽ sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc ngày hôm nay. Khoảnh khắc anh muốn thấy từ lâu.

*Daebak: Thật tuyệt/ Không thể tin được/ Tuyệt vời.

*Wae: Tại sao/Sao.

*Omo: Gì thế.

*PD: Tổ chế tác/Tổ sản xuất chịu trách nhiệm kịch bản chương trình.

*RM: Running Man

*ACE: viết tắt của Át Chủ Bài.

...Hết chương 1...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuộc đua bắt đầu

Ji Hyo bước xuống thềm đỏ cô nhìn mọi người xung quanh với ánh mắt ngại ngùng. Phía xa ba vị khách mời đang nghiêng đầu nhìn cô.

“Omo! Là Big Bang sao? Woa thật há.” – Cô khựng lại lấy tay che miệng mình. Ba người này ở ngoài quá thật đẹp hơn trên hình nữa.

Hôm nay cô mặc duy nhất một màu trắng. Chiếc váy voan mỏng dài đến cổ chân xếp thành nhiều lớp. Áo ngang vai được nhún một cách khéo léo tôn lên bờ vai thon thả. Mái tóc búi nhẹ sau đầu. Một vài lọn tóc bung ra bay trong gió. Phía trên cái hồ chiếc kẹp tóc hình vương miện. Cô không khác gì một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Làn da trắng hồng, gò má ửng đỏ vì hơi nóng, đôi môi đỏ mọng cùng nụ cười tươi tắn đã khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều phải trầm trồ. Một Ji Hyo mà không ai ngờ đến.

“Ya! đây đâu phải Ji Ngô của chúng ta đâu. Cô ấy đâu rồi? Có kẻ giả mạo ở đây aaaa~” – Kwang Soo bước ra nhìn các PD với vẻ mặt ngờ nghệch, chỉ hướng tay về phía Ji Hyo.

Ji Hyo quăng cho Kwang Soo một cái liếc xéo nhưng miệng thì không ngừng cười. Cô biết cậu em này đang chọc phá cô. Cô nghĩ cũng nên “chào hỏi” vài câu. Cậu ta độc diễn một mình như vậy sẽ rất buồn aa~

“Kwang Soo a~ cậu sáng nay chưa rửa mặt sao. Là tôi a, bộ cậu chưa diện kiến Ji công chúa bao giờ sao? Một lát nữa tôi sẽ không nương tay với cậu đâu đấy.” – Ji Hyo buông thông hai tay ra về hết cách. Cô nén cười cổ trướng ra nét mặt lạnh lùng nhất có thể. Nhưng vẻ mặt ngốc nghếch của Kwang Soo khiến cô không thể nào nhịn được.

“Kang Gary hôm nay có vẻ ít nói nhỉ. Chà cũng phải, thấy Ji Hyo thế kia hỏi sao. Này Gary mặt cậu đỏ hết lên kia.” – Jae Suk nghiêng người nhìn Gary trêu chọc.

Kang Gary cười lớn, lâu lâu liếc nhìn về phía Ji Hyo.

“Phải đó! Ji Hyo của tôi thật đẹp aa~ Cảm ơn tổ chế tác đã giúp cô ấy trở nên xinh đẹp hơn. Thật may cô ấy là couple với tôi...” – Gary nhanh chóng cúi gập người 90 độ cảm ơn tổ chế tác. Đôi mắt nhỏ xíu vì cười mà trở thành hai đường kẻ trên mặt. Bộ dáng hiện tại không khác gì chàng rể ngốc trong ngày cưới.

“Noora a~ Chì hôm nay rất đẹp...” – GD nở một nụ cười toả nắng nói với Ji Hyo.

Mọi người đều rất thích thú với tạo hình này của cô. Từ một Ji Ngô chính hiệu trở thành một cô công chúa kiều kì.

Jong Kook nhìn Ji Hyo với ánh mắt kinh ngạc. Anh chết lặng trước vẻ đẹp của cô. Khuôn mặt anh vẫn điềm tĩnh, nhưng tim anh thì đang loạn nhịp. Hơi thở bắt đầu dồn dập. Anh bất giác dè tay lên lồng ngực. Anh sợ rằng chỉ chạm một giây nữa thì tim anh sẽ nhảy hẳn ra ngoài. Miệng trở nên khô khốc, anh phải liên tục liếm môi. Không khí xung quanh nóng lạ thường.

VJ* phát hiện ra Jong Kook có gì đó không ổn liền chạy lại hỏi nhỏ.

“Hyung sao vậy Jong Kook?” – Sự lo lắng hiện rõ trong mắt VJ.

“Anh không sao. À cậu có thể mang cho anh một chai nước lạnh không?...Uh...uhm bộ đồ khiến anh thấy không được thoải mái lắm.” – Jong Kook ngập ngừng tìm một lí do thích hợp.

Mọi người trong đoàn quay đều hiểu rất rõ. Án giấu bên trong thân hình vồ vớ của Jong Kook có một sức khoẻ trái ngược hoàn toàn. Từ lâu nó đã không được tốt, hậu quả của việc anh chạy show quá nhiều nhưng nghỉ ngơi không đủ. Đồng thời sau đợt chấn thương chân năm ngoái phải nhập viện, chân phải của anh đã yếu đi một phần. Có lần báo chí đã đưa chuyện này ra mổ xẻ, khiến anh một phen lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày liền.

Khi VJ nghe anh nói như vậy lập tức đi lấy chai nước đến cho anh.

Lee Kwang Soo đứng bên cạnh nhìn thấy nghiêng đầu hỏi.

“Hyung không sao chứ? Chấn lại bị đau sao? Có cần em nói với PD tạm dừng quay không?” – Mặc dù đang lo lắng cho sức khoẻ của người anh này nhưng Kwang Soo vẫn không quên nhiệm vụ pha trò của mình.

“Yaaa anh yếu đuối đến vậy há? Không sao cả, cậu cứ lo phần việc của cậu. Chỉ là thời tiết cuối hè nhưng vẫn nóng, mà anh phải mặc bộ đồ này nên thấy không thoải mái thôi.” – Jong Kook vỗ vai Kwang Soo, trấn an cậu em bằng một nụ cười mỉm.

Kwang Soo nhẹ thờ dài, cậu không nói thêm gì nữa. Cậu hiểu rất rõ, Jong Kook luôn là người như vậy. Đau đớn cách mấy, khó chịu dường nào cũng đều nói không sao. Anh luôn dùng vẻ ngoài điềm tĩnh khiến người ta an tâm nhưng lại tự ôm hết mọi khó khăn vào mình.

....Thật sự...không tốt đâu hyung à...

Jong Kook nhìn về phía Ji Hyo đứng. Anh cười một cách ngây ngốc. Đã bao lần anh tự dằn lòng không được có bất cứ biểu hiện ngốc nào nhưng anh không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Mọi thứ đều không qua được cặp mắt sắc bén của Kang Gary. Đã từ lâu cậu biết được Jong Kook có tình cảm đặc biệt với Ji Hyo. Ngay sau những lần Jong Kook thăm lặng bắt đầu bảo vệ Ji Hyo trong các thử thách bất kể cô có là đồng đội của anh hay không, dần dà đã dấy lên mối nghi ngờ trong cậu. Sau cái đêm tiệc kết thúc năm của đài SBS cậu vô tình nhìn thấy Jong Kook lên khoát áo của mình cho Ji Hyo lúc cô đang ngủ say trên ghế sofa đã góp phần khẳng định mọi sự ngờ vực của cậu là đúng.

Nhưng cậu không chấp nhận sự thật này. Chừng nào cậu với Ji Hyo còn là Monday couple và người hâm mộ vẫn còn ủng hộ điều đó thì hyung ấy cũng đừng mơ chạm đến được Ji Hyo của cậu.

Từ lúc Ji Hyo bước xuống xe cùng hình ảnh đẹp lộng lẫy trong bộ váy trắng tinh, Kang Gary cậu đã xác định Ji Hyo phải là bạn gái thật sự của mình. Cậu thoáng lướt nhìn biểu hiện Jong Kook rồi nhận ra hyung ấy cũng đang đỏ mặt nhìn Ji Hyo thì cậu có chút ghen. Gary không muốn ai nhìn Ji Hyo với ánh mắt yêu thương ngoài trừ cậu.

Hôm nay mấy quay đặc biệt tập trung vào Jong Kook một cách lạ thường. Dường như mọi hành động của anh đều được thu vào đó.

.....

Ji Hyo được Go Dongwan trong vai người hầu dắt tay đi từng bước trên thềm đỏ. Cô bước đi trong tiếng vỗ tay của các thành viên lẫn những vị khách mời. Cô nhìn lướt qua, ban phát một nụ cười xinh xắn. Ji Hyo chợt dừng ánh mắt trước Jong Kook. Hôm nay ở anh có nét rất lạ. Jong Kook oppa toả sáng hơn thường ngày nha. Mặc bộ đồ đó rất hợp, có lẽ có nên nhắc nhỏ với Jong Kook rằng nên thường xuyên mặc như thế ra ngoài. Cô thầm mỉm cười.

Chỉ trong phút chốc nhưng ánh mắt của cô đã bị Jong Kook nhìn thấy. Anh cười thật tươi đáp lại ánh mắt đó. Cô lúng túng điều chỉnh lại hướng nhìn, cười thẹn.

Ji Hyo ngập ngừng vài giây sau đó nhanh chóng lướt qua tiến đến bên cạnh Gary. Jong Kook có chút hụt hẫng. Anh nhìn theo bóng lưng cô, cuối đầu cười nhẹ. Vì anh biết đó là điều cô sẽ làm. Luôn luôn là như vậy.

Jong Kook điều chỉnh lại tâm tình, anh mở lời trêu chọc.

“Hai đứa này sao thế nhỉ? Hôm nay là lễ cưới của hai người sao? Một đen một trắng thế kia...aizzz” – Anh cười thật tươi chỉ Gary rồi lại chỉ Ji Hyo.

“Phải ha! Có do em sắp đặt không thế Gary?” – Jae Suk tiếp lời.

“Aigoo Hai đứa thật không biết xấu hổ gì cả còn dám làm thế trước buổi quay hình cơ đấy...Thật là” – HaHa cũng hùa vào trêu Cặp Đôi Thứ Hai.

Mỗi người nói vào một câu khiến Ji Hyo đỏ mặt. Cô chỉ cười không biết phải giải thích thế nào. Gary vui vẻ hùa theo đùa với các hyungnim. Bản thân cậu cũng rất thích thú với những trò đùa đó. Cậu không phản bác nó vì một phần cậu cũng muốn thế.

Jae Suk bắt đầu ổn định lại đội hình và giới thiệu các khách mời. Go Dongwan trên tay cầm một tập hồ sơ, chuẩn bị mở ra đọc.

“Mọi người chú ý! Công chúa Ji Hyo của chúng ta là người đạt được nhiều vàng nhất trong tất cả các thử thách Running Man. Tài sản của nàng tăng đều sau mỗi tập. Nay công chúa muốn tuyển người để cùng thừa kế chung với nàng.” – Go Dongwan đọc lớn dòng mở đầu.

“Oh...Mong Ji muốn kén rể sao?” – Mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn cô.

“Ơ...sao lại nhìn em...các anh nên hỏi PD phụ trách chứ...” – Ji Hyo cười lớn chỉ sang PD phụ trách kịch bản.

Thật sự lúc nhận được bộ trang phục này cô cũng rất bất ngờ. Đến khi được giải thích cận kề cô mới hiểu được hôm nay cô chỉ việc ngồi xem mọi người thi đấu mà không cần làm gì cả. Bởi vì hôm nay cô hoá thân vào vai công chúa.

Giọng PD kịch bản hô vang kéo sự chú ý của mọi người.

“Nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là LẤY LÒNG CÔNG CHÚA JI HYO. Bây giờ chúng ta hãy chia đội nào.”

Ánh mắt Jong Kook thoáng chốc sáng lên. Anh bây giờ mới hiểu tại sao mọi người lại phải ăn mặt thế này. Anh vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Những tập trước đây lấy chủ đề Công Chúa cũng không ít nhưng sẽ có thêm khách mời nữ. Lần này lại khác Công Chúa chỉ có một mình Ji Hyo thôi. Anh thầm cảm ơn điều đó. Tranh giành một cô gái luôn luôn là chủ đề kích thích khán giả xem đài. Đây sẽ là một cuộc đua rất thú vị nha. Jong Kook nở nụ cười nửa miệng, sau lớp kính mắt là ánh mắt hừng hực ngon lửa ý chí của anh.

Bây giờ chỉ còn chờ lập đội nữa thôi.

Sau thời gian bàn luận lập ra ba đội. Đội vàng gồm có Jong Kook – Kwang Soo – Daesung. Đội đỏ là Gary – GD – Jae Suk và đội xanh gồm Suk Jin – HaHa – Seung Ri. Nhiệm vụ đầu tiên là lấy lòng công chúa. Nếu đội nào được chọn thì sẽ được ngồi chiếc xe sang trọng cùng công chúa. Hai đội thua sẽ phải đi chiếc xe tồi cũ không có máy lạnh và động cơ bị mòn.

Đi xe cũ luôn là hình phạt khiến mọi thành viên đều sợ hãi.

Tiếng còi thổi lên báo hiệu cuộc chơi bắt đầu. Mọi người gào thét trong sự hưng phấn. Ji Hyo cũng không kiềm lòng được mà cười lớn. Cô vỗ tay nhiệt tình nhìn 9 người trước mặt. Ji Hyo rất mong đợi biểu hiện của các chàng trai ngày hôm nay.

Tinh thần đang xuống dốc bỗng chốc như được tiếp thêm năng lượng Jong Kook quyết phải giành được thắng lợi trong cuộc đua hôm nay. Mặc dù chỉ là trò chơi nhưng nó cũng phần nào giúp anh giải toả được tâm trạng của mình. Anh mong dù chỉ một chút Ji Hyo cũng sẽ hiểu được sự cố gắng của anh giành cho cô.

"Daesung và Kwang Soo đều có sức mạnh, lần này sẽ không dễ thua đội khác được." – Jong Kook thoáng nghĩ đến thành viên đội mình thì rất vui vẻ mà tin chiến thắng hôm nay anh sẽ có thể giành được.

Khi nghe tuyên bố nhiệm vụ hôm nay Gary rất thích thú. Cậu có thể lợi dụng cơ hội này để tạo thêm nhiều loveline* nữa với Ji Hyo. Cậu phải cùng có danh hiệu Monday Couple của mình. Mặt khác Gary cũng muốn ngầm khẳng định với Jong Kook Ji Hyo là của cậu. Giữa cậu và Jong Kook từ đó đến giờ chưa hề có sức mẻ gì. Gary cũng phải công nhận một điều Jong Kook hyung rất tốt với cậu. Nhưng nếu như bắt cậu phải chọn lựa giữa tình cảm anh em và tình yêu...thì...

Hyung à! Em xin lỗi sự chọn lựa của em là Ji Hyo.

Cuộc đua BẮT ĐẦU

.....Thời gian đếm ngược 3 ngày.....

*VJ: Người chuyên cầm máy quay chạy theo nghệ sĩ để ghi hình trong các show truyền hình thực tế. Mỗi thành viên trong RM đều có một VJ riêng.

*Love-line: những cử chỉ thân mật.

...Hết Chương 2...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bé bỏng hay nộ hôn?

Sau tiếng còi báo hiệu, cuộc đua bắt đầu.

Đội đỏ Gary thử thách trước. Nhạc nổi lên Gary cùng hai thành viên còn lại là GD và Jae Suk bắt đầu nhảy. Cậu vừa nhảy vừa tiến lại gần Ji Hyo. Gary đặt một tay lên vai Ji Hyo làm động tác kịc rợn sảng. GD cùng Jae Suk làm những động tác múa may quay cuồng xung quanh.

“Ya...Kang Gary nặng quá đi à. Đứng gác lên vai em nữa aa~ Jae Suk oppa anh đừng nhảy nữa, mù mắt em rồi...” – Ji Hyo vừa ngại ngùng vừa cười, cô lấy tay che mắt lại. Cô không thể nào nhìn tiếp được. Mấy oppa này luôn khiến cô thờ không ra hơi.

GD là một Idol, những điệu nhảy cậu thể hiện đều rất hấp dẫn, tiếng hò reo của người chứng kiến đều nổi lên đều đó. Nhưng thành viên đáng lo ngại duy nhất của đội đỏ lại chính là Jae Suk. Jae Suk có một điệu nhảy muốn thêu gọi là Điệu Nhảy Châu Châu. Đặc điểm là anh rất hay đưa mông về phía máy quay làm những động tác gợi tình. Đã có không ít khách mời nữ phải ngượng ngùng khi thấy anh nhảy như thế.

“Wae O?? Em đừng yên cho tui anh hoàn thành nhiệm vụ được không hả cô ngốc này!?” – Ji Hyo vì ngại ngùng nên liên tục nhúc nhích không đứng yên khiến Gary không tài nào hoàn thành được. Chết giọng nhưa nhưa đặc trưng cùng nét mặt “yên bình” không tả nổi đã vô tình biến Gary trở thành trung tâm của những tràng cười ngất ngưỡng.

Những thành viên còn lại không khỏi cười lớn. Jong Kook vừa cười vừa ôm bụng, một tay anh bám vào HaHa. Kwang Soo chạy lại kéo Jae Suk ra nói.

“Hyung! Em xin hyung đừng nhảy nữa, mọi người sắp chết đến nơi rồi kìa.” – Kwang Soo cố gắng nín cười, nắm vai Jae Suk lay mạnh.

“Hộc...hộc....Cậu tưởng tôi muốn làm sao...thử thách này tôi chịu...” – Jae Suk vừa thờ hớn hển vừa trả lời, một tay gờ ra liếc liên hồi. Mối sáng ra đã bắt anh vận động dưới trời nắng thế này quả là muốn giết người.

Huyết.....Huyết.....

Tiếng còi báo dừng lại.

“Đội đỏ thử thách THẤT BẠI. Mời đội xanh.” – PD thông báo kết quả.

Đội xanh quả thật không phải là đối thủ của đội đỏ. Mặc dù Seung Ri cùng HaHa cố gắng nhảy những động tác khó hơn nhưng anh cả Suk Jin lại cực kì không hợp tác. Không phải anh Mũi To không muốn chiến thắng nhưng vì chân tay cứ mãi lỏng lẻo khiến cho đội hình bị xáo trộn cả lên.

“Hyung~ Hyung đang nhảy hay đang cười ngra thế?” – HaHa ngừng lại bất lực nhìn Suk Jin hồi lâu. Cậu tự nhủ thầm hôm nay có lẽ nhóm cậu có thể về cuối vì anh Mũi To mất thôi.

“Aissst Thật là...Cậu cũng phải thông cảm cho hyung chứ. Hyung làm sao nhảy được như các cậu. Mà dù sao Ji Ngổ cũng sẽ chọn Gary thôi. Đừng không!?” – Vừa nói Suk Jin vừa nhìn sang Ji Hyo cười.

“Dù biết thế nhưng hyung cũng nên cố gắng với tui em chứ.” – HaHa bước đến trước mặt Suk Jin lấy tay đẩy người anh cả sang một bên. Một màn tiếp theo là Anh Mũi To đuổi đánh HaHa. HaHa biết lời nói của anh cả ám chỉ cái gì nên cậu cũng hùa theo đùa giỡn.

Ji Hyo cười ngà nghiêng trước bộ dạng của cả hai. Mọi người ai nấy đều chắc chắn khẳng định cô sẽ không chọn đội xanh chiến thắng. Quả thật mỗi đội đều có một “hố đen” mà.

Tiếng còi kết thúc thời vang. Đội xanh THẤT BẠI.

“Mời đội vàng thử thách.” – PD gọi đến lượt đội vàng.

Cuối cùng cũng đến đội của Jong Kook. Khi nghe báo đến phiên mình thử thách, tinh thần của anh trở nên hưng phấn hẳn. Như nghĩ ra điều gì đó, Jong Kook nhếch môi cười vỗ vai cậu em Daesung.

“Daesung a~ Anh nghĩ chúng ta thử nhảy bài “Look at me,Gwisun” của em đi. Trời nắng đẹp thế này cũng nên đôi không khí một chút đúng không.”

“Hyung ý kiến hay nha. Nhảy bài đó không khí cũng vui hơn cả khi noona lại thích thì sao.” – Daesung mắt sáng rỡ gật đầu đồng ý ngay.

Jong Kook mới với các PD đối nhạc cho nhóm mình. Giải điệu vui nhộn vang lên. Jong Kook, Daesung, Kwang Soo cả ba đều rất ấn ý nhảy theo. Vừa nhảy vừa tiến lại gần Ji Hyo. Khi đến trước mặt Ji Hyo bất chợt Jong Kook nhắt bổng cô lên. Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

.....

Trong quá trình quan sát những đội khác thử thách, ngoài mặt anh vui vẻ cười đùa nhưng bên trong Jong Kook không ngừng suy nghĩ cho đội mình. Anh không chắc nhảy bình thường có thể khiến Ji Hyo vui vẻ mà đồng ý. Cô ấy bên ngoài rất ngốc nghếch nhưng bên trong lại là một cô gái rất dễ bị lay động trước những cử chỉ lãng mạn. Nghĩ đến đây anh quyết định phải làm điều gì đó khác với mọi người thì mới có cơ hội được chọn.

Hay là hôn cô ấy nhì..

Ý nghĩ thoáng qua bất giác Jong Kook nhìn về phía Gary. Anh thấy Gary đang nhìn Ji Hyo cười ngây ngốc. Trong ánh mắt cậu ấy như thể chỉ có một mình Ji Hyo.

Nhìn thấy điều này Jong Kook lập tức từ bỏ ý định hôn Ji Hyo. Gary dù sao cũng rất thân với anh ngoài đời anh không muốn chỉ vì điều này mà khiến cả ba khó xử. Và điều quan trọng nhất nếu anh không suy nghĩ kĩ mà làm bừa theo cảm xúc có thể sẽ ảnh hưởng đến Gary và Ji Hyo. Anh không muốn danh hiệu Monday Couple của họ bị phá hủy bởi anh.

Nhưng không vì thế mà Jong Kook chịu nhượng bộ. Đây là thử thách của cả đội, anh cũng có trách nhiệm dẫn dắt đội mình chiến thắng. Ấn sâu bên trong anh tính trách nhiệm cao nên việc chọn lựa giữa làm hoặc không làm khiến Jong Kook rất khó chịu. Nội tâm đầy sóng hời lâu cuối cùng anh vẫn quyết định làm theo ý mình nhưng sẽ dưới một hình thức khác không ảnh hưởng đại cục. Đó là bế bổng Ji Hyo.

.....

Một màn này của Jong Kook thành công khiến Ji Hyo bất ngờ. Cô không nghĩ Jong Kook dám bế bổng cô như vậy. gương mặt dần đỏ lên vì ngại nhưng cô không hiểu sao môi mình vẫn cười rất tươi. Cô không hề có cảm giác chán ghét gì với hành động này cả. Đây có lẽ là lần đầu tiên Jong Kook oppa làm vậy với cô. Những lần trước Jong Kook chỉ đứng lại ở việc công cô làm nhiệm vụ, Ji Hyo cũng không để ý mấy. Nhưng lần này thì khác một cảm giác ấm áp lạ thường khiến cô có chút bối rối.

Giữa không khí vui nhộn, âm nhạc cất vang cùng tiếng reo hò cổ vũ Ji Hyo như chìm đắm trong ấy. Oppa a~ anh rất biết cách làm vui lòng những cô gái đấy. Ji Hyo thầm mỉm cười.

“Oppa anh thả em xuống đi. Nhạc cũng sắp hết rồi.” – Ji Hyo thì thầm vào tai Jong Kook.

Có chút nuối tiếc nhưng đây là thử thách nên Jong Kook không thể làm gì hơn. Anh buông Ji Hyo ra đúng lúc tiếng nhạc vừa tắt. Bất chợt Ji Hyo nắm tay anh đưa lên cao.

“Đội vàng chiến thắng.” – Ji Hyo hồ hởi lựa chọn của mình.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước quyết định của Ji Hyo. Người bắt ngờ nhất có lẽ là Jong Kook. Anh nghĩ đội có chọn chắc chắn sẽ là đội của Gary. Điều này khiến Jong Kook không khỏi vui mừng

“Này chúng ta chiến thắng rồi. Yaaaaa” – Jong Kook buông tay Ji Hyo quay lại ôm chăm lấy Daesung và Kwang Soo. Cả ba cùng nhau hét lên mừng chiến thắng

Ji Hyo thấy sự kinh ngạc cùng vui mừng hiện rõ trên mặt Jong Kook bất giác khiến cô hạnh phúc. Nụ cười rạng rỡ trên môi Ji Hyo cho thấy được lựa chọn của cô là từ tận đáy lòng. Jong Kook luôn biết cách khiến cô vui vẻ. Người anh này đã từ lâu có luôn yêu mến như thế.

.....

Gary không thể đoán được Jong Kook làm như vậy. Cậu thật sự không muốn thua. Ji Hyo là couple với cậu nếu như để Jong Kook hyung giành được thì cơ hội gần gũi của cả hai người đó sẽ tăng thêm. Ji Hyo không có ý gì nhưng Jong Kook huynh thì có. Gary nhanh chóng mở lời.

“Aish.. hyung à! Làm vậy có bị tính là phạm luật không. Ji Ngô đương nhiên sẽ thích như thế rồi. Tại em nhảy quá trời mà cô ấy cứ tro tro ra. Nếu làm như hyung e cũng làm được vậy.” – Gary liên tục phản đối. Cậu lôi kéo theo Jae Suk hyung cùng GD nhập cuộc.

“Đúng rồi Jong Kook a~ Cậu nên nhảy thôi chứ đừng làm gì khác. Cậu cũng biết Ji Hyo nặng lắm anh đấy bỗng không nổi nên mới làm thế hà. Anh đề nghị PD trao đội đó một cơ hội nữa.” – Jae Suk nói thêm vài câu để giành lấy cơ hội cho đội mình

“Wae? Em đâu có phạm luật, PD chỉ nói mờ nhạc rồi chính phục Ji Ngô chứ đâu cấm làm những trò khác đâu. Hyung à...hiều cho em đi aa~ em không muốn đội mình đi chiếc xe tàn kia đâu. Cơ bắp của em sẽ bị nhão cho xem.” – Jong Kook cố gắng giải thích, anh không muốn không khí căng thẳng nên nói thêm vài câu bông đùa.

“Hyung! Chiều cao của em sẽ bị giảm vì nóng đấy.” – Kwang Soo gặng sức nói đỡ cho ông anh Jong Kook. Một phần bản thân anh cũng có chung ý nghĩ là tránh xa chiếc xe kia ra.

Tiếng tranh giành đôi co lớn dần khiến các PD chịu trách nhiệm phải họp bàn khẩn cấp. Qua năm phút, cuối cùng PD Cho Hyo Jin chấp nhận cho hai nhóm còn lại thử thách một lần nữa.

Khi nghe quyết định cho thêm cơ hội, Jong Kook thực sự đã lo lắng. Nụ cười trên môi anh tắt lịm, gương mặt đầy vẻ tiếc nuối. Anh có dự cảm mình sẽ thua.

Gary vui vẻ nhận thử thách trước. Nhạc mới nổi lên cậu ngay lập tức tiến lại gần Ji Hyo phô diễn hết khả năng của mình. Jae Suk cùng GD khá bất ngờ khi thấy Gary quyết tâm như vậy. Hai người cũng mặc cho Gary một mình độc diễn vì học biết rằng thắng bại là ở Gary.

“Em nhắm mắt lại đi.” – Vừa nói Gary vừa lấy tay vuốt nhẹ lên mắt Ji Hyo.

Ji Hyo không hiểu chuyện gì nhưng cũng nghe theo nhắm chặt hai mắt. Mọi người đều chăm chú nhìn xem Gary làm cái gì. Riêng Jong Kook thì anh đã lơ mờ hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Khi thấy Ji Hyo đã nhắm mắt Gary nhẹ nhàng tiến sát lại gần đặt một nụ hôn lên thái dương cô. Dù hôn rất nhanh nhưng thành công khiến cho mọi người chứng kiến như bị đóng băng tại chỗ.

1...2...3...Tiếng la của các thành viên đồng loạt vang vọng

Ji Hyo há hốc miệng không nói nên lời. Cô nhìn các thành viên rồi lại nhìn sang tổ sản xuất. Bàn tay cô liên tục sờ vào thái dương mình. gương mặt cô bây giờ đã đỏ không khác gì quả cà chua.

“Ya! Anh ấy hôn thật đấy. Em không đùa đâu. Mối đã chạm vào thật đấy...PD các anh dừng đưa đoạn này vào nhè...Là thật đó.” – Ji Hyo lắp bắp nói. Cô nhắc đi nhắc lại nhiều lần đây là hôn thật chứ không phải giả.

Gary quay mặt đi tỏ ra ngại ngùng. Thật ra hành động này cũng chỉ nhất thời bộc phát. Bản thân Gary cũng không hiểu cậu lấy đâu ra dũng cảm làm điều đó. Có lẽ một chút ghen tuông kia đã thúc đẩy cậu làm như vậy.

“Aish...Tại anh thấy mà. Em đừng...cuốn lên như thế. Gary quả thật rất muốn Ji công chúa làm vợ rồi.” – Jong Kook khẽ cười nói lớn. Mặc dù rất bất ngờ nhưng anh cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình.

“Noona à để em hôn noona xem thử nha. Em cũng làm được mà.” – Seung Ri thấy thế liền đòi làm theo.

“Thời mọi người dừng có lại gần em nữa nha. Cách xa em ba mét. Một người bế một người hôn là quá đủ rồi.” – Ji Hyo hết cách, cô xua tay ngăn cản. Hôm nay Ji Hyo cảm giác hai người kia có vấn đề. Ai cũng tạo bạo, dám làm những việc như thế trước máy quay mà không sợ gì cả.

“Bây giờ để Ji Hyo chọn đội nào chiến thắng. Ji Hyo em chọn đi.” – Jae Suk đứng ra ổn định cục diện rồi ren. Dù sao thời lượng quay đã xếp sẵn mọi người cũng nên tuân thủ đi.

Jong Kook đã có dự cảm mình sẽ thua nên anh không hi vọng gì nữa. Sự chọn lựa chỉ còn là hình thức. Nếu Ji Hyo vẫn chọn anh trong khi Gary đã cố tình dùng đến nụ hôn thì sẽ gây ra không ít lằng lằng sóng phản đối, nặng nề hơn rating của tập này có thể sẽ bị giảm vì fan rất ủng hộ Monday Couple.

Mọi người lặng im chờ đợi kết quả.

“Đội chiến thắng thử thách này là đội Đỏ.” – Ji Hyo nắm tay Gary biểu trưng sự lựa chọn của mình, cô nở một nụ cười tươi tắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Jong Kook đã đứng. Mặc dù anh có thể hiểu được nhưng trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối. gương mặt luôn tươi cười điểm tinh giờ đây cũng thoáng có nét buồn. Nhưng không vì thế mà anh không vỗ tay chúc mừng Gary. Ai được chọn cũng không sao nên đặt lợi ích chung lên đầu và điều quan trọng hơn đó là...Ji Hyo vui là được.

Tất cả đều hò reo vỗ tay cho đội chiến thắng, không một ai để ý đến Ji Hyo lúc này.

.....Hết chương 3.....

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chì Bài Của Anh.. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lời nhắn?

Đây có thật sự là lựa chọn mình muốn?

Trong khi mọi người vui vẻ chúc mừng đội chiến thắng Ji Hyo chỉ im lặng cười trừ. Cô tránh đi ống kính máy quay. Mặc dù Gary đã có những cử chỉ lãng mạn với cô. Nhưng...nụ hôn ấy có gì đó khiến cô...không vui. Bất giác nhìn về phía người nào đó. Người kia đang vô tư cười đùa với những anh em của mình. Nhìn nụ cười hiền hoà ấy Ji Hyo cảm thấy có lỗi.

Oppa à! Đáng lẽ người chiến thắng là anh mới đúng. Em xin lỗi, em không có sự lựa chọn.

Cảm giác được có ai đó đang nhìn mình, Jong Kook ngẩng đầu ngó quanh. Anh ngạc nhiên khi thấy Ji Hyo nhìn về phía mình. Trong ánh mắt tựa có tia áy náy pha lẫn sự hối tiếc. Như hiểu ra vấn đề, Jong Kook khẽ gật đầu cười nhẹ, đáp lại. Thì ra Ji Ngồ sợ anh buồn nên mới nhìn anh như thế. Chỉ cần nhiều đó cũng đủ khiến Jong Kook phần chấn trở lại, anh không còn buồn nữa khi biết cô gái ngốc kia cũng có chút gì đó quan tâm đến cảm nhận của anh.

Chợt nhận ra bản thân có chút thất thố*, cô liền hướng ánh mắt về phía khác.

Dường như Jong Kook oppa hiểu được ý mình? Ánh mắt thật ôn nhu a~

Gương mặt từ trắng hồng chuyển sang đỏ vì ngượng của Ji Hyo khiến Jong Kook bật cười. Cử chỉ lúng túng kia cũng thật là...Sao em ấy có thể đáng yêu thế nhỉ?

.....

-11.00 am-

Bây giờ mọi người nghỉ giải lao nửa tiếng để chuẩn bị dời đến địa điểm quay hình tiếp theo. Tất cả thành viên cùng các khách mời đều có đầy ghế riêng biệt. Ji Hyo là nữ nên có hẳn một bàn đồ. Các staff* chạy hối hả đưa nước uống và chuẩn bị đồng phục mới cho mỗi đội. Ai cũng bận rộn với công việc của mình.

Ting...

Tiếng tin nhắn vang lên, Jong Kook không nhanh không chậm mở máy. Chủ nhân của tin nhắn ấy khiến anh hơi ngạc nhiên.

"Oppa à! Anh đừng buồn nhé. Em có lí do nên mới chọn như thế. Nhưng đối với em người chiến thắng hôm nay là oppa nha.*icon mặt cười hôn hờ*"

Là Ji Hyo. Anh không ngờ cô ấy lại nhắn tin cho anh. Niềm vui khẽ dâng trong lồng, anh mỉm cười nhắn lại.

Ting Ting..

Ji Hyo không tắt máy, cô nhìn vào màn hình điện thoại chờ đợi. Khi nghe tiếng báo có tin mới cô lập tức mở ra xem.

"Trời ạ! Đừng ngạc nữa. Anh hiểu mà. Gary chiến thắng cũng rất hợp lý. Cậu ấy đã rất cố gắng làm mọi việc cho em. Anh nghĩ em vui cậu ấy càng vui hơn. Đi chung xe với Gary không khí sẽ náo nhiệt hơn với đội anh nhiều. *^^*"

Oppa a~ Anh thật tốt. Ji Hyo khẽ cười, nụ cười mang vài nét chua xót. Gary tốt với cô, cô hiểu chứ. Nhưng...Jong Kook cũng tốt với cô không kém. Chính điều này mới khiến cô áy náy.

Từ xa HaHa và Kwang Soo nhìn thấy ông anh mình cứ cầm cúi vào chiếc điện thoại rồi cười ngáy ngốc liền nổi hứng chọc ghẹo, âm thầm đi lại hỏi.

"Ya Hyung! Anh làm gì mà ngồi cười hoài vậy? Ra đây chơi chung với tụi em đi. Kwang Soo em ấy buồn sắp chết rồi" – HaHa nhào đến bá cổ ông anh lôi kéo ra ngoài. Kwang Soo trung ra về mặt tội nghiệp hết mức có thể với Jong Kook.

Bị giật mình vì hai cậu em trai chồm tới từ phía sau. Jong Kook chỉ kịp úp mặt điện thoại vào người, nét mặt nghiêm lại, trừng mắt nhìn.

"Yaa! Hai cậu muốn chết không? Anh có việc cần làm nên hai cậu ngoan ngoãn mà tự chơi với nhau đi." – Jong Kook chỉ tay ra góc phòng.

"Giờ là chuyện gì đây? Rõ ràng hyung đang đọc tin nhắn. Hyung mờ mờ ám ám còn ăn hiếp tụi em" – HaHa biểu môi lôi Kwang Soo đang lăm bằm đi ra một góc. Thật sự ông anh này mà nổi giận thì cả hai không xong đâu.

Cứ như thế Jong Kook với Ji Hyo dù ngồi cách nhau không xa nhưng vẫn nhắn tin đến gần hết giờ nghỉ giải lao.

.....

Tiếng loa phóng thanh báo mọi người tập trung chuẩn bị ra xe tiếp tục quay hình, điện thoại Ji Hyo chợt vang lên tiếng tin nhắn. Lần này có cũng nghĩ là từ Jong Kook nên vui vẻ mở ra đọc. Tuy nhiên nội dung trong đó lại khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

"Song Ji Hyo no.1. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start." - Tin nhắn được gửi đến bởi số lạ.

"Có lẽ là từ Myuk PD. Lúc nào hyung ấy cũng có những câu mở đầu kì lạ. Đưa giấy nhiệm vụ chẳng phải là được rồi sao. Cái gì mà ba ngày. Lần này chỉ quay hình có hai ngày thôi mà. Chắc có sự nhầm lẫn rồi."

Ji Hyo cất điện thoại, đi ra xe mà chẳng chút nghỉ ngơi. Cô nghĩ rằng mọi thành viên đều được nhận một tin nhắn tương tự.

.....

Máy quay lại tiếp tục ghi hình. Các VJ phải vật lộn dưới cái nắng chói chan để ghi được những thước phim đẹp nhất.

"Mời Công Chúa Mama ra xe cùng chúng thần."

Gary giờ một tay ra đầu Ji Hyo từng bước ra xe. Phía sau là Jae Suk cùng GD bộ tổng. Tập này Ji Hyo đi một bước đều có thám dò trái sắn dưới chân. Khung cảnh xung quanh thật sự rất trang trọng.

"Aigooo! Chắc xe sang trọng quá. Ngồi chắc chắn sẽ rất thoải mái. Đi một quãng đường dài rồi cần những chiếc xe như thế này nha. Cho em đi cùng được không hyung?" – Kwang Soo một tay đu bám theo đội của Gary.

"Yaa Lee Kwang Soo! Xe của các cậu ớ kia." – Jae Suk chỉ tay về phía xa nơi có hai chiếc xe không còn gì tàn hơn. Gary nhăn mày cười xa tay, lắc đầu ý kêu Kwang Soo đừng làm phiền đến họ.

"Antue*....." – Kwang Soo ôm đầu gào thét đau khổ.

...Bốp...một cú đánh từ đầu rơi xuống đầu Kwang Soo. Cậu xoa đầu nhìn quanh xem ai đánh mình. Vừa nhìn ra sau đã thấy Jong Kook chống hông hip mắt nhìn.

"Thôi diễn trò, về với đội nào. Anh đây hứa sẽ giúp cậu thoải mái với chiếc xe tàn đó." – Vừa nói Jong Kook vừa nắm cổ áo lôi Kwang Soo vào xe. Daesung nhìn thấy cảnh này cũng không dám kêu ca mà ngoan ngoãn đi theo. Từ hời Family Outing Kim Jong Kook hyung đã nổi tiếng bạo lực rồi, nếu còn không nghe lời thì chắc chắn hậu quả sẽ rất khủng khiếp.

Ngồi vào xe, cái nóng hầm hập của nắng cuối hè khiến bên trong không khác gì lò lửa. Tiếng ca thần thoát ra càng lúc càng nhiều. Kwang Soo cùng Daesung rất muốn cởi phăng chiếc áo đang mặc trên người. Jong Kook xắn tay áo lên cao, để lộ ra bắp tay cuồn cuộn những cơ với cơ.

"Hai cậu đừng than vãn nữa cứ xem đây như bài tập rèn sức chịu đựng đi. Đội xanh cũng chịu như chúng ta thôi. À mà...Yaissss nóng quá." – Chưa kịp nói hết câu Jong Kook đã kêu thất thanh vì tay anh chạm phải kính xe. Lốp kính bây giờ không khác gì bàn ủi vì đã hừng nằng quá lâu. Anh còn là người lái xe nên toàn bộ cái nóng đều hít hết vào người.

"Đấy hyung còn là thí tụi em chịu sao được. Hyung à mở kính xe cho gió lùa vào nhé." – Daesung cười thâm chịu đựng. Cậu mong thử thách tiếp theo đội mình sẽ thắng để không phải chịu khổ nữa.

Cuối cùng cả ba đội cũng chịu khởi hành. Địa điểm tiếp theo là một cánh đồng ngoại ô Seoul.

.....

Như thường lệ Jae Suk luôn là người lái vì kĩ năng lái xe cùng trí nhớ tốt của anh luôn khiến mọi người tin tưởng.

"Aigooo! Thật may là Ji Hyo chọn chúng ta nếu không thì phải chịu đựng suốt hai tiếng cực hình rồi" – Jae Suk không khỏi cảm thán về độ may mắn của đội.

"Hyung à! Em nói rồi Ji Hyo cô ấy còn tình cảm với em mà. Tụi em hân hận rồi. Monday Couple đã trở lại aaa." – Gary cười tit mắt nói đùa với Jae Suk. Cậu hiện tại rất vui sướng. Mặc dù cũng rất lo cho các thành viên thua cuộc nhưng niềm vui chiến thắng làm cậu quên đi tức khắc.

Tiếng cười rộn rã trên chiếc xe phá tan bầu không khí oi bức bên ngoài.

Ji Hyo đó một, chỉ biết cười không nói gì cả. Cô nhìn ra bên ngoài, từng hàng cây xanh bắt đầu xuất hiện dày đặc hơn trước, chứng tỏ đã đi xa khỏi thành phố Seoul nhộn nhịp. Khung cảnh cứ lướt nhanh qua như một cuốn phim, Ji Hyo chợt thấy lòng mình chùng xuống.

Mỗi khi các hưng chọc ghẹo gắn ghép cô với Gary, cảm giác của cô không quá chán ghét cũng không thật sự thích thú. Có lẽ những lần chung đôi với Gary, giữa cô và cậu ấy đã có những đụng chạm vô tình tạo ra những loveline khiến khán giả hi vọng. Kể từ lúc danh hiệu Monday Couple ra đời rating chương trình tăng mạnh, nhà đài đặt rất nhiều hi vọng ở điều đó. Cô đã phải sống và duy trì danh hiệu ấy một cách vô thức. Lâu dần mọi người đều mặc định trừ khi những lúc PD chọn nhóm thì Gary luôn là sự lựa chọn cuối cùng của cô. Những tương hôm nay sẽ khác nhưng rồi cô vẫn không thể làm theo ý mình được.

Đã bao lâu rồi mình không còn được tự do chọn lựa theo bản thân muốn? Chỉ một lần thôi cũng không được sao?

Những suy nghĩ băng quơ đó khiến cô thấy khó chịu với chính mình. Đây không phải lúc nghĩ vẩn vơ. Ji Hyo cố gắng chấn chỉnh lại đầu óc. Thời thì tới đâu hay tới đó, không đánh mất bản thân là được. Có bắt đầu tươi cười quay lại trò chuyện với mọi người.

Suốt chuyến đi Ji Hyo cũng không hề cập đến chuyện tin nhắn bất thường kia. Bởi lẽ cô đã quá quen với những nhiệm vụ ần của Running Man. Trải qua 162 tập cô rút ra được bài học để tồn tại được trong chương trình này GIỮ BÍ MẬT ĐẾN PHÚT CUỐI mới là thượng sách. Cuối cùng Ji Hyo quyết định không nói với bất kì ai kể cả Gary hay Jong Kook.

.....

Địa điểm thứ hai đã ngay trước mặt. Một cánh đồng vừa thu hoạch xong đang trải rộng ra đến cuối tầm mắt. Hiện tại chưa phải mùa cây cấy nên mảnh ruộng vẫn được để trống. Tổ chế tác đã biến nơi này thành một bãi chiến trường với bùn và nước. Bên trái có một cái lán* được dựng lên rất đẹp trái ngược hoàn toàn với khung cảnh ruộng đồng xung quanh. Camera được bố trí khắp nơi chỉ chừa một khoảng trống ở giữa, nơi diễn ra trận đấu.

Đội vàng đến đầu tiên. Mọi người bước xuống xe, ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại. Tiết trời cuối hè nóng khủng khiếp, chiếc xe lại không có máy điều hoà nên các thành viên đành phải mở kính xe để hóng gió. Nhưng đáng buồn thay giờ họ mang theo luồng hơi nóng cùng cát bụi thổi trực tiếp vào khiến tất cả đều như vừa bước ra từ phòng tắm hơi.

"Thực sự các người cứ trực tiếp cho chúng tôi xé băng tên cũng được, không nhất thiết phải trừng phạt thế này đâu." – Jong Kook chỉ vào tổ chế tác nói không ra hơi. Miệng anh khô khốc, làn da ửng đỏ vì nắng trông không khác gì thổ dân.

Các staff lập tức chạy đến đưa nước cho các thành viên.

"Đứng đó, cứ trực tiếp giết tôi đi. Tôi không muốn chịu khổ nữa đâu." – Kwang Soo khóc ròng ôm chầm lấy Daesung. Cậu có chiều cao khủng nên ngồi vào chiếc xe vừa chật vừa nóng đó quả thật không còn hình phạt nào nặng hơn.

"Mới đi vàng nhận nhiệm vụ. Vì các bạn là đối diện trước nên phải chờ những đội còn lại sau đó mới có thể tham gia thử thách." – Tiếng Cho PD không lớn không nhỏ thông báo mặc kệ tiếng oán than bên tai.

Sau khi nghe thông báo phải đợi những đội khác thì Jong Kook cùng đội mình đi thay áo mới vì những chiếc áo kia đã thấm đẫm mồ hôi.

"Đi thay quần áo trước đã." - Jong Kook vỗ vai Kwang Soo bảo.

"Hyung đi trước đi, em với Daesung có việc bàn với VJ. Lát tụi em thay sau." - Kwang Soo kéo Daesung rời đi.

Jong Kook đến chỗ thay đồ một mình. Vì là nơi đông không nên tổ chế tác đã dựng hẳn một dãy phòng thay đồ có mái che cho mọi người.

Jong Kook chọn phòng đầu tiên nhanh chóng bước vào. Đang loay hoay với mở quần áo anh thấy một phong bì với kí hiệu R quen thuộc được ai đó ném qua khe cửa. Jong Kook mở cửa ngó nghiêng xem có ai hay không. Dãy phòng trống rỗng không một bóng người. Bàn tính tò mò có sẵn anh lập tức nhặt phong thư lên, mở ra xem.

"Kim Jong Kook no.2. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

"Hử? Là nhiệm vụ ần? Nhưng sao không có thêm thông tin gì hết vậy? Running Man thật biết đùa người mà. Có cần thiết lựa lúc người ta thay đồ mà ném nhiệm vụ vào như thế không?" – Jong Kook bắt đầu bóc hoá. Bàn tính hay phân tích liên tục khiến anh cứ phải suy nghĩ về lời nhắn.

"Bây giờ mình nên im lặng chờ đợi, có lẽ không lâu nữa sẽ có người dẫn vào phòng riêng giao nhiệm vụ. Không cần thiết phải nghĩ nhiều." – Jong Kook tự xoa dịu đầu óc bằng suy nghĩ đơn giản nhất.

Jong Kook nhanh chóng ra ngoài nhét bì thư vào balo của VJ mình. Trong Running Man thì balo của các VJ là nơi cất đồ an toàn nhất. Vì mỗi thành viên chính thức đều có một VJ riêng nên sẽ không ai lục soát túi của các VJ khác. Jong Kook giấu đi bì thư cũng vì những tập trước có một số thử thách nếu ai tìm thấy bì thư của đối thủ thì có thể xé băng tên hoặc hoàn thành nhiệm vụ ần. Cho nên Jong Kook lần này tự rút kinh nghiệm cho bản thân.

Khi mọi chuyện đầu vào đó thì những đội khác cũng lần lượt đến. Jong Kook bắt gác đảo mắt tìm kiếm "người nào đó". Tuy nhiên anh không thấy bóng dáng ấy đâu cả. Chắc có lẽ cô ấy đã đi thay đồ rồi.

"Hyung! Jong Kook hyung! Mọi người chuẩn bị tập trung ghi hình rồi hyung mau lên aa." – Tiếng kêu HaHa từ xa vọng lại làm Jong Kook giật mình chực tỉnh.

"Ha! Em trai cũng đến rồi à? Sao? Trải nghiệm tâm hơi trên xe thú vị chứ?" – Jong Kook nở nụ cười trêu chọc.

"Hyung không biết đâu. Tụi em như sắp trở thành khổ mực ấy. Seung Ri em ấy mệt mỏi không nổi nên lòi luôn. Còn hyung Suk Jin thì anh cũng biết đó mỗi lần khó chịu là cảm râm em nhừ đầu kinh khủng." – HaHa luôn miệng kể lể những khổ cực mà cậu phải chịu hai tiếng qua.

"Anh cũng không khác gì cậu. Lần này chúng ta phải đánh bại đội đó. Không thể để họ độc chiếm một mình được." – Jong Kook bắt tay ôm lấy HaHa. Cả hai quyết định liên kết mặc dù chưa biết thử thách tiếp theo như thế nào.

.....

Gary vừa đến nơi thì được một người lôi vào trong phòng thay đồ để chuẩn bị. Cậu cảm thấy lạ khi hôm nay các staff năng nổ khác thường. Họ đầu nhất thiết phải lôi cậu đi như vậy. Trong phòng có để sẵn bộ đồ và những vật dụng linh tinh khác. Gary cũng không suy nghĩ nữa lập tức thay đồ.

Lộp cộp...Âm thanh có gì đó rơi xuống bên chân Gary.

"Aish hết hồn! Trời ạ, đừng hù tôi chứ." – Gary giật mình lùi về sau. Cậu nổi tiếng sợ những thứ xuất hiện thành linh như vậy.

Trần tình tinh thần, Gary cầm chiếc hộp lên quan sát. Một chiếc hộp nhỏ có dán chữ R rất giống với những lần làm nhiệm vụ trước. Cậu mở ra để xem có gì trong đó. Tuy nhiên bên trong không có gì ngoài mảnh giấy có chữ viết.

"Kang Gary no.3. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

"Đây là gì chứ?" – Gary nhướn một bên mày khó hiểu. Sự nghi ngờ tăng dần.

.....

*Thất thố: Ý chi làm ra việc tự bản thân thấy xấu hổ hoặc quá đà.

*Staff: Đội ngũ những người làm những công việc lật vật như bưng bê hoặc xách đồ phụ những người nổi tiếng.

*Antue: Không được!

*Cái lán: Gắn giống như lều trại thường được làm từ tre, nứa. Nhưng ở đây chỉ dựng theo kiến trúc còn vật liệu là từ vải nilon.

.....Hết chương 4.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thành hay bại!?! là cờ cuối cùng hãy chờ ta

P/S: Hôm nay sinh nhật Hồ ca tác giả cho lên sân chương 5. Chương này dài hơn những chương khác tầm 1 trang xem như tác giả khuyến mãi aaa~ ^^

.....

Gary bước ra ngoài với bao nhiêu sự ngỡ vực. Âm thầm để bức thư vào túi xách riêng giao cho VJ giữ hộ. Tạm thời cậu sẽ không hỏi gì đến nó. Bởi lẽ cậu nghĩ mọi việc đều do tổ chế tác sắp đặt sẵn.

Gary điều chỉnh lại biểu tình của mình sau đó tụ họp với mọi người.

Hiện tại Jong Kook – Ji Hyo – Gary cả ba đều nhận được bức thư kì bí. Nhưng tuyệt nhiên không ai biết về sự tồn tại của những cái khác.

.....

Flycam* được bố trí quay toàn cảnh từ trên không. Từ trên cao ruộng lúa như thu hết vào tầm mắt. Mở ra một không gian rộng lớn. Ruộng lúa được bao quanh bởi rừng cây bạt ngàn. Màu nâu của bùn hoà cùng màu xanh mát của cây tạo nên một bức tranh vừa hùng vĩ vừa mềm mại.

Ba đội đều được mặc những bộ đồ và mang ủng dành cho làm ruộng, lần lượt bước vào.

"Ồhh! Nhìn gần không đũa đâu nè. Mực nước có thể cao gần đầu gối đấy." – Jae Suk lo lắng nhìn ruộng lúa trước mặt.

"Hyung nhanh lên! Bước xuống đi. Đầu phải lần đầu chúng ta chơi dưới ruộng đâu." – Jong Kook cẩn nhắc hồi thúc đẩy Jae Suk xuống ruộng.

Bị đẩy bất ngờ, Jae Suk suýt ngã thẳng xuống nước, rất may có HaHa đứng phía dưới đỡ kịp lúc. Jong Kook thoáng giật mình vì anh đẩy rất nhẹ.

"Aissss...Kim Jong Kook!" – Jae Suk giả vờ tức giận chỉ tay vào Jong Kook. Biết anh Châu Châu đùa giỡn, Người Năng Lực không sợ chết nhe răng cười lại. Hai người không mản đến tuổi tác lờm nhau như trẻ con.

Vừa bước xuống ruộng, chân đã bị lún sâu vào bùn không thể nhất lên. Chân nặng như đeo chì, các thành viên di chuyển một cách khó khăn. Chỉ duy nhất Jong Kook di chuyển một cách nhanh nhẹn. Mấy chốc anh đã đứng vào vị trí chờ đồng đội của mình.

"Haizzz Cậu ta không phải người mà. Mấy cái thứ thách thế lực này có ai qua được cậu ấy đâu." – Anh cả Suk Jin chóng hồng, nhìn theo bóng lưng Jong Kook cảm thán.

Nghe đến đây Gary bỗng thấy khó chịu. Cậu không nói gì lướt qua đi thật nhanh. Mọi người ai nấy đều khó hiểu nhìn nhau. Vị trí đội xanh đứng giữa hai đội nên đi qua đội vàng mới đến được đội đỏ. Gary cố tránh nhìn Jong Kook lướt đi một mạch.

"Nhanh thật nha. Lát nữa anh với cậu chắc sẽ thành đối thủ của nhau cho xem." – Jong Kook không nghĩ nhiều vỗ vai cổ vũ cậu em. Gary không thể lờ đi đánh quay lại cười nói một lúc.

Cuối cùng các thành viên cũng đầy đủ, đứng chờ nhận nhiệm vụ đối diện chiếc lán được dựng sẵn trước đó. Tiếng loa phóng thanh lại réo lớn.

"Thần dân hãy nghênh đón Mong Ji Công Chúa giả đâu."

Theo sau tiếng hô lớn là sự xuất hiện của Ji Hyo. Không còn chiếc váy voan dài nữa thay vào đó là một bộ đồ bó sát màu trắng, bên ngoài khoác thêm bộ jumpsuit* màu xanh báo hổ. Mái tóc đã được xoả thẳng ra, trên đầu vẫn cài chiếc vương miện nhỏ nhắn. Dù có cô mặc cái gì thì cũng tạo lên nét đáng yêu vô cùng. Điều này được khẳng định qua ánh mắt của hai người đàn ông đang nhìn cô đắm đuối.

Gary không cảm lòng được, thốt lên.

"Eyy! Em không được ăn mặc như thế chứ. Bao nhiêu cặp mắt đang nhìn kia." – Khuôn mặt Gary bắt đầu đỏ lên. Chất giọng nhựa nhựa đặc trưng xuất hiện kéo theo một tràng cười ngắt quãng của các thành viên.

"Ya Song Ji Hyo! Sao hôm nay em cứ thích mặc đẹp thế hả? Bình thường thì không chịu đâu. Hay hôm nay khách mời là Big Bang nên mới thế?" – Jae Suk thấy Ji Hyo cười ngượng ngùng liền nổi hứng trêu chọc.

"Jae Suk hyung! Hyung sao có thể chọc em ấy thế chứ? Hahaha" – Jong Kook khoanh tay quay sang nhoeén miệng cười, đôi mắt híp lại tạo thành một vệt đáng sợ khiến Jae Suk nín thin.

Tiếng cười nói tiếp tiếng cười, mọi thứ dường như không có điểm dừng. Jo PD bắt loa nhắc nhở tất cả tập trung vào nhiệm vụ.

"Trước mặt mọi người là những sợi dây dùng để nhảy Bungee* nhưng tổ chức tác đã làm ngắn đi, nói chung vào ba cột tương ứng với ba đội, mỗi đội ba dây. Bây giờ mọi người hãy vào vị trí thắt chặt vòng đai quanh eo. Riêng về công chúa Ji Hyo sẽ ở một nơi thoáng hơn quan sát trận đấu."

Sau khi Jo PD giải thích một phần thử thách, cùng lúc đó Ji Hyo được một người trong đoàn đóng vai vệ sĩ công đến chiếc lán dựng sẵn. Đứng từ đây cô có thể nhìn rõ mọi người làm gì, một vị trí tốt cho việc quan sát. Trong lán, chiếc ngai được dựng lại phóng theo ngai vàng trung cổ khiến Ji Hyo vừa thấy đã thích thú bật cười. Hôm nay cô làm công chúa quả thật quá hời.

"Chà sợi dây này có thể co dần được. Nhưng..thật sự rất khó để tiến lên. Độ căng dây nặng quá." – Jong Kook vừa kiểm tra vừa đánh giá đạo cụ.

"Ya Hyung! Anh đừng nổi máu phân tích nữa. Làm sao em chạy được với cái thứ này đây." – Kwang Sô bên cạnh làm bộ mặt iu xù. Hồ hyung luôn thích phân tích mọi lúc mọi nơi. Đôi khi cậu thấy ông anh này thích hợp nghề thám tử hơn là nghề sĩ.

"Không được cũng phải được. Cậu thử thua xem?" – Jong Kook tinh bơ đưa ra lời uy hiếp nhẹ như không thành công khiến Kwang Soo co rúm. Sự thật anh không muốn đồng đội phải mệt nữa. Anh thì không sao nhưng hai cậu em này không thể chịu nóng được.

"Dạ hyung! Em sẽ cố gắng hết sức." – Kwang Soo cuối đầu 90 độ dạ thưa.

"Aigooo! Thật hết nói nổi mà. Jo PD ơi Jo PD! Sao cậu có thể nghĩ ra mấy cái trò này hay vậy. Chúng tôi không lần nào được hưởng những thử thách bình thường cả." – Jae Suk nhăn mặt cảm thán cho số phận các thành viên. Từ khi anh tham gia chương trình này thì chưa có một thử thách oái oăm nào mà anh chưa từng trải.

"Các người không dễ tới bình yên đến bên cô ấy được à? Ji Hyo a! Chúng ta thật khó." – Gary nhìn thẳng vào Ji Hyo hét lớn.

Ji Hyo cười thờ không ra hơi. Cô cảm thấy rất thoải mái. Thịnh thoảng như thế này thật tốt. Các anh ấy phải bị trừng phạt vì lâu nay hay chọc ghẹo cô là Mong Ji*.

Bây giờ mọi người trông chẳng khác gì tù nhân bị xiềng xích.

.....

Mọi việc đã đầu vào dây, các thành viên nam đều đứng theo đội của mình. Jo PD lập tức giải thích phần còn lại của thử thách.

"Trước mặt mỗi đội có ba cây cờ in hình công chúa Ji Hyo. Mọi người phải lấy hết ba cây cờ, nhưng mỗi lượt chỉ được lấy một cây, lấy xong phải chạy về chỗ xuất phát cắm vào bình sau đó mới được lấy tiếp. Và khoảng cách của mỗi cây cờ lần lượt là 5m - 6m – 7m. Mọi người đã rõ chưa?" – Tiếng loa phóng thanh vang vọng khắp cánh đồng.

Mọi người đồng loạt gật đầu trả lời.

....Bang...Súng bắn chi thiên báo hiệu thử thách bắt đầu. Tiếng hò reo cổ vũ vang lên từ phía PD và các VJ tạo nên bầu không khí náo nhiệt.

Ji Hyo hồi hộp dõi theo. Cô nín thở không nói một lời, lâu lâu đứng dậy quan sát tình hình.

Cả ba đội xuất phát cùng một lúc. Khoảng cách chưa xa lắm nên lá cờ đầu tiên hoàn toàn nằm trong tầm với của tất cả. Jong Kook dùng chút sức lấy về dễ dàng. GD có sự hỗ trợ từ Gary cũng thu về cho đội lá cờ đầu tiên. Đội vàng cùng đội đỏ gần như lấy được lá cờ thứ nhất cùng một lúc.

Chỉ duy có đội xanh vẫn chưa lấy được.

Sợi dây Bungee từ từ bị kéo căng. Anh Cả Mũi To trượt chân ngã sổng soái trên bãi bùn kéo theo hai thành viên còn lại của đội cùng ngã. HaHa lồm cồm bò dậy đầu tiên.

"Hyung à! Chạy mới được 3m đã ngã rồi. Đội chúng ta không thể chịu nóng lần nữa đâu." – HaHa nhăn mặt đỡ Suk Jin đứng lên.

"Suk Jin hyung! Hwaiting*!" – Seung Ri thờ hi học nhìn Suk Jin cổ vũ.

"Anh biết rồi. Xin lỗi mấy đứa." – khuôn mặt lấm lem bùn đất nhìn hai cậu em đầy vẻ hối lỗi. Anh cả gật đầu liền hỏi.

Đội Xanh cùng nhau hô hào cổ lên tiếp tục chạy. Cuối cùng cũng có trong tay lá cờ đầu tiên.

Khung cảnh trước mắt khiến Ji Hyo cùng dân staff trở nên hưng phấn. Trận đấu kịch tính vô cùng. Mọi người chăm chú theo dõi diễn biến như đang xem trận đấu chung kết thể giới. Các quản lý bắt đầu đùa giỡn đưa ra cá cược đội nào chiến thắng khiến bầu không khí càng thêm sôi sục.

.....

Ba đội quay lại vị trí xuất phát tiếp tục cho đợt lấy cờ thứ hai. Tiếng còi vang lên cùng lúc tiếng hét từ mọi phía cũng vang dội.

Đội xanh chạy cùng lúc nhưng giữa đường bị khựng lại vì Seung Ri trượt chân ngã vào HaHa. Suk Jin dùng hết sức cố gắng kéo hai người đi. Sợi dây căng ra một cách lạ lại khiến cả ba bị chòn chân tại chỗ muốn đi tiếp cũng không được. Bất lực nhìn lá cờ bay trước mắt làm HaHa tức muốn phun máu.

"Tại sao tôi lại chung đội với hai người này vậy trời." – HaHa ngửa mặt lên trời gào thét.

Bên kia đội Đỏ, Jae Suk cùng Gary đang ra sức kéo căng sợi dây để chạm được vào cây cờ. Theo sau là GD, từ lúc bắt đầu cậu ấy đã ngã không biết bao nhiêu lần. Cả ba quyết tâm phải lấy bằng được, vừa thờ vừa gọi tên Ji Hyo.

"Ji Hyo! Ji Hyo!"

Gary mất độ bùng vì gắng sức trụ vững đôi chân, không để sợi dây kéo ngược về. Cậu thường được gọi là "Người Năng Lực Tiềm Ẩn". Hễ khi cần đạt mục đích mình muốn thì sức mạnh của cậu mới bộc phát. Thừa lúc có người bám trụ, Jae Suk lập tức nhào người về phía trước nhăm vào cây cờ thứ hai giật lấy.

"Yaa! Được rồi!" – Jae Suk mừng rỡ hô to.

Các staff cùng quân li của đội đồ hồ hét vui mừng. Có lẽ châu com trưa họ nắm chắc trong tay rồi.

Vừa nghe giọng Jae Suk vang lên, Gary lập tức buông lỏng toàn thân, ngã xuống thở dốc. Bùn đất do bắn bầy giờ cậu cũng mặc kệ. Còn một cây cờ cuối cùng nhưng nó quá xa không thể với tới nổi. Nghĩ đến Gary cảm thấy muốn thắng quả thật không dễ.

"Ya! Chưa xong đâu. Chúng ta còn phải chạy về cắm cờ nữa chứ." – Jae Suk ra sức lay Gary cùng GD.

"Hyung! Em mệt quá chân đứng không nổi đây này." – Sự mệt mỏi càng làm giọng nói Gary thêm kéo dài.

Jae Suk không còn cách nào khác đành đứng tại chỗ quan sát hai đội còn lại. Để Gary hồi sức lại cũng tốt. Dù gì cậu ấy cũng bỏ sức ra nhiều nhất. Jae Suk không lo đội xanh thắng vì đội ấy là tập hợp những người có thể lực yếu. Điều đáng ngại là bên đội vàng có Jong Kook và Daesung, tình thế có thể bị đảo ngược bất cứ lúc nào.

Nhau mày suy nghĩ một lúc bỗng Jae Suk bật cười nhìn về phía đội đỏ.

"Đi không nổi vậy chúng ta bơi đi! Giống con Hươu cao cổ kia." – Vừa nói Jae Suk vừa chỉ tay về phía đội vàng. Gary, GD nghiêng đầu nhìn theo.

Cảnh tượng trước mắt rất thú vị. Kwang Soo ngã ngồi trên mặt nước, đôi chân dài miên man bay giờ thành mái chèo đang cố sức đẩy người về phía trước. Nhìn sao cũng thấy cậu ta lết đi hơn là bơi. Jong Kook đang đu Daesung bước từng bước nặng nhọc. Trông không khác gì mới ra trận trở về.

"Chúng ta hãy bỏ cuộc đi hyung à. Em không làm nữa đâu. Bỏ cuộc đi." – Kwang Soo nhìn vị chỉ huy máu mào nài nỉ. Jong Kook chỉ còn biết cười trừ, không còn sức để trả lời lại.

O? Cái gì thế kia? Trên tay Kwang Soo đang cầm một cây cờ.

Cả ba người đội đồ đều đứng hình không nói nên lời. Gary định nhìn đội cậu giành được là cờ thứ hai đầu tiên. Cậu không nghĩ một mình Jong Kook hyung sẽ giành được đội đó. Vì bên kia có Kwang Soo và Daesung. Một chàng ngốc và một phân bội thì dù có là Người Năng Lực cũng sẽ bó tay. Nhưng cậu lại quên một điều, chiều cao của Kwang Soo đến hơn 1m9, chỉ cần nhướn người một chút đã có thể lấy được.

Aiss...vậy mà mình còn nghĩ ngợi được. Quá chủ quan.

"Nhanh lên nhanh lên, đội vàng gần đến nơi rồi." – Giọng nói Gary có chút gấp gáp

"Giờ cậu mới tỉnh táo sao?" – Jae Suk lắc đầu cười.

Gary tức tốc đứng lên hồi thức ngược lại. Bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến, trong cậu chỉ còn lại quyết tâm chiến thắng. Cậu nắm tay Jae Suk cùng GD kéo về. Lướt về dễ hơn lướt đi vì không còn bị sợi dây giữ lại nên tốc độ nhanh và dõn tốc sức hơn rất nhiều. Đôi chân mới như khiến GD bước vài bước lại ngã lằm Gary cùng Jae Suk bị ảnh hưởng theo. Tình cảnh hiện tại có thể thấy GD đã soạn ngôi "hồ đen" của Jae Suk trong thứ thách này.

.....

2 phút trước...

Tiếng la của Jae Suk lớn kinh khủng, gây sự chú ý đến đội khác. Nắm bắt được tình hình bất lợi, thành viên hai đội còn lại cũng trở nên gấp rút hơn.

Jong Kook đến giờ vẫn chưa lấy được là cờ thứ hai. Mặc dù sợi dây đã bị anh kéo dần khá nhiều nhưng vẫn chưa đủ lực. Anh rất cần có người kéo phụ. Tuy nhiên Daesung với Kwang Soo sức khỏe lại không tốt bằng nên anh cũng không hi vọng gì nhiều. Hai cậu ấy vẫn còn tuột lại phía sau. Jong Kook lo lắng nhìn sang bên cạnh. Hiện tại đội đỏ đang dẫn trước.

Trông thấy Gary mới một ngồi xuống anh tự nhủ mình vẫn còn cơ hội, đội anh vẫn có thể đuổi kịp. Jong Kook cần nghĩ ra phương án ngay bây giờ. Mồ hôi rơi xuống mắt cay xè hoà lẫn với bùn đất khiến Jong Kook không thể nào tập trung được.

Một ý nghĩ chợt loé lên.

"Daesung, Kwang Soo! Hai cậu chạy về cây cột đi anh sẽ theo sau. Chúng ta cần có kế hoạch mới hi vọng thắng được." – Jong Kook hét lớn chỉ tay về phía chiếc cột báo hai cậu em tập trung tại đó. Anh nhanh chóng chạy về tụ hợp.

"Bây giờ chúng ta cùng nhau chạy thật nhanh, phải chạy đúng nhịp. Khi sợi dây đã được kéo dần, anh cùng Daesung sẽ là hai người chủ lực trụ vững cố tiến lên không để sợi dây kéo ngược lại. Còn Kwang Soo cậu có lợi thế chiều cao hãy cố gắng vướn người ra giật lấy cây cờ thật nhanh. Các cậu hiểu chưa?" – Jong Kook chỉ đạo chớp nhoáng.

"Yeaa Hyung!" – Cả hai cùng đồng thanh đáp lại. Kwang Soo luôn tin vào Jong Kook. Anh luôn biết cách đưa ra những phương án khiến người khác tin cậy.

Cả ba quay lại vị trí, cúi thấp người chuẩn bị chạy.

"1-2-3 Chạy" – Jong Kook hô lớn.

Jong Kook đã nắm bắt được tư thế chạy làm sao dễ nhanh mà không vấp ngã. Hai người còn lại cũng được anh hướng dẫn kĩ lưỡng nên phối hợp rất nhịp nhàng.

Như thế đội vàng cứ cầm đầu chạy một mạch. Bùn lầy dưới chân bám vào tạo lực cản nhưng bây giờ điều đó không còn là vấn đề nữa. Khi đến điểm căng dây Jong Kook bám hẳn hai cánh tay xuống đất để tạo thế vững nhất. Anh từng chút một tiến lên. Kế bên Daesung cũng làm tương tự. Tiếng la tự động bật ra khỏi cuống họng thay cho những lời động viên lẫn nhau. Có Jong Kook cùng Daesung cố trụ, Kwang Soo đỡ được một phần sức. Cậu cố gắng vướn người ra hết mức, với tay. Thân cờ chỉ cách đầu ngón tay cậu chừng 6cm nhưng vẫn chưa chạm được.

"Aaa...Cố thêm tí nữa, sắp được rồi. Cố lên!"

Tiếng cổ vũ đồ chính là của Ji Hyo. Từ đầu trận đấu cô đã không ngừng dõi theo đội vàng. Khi thấy đội đỏ dẫn trước cô bất giác lo lắng nhìn về phía Jong Kook. Sự cố gắng của anh cô đều thấy tất cả. Vô thức bật ra tiếng reo hò cổ vũ. Hai bàn tay cô nắm chặt vào nhau rịn cả mồ hôi.

Bỗng một luồng gió thổi đến, là cờ tung bay về phía Kwang Soo. Không chờ một giây cậu lập tức chụp lấy là cờ giật mạnh.

"Em lấy được rồi hyung. Jong Kook hyunh em lấy được rồi."

Tổ chức tác không tin vào mắt mình. Chỉ vòn vẹn 2 phút đội vàng đã đuổi kịp đội đỏ. Bầu không khí ngưng đọng, ánh mắt các VJ cùng quân lý đồ dồn về Jong Kook.

Ji Hyo không nén nổi la lên phấn khích khi thấy tỉ số giữa hai đội đang ngang nhau.

Tiếng nói của Kwang Soo bị át đi bởi tiếng hô hào của đội xanh, nên đội Gary không nghe được.

"Tốt...cậu...làm rất tốt...học học." – Jong Kook thờ dốc nhưng không quên khen ngợi Kwang Soo.

"Bây giờ chúng ta quay về. Đi nào." – Jong Kook đỡ lấy Daesung đứng dậy.

"Hyung chúng ta nghỉ ngơi chút đã." – Kwang Soo lắc đầu phản đối đi tiếp.

"Cậu muốn chết chìm vì bùn không?" – Jong Kook buông một câu đe dọa thành công uy hiếp chú Hươu cao cổ tội nghiệp. Không dám cãi lại Kwang Soo đành nghe theo. Sau đó là một màn "bơi lội" về đích của Kwang Soo.

"Mục tiêu của chúng ta là là cờ cuối cùng"

.....

*Flycam: Máy bay ghi hình.

*Jumpsuit: áo yếm liền quần.

*Dây nhảy Bungee: Trò chơi cảm giác mạnh. Sợi dây có độ đàn hồi cực cao, buộc vào chân người chơi sau đó nhảy tự do xuống phía dưới.

*Mong Ji Biệt danh cô Ngổ của Mợ Ji Hyo. (Lúc nào rảnh tác giả sẽ làm nguyên list biệt danh của mấy thánh trong RM cho xem.)

.....Hết Chương 5.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chiến thắng ngoạn mục

Mọi việc diễn ra theo hướng không ai ngờ đến. Sức mạnh Jong Kook quả kinh khủng, biệt danh Sparta không phải tự nhiên mà anh có. Hiện tại nhóm PD không còn quan trọng việc đội xanh có đuổi kịp hay không, kịch tính trong trò chơi mới quan trọng. Bây giờ mọi sự chú ý đều đổ dồn vào hai đội còn lại. Chỉ cần hai đội chạm tới cây cột thì có thể thôi còi lập tức xuất phát vòng cuối.

Kwang Soo cố gắng đứng lên, nhưng đôi chân vô lực không nghe lời. Cậu liên tục vấp ngã vì bùn trơn.

“Hyung! Chân em không nhắc nổi rồi.” – Kwang Soo thở dốc, ngoảnh đầu nói lớn.

“Yaa thẳng nhóc này. Đứng lên cho anh.” – Jong Kook quát lại.

Kwang Soo không thể từ chối, miễn mào làm theo. Cậu trộm nghĩ một ngày nào đó phải trả thù ông anh khó tính này một lần thật đáng.

Bỗng từ phía sau có ai đó giựt mắt lá cờ trong tay. Kwang Soo hốt hoảng quay đầu nhìn.

Hành động lỏng lẻo của con hươu nào đó khiến Jong Kook không chịu nổi. Anh chạy lên phía trước giật lấy cây cờ tiến thẳng về trụ cột. Hành động của anh vô tình khiến Kwang Soo một phen xanh mặt.

“Hyung! Anh làm gì vậy? Làm em hết hồn.” – Kwang Soo nhìn rõ đó là Jong Kook. Trong một giây cậu nghĩ mình sẽ bị Jong Kook giết nếu vượt mắt lá cờ này.

“Nếu như anh là cậu thay vì ngồi đó ngơ ngác anh sẽ chạy thật nhanh về đích. Còn không nhanh lên!” – Jong Kook vừa chạy vừa nói lớn cho Kwang Soo nghe.

Cuối cùng Jong Kook cũng cầm được lá cờ thứ hai. Anh lập tức nhìn sang đội đỏ, GD cũng vừa đặt lá cờ xuống chỉ sau anh nửa giây. Jong Kook thầm thở phào. Vậy là anh đã đuổi kịp.

“Hyung! Em đã thật sự sợ đó.” – Kwang Soo vừa đến liền ầm ục kêu than. Jong Kook cười xòa vỗ vai Kwang Soo. Anh biết cậu em trai này cũng vất vả không kém gì.

“Hyung xin lỗi! Cậu làm rất tốt Kwang Soo a.”

Kwang Soo hơi bất ngờ với hành động này của anh. Cậu thấy được trong đôi mắt ấy đang bùng ý chí chiến đấu. Bất giác cậu cũng muốn nỗ lực hết mình để giúp Jong Kook. Một suy nghĩ thoáng qua khiến Kwang Soo khó hiểu. Jong Kook hyung vì phần thưởng hay vì Ji Hyo noona anh ấy mới dốc sức như vậy?

“Jong Kook hyung! Anh...à thôi không có gì đâu.” – Kwang Soo nửa muốn hỏi nữa không dám. Dù sao Jong Kook hyung cũng là người rất kín miệng, chuyện đời tư phi muốn nói bằng không anh ấy sẽ im lặng.

“Wae O? Cậu lạ thật nha. Muốn hỏi cái gì? Cứ úp mở như thế, bộ cậu muốn chết sao?” – Jong Kook khó hiểu nhìn Kwang Soo. Bình thường cậu nhóc này miệng luôn mở nhưng hôm nay lại thần bí. Thật khiến anh ngứa tay.

“Hyung đầu nhất thiết nói ghê thế. Em còn muốn sống.” – Kwang Soo rụt cổ lùi lại.

.....

...Bang...

Tiếng súng một lần nữa vang lên. Trận đấu cuối cùng bắt đầu.

Sau tiếng súng, đồng loạt những lời cổ vũ hô vang. Cường độ âm thanh lớn đến mức chấn động đến đần chìm ập nấp trong những lùm cây. Chim bay trên trời, người chơi dưới ruộng, một bức tranh kết hợp vừa hùng tráng vừa thú vị. Toàn cảnh đều được Flycam thu lại.

Ji Hyo bây giờ mới thật sự ngồi không yên. Vòng cuối cùng luôn cho cô những tâm trạng bất ổn nhất. Sự hồi hộp, lo lắng, vui mừng, mong đợi đều có đủ.

Trong khi đội xanh đang khó nhọc lấy lá cờ thứ hai thì đội đỏ cùng đội vàng đồng loạt tiến lên lấy lá cờ cuối cùng.

“Chúng ta có nên dừng lại đứng xem cổ vũ không?” – Seung Ri hỏi nhỏ Juk Sin với HaHa.

“Hyung cũng nghĩ như cậu, nhưng chúng ta phải hoàn thành phần của mình. Cứ tà tà mà lấy thôi. Không trông mong gì chiến thắng đâu. Đó là cuộc chiến giữa hai người đàn ông thì đúng hơn.” – HaHa nhún mày bắt lực. Cậu nói phía sau có chút ầm ỹ. Seung Ri không hiểu nên cậu không mấy quan tâm, nhưng anh già Suk Jin thì nhìn HaHa cười trừ.

Gary chạy như bay mặc cho Jae Suk cùng GD phía sau đang chật vật đuổi theo. Đến điểm co dân của sợi dây Gary bị đứng lại. Cậu cố gắng bước về phía trước nhưng bất lực. Sức mạnh của cậu không đủ.

“Gary aa! Cậu chờ bọn anh với, không cần gấp rút như thế. Vòng cuối mà không hợp lực thì chỉ có thua thôi.” – Jae Suk nhìn hành động gấp gáp đó chỉ biết lắc đầu. Anh không mong sự hiểu thắng này là xuất phát từ một tình cảm thật. Nếu điều đó là thật thì trong lai, sự bất hoà sẽ xảy ra là điều tất yếu. Con hồ kia luôn im lặng nhưng sẽ gây ra sóng gió bất cứ lúc nào.

“Hyung nhanh lên một chút. Nếu để bên kia lấy được trước...thì chúng ta phải chịu phạt đó.” – Gary vẫn đang cố bám trụ chờ hai người còn lại.

Về phần đội vàng, vì đã hợp bản từ trước nên phương án được triển khai nhanh chóng. Jong Kook đứng giữa cầm ngược từ 1 đến 3 tất cả lập tức chạy. Vừa chạy anh vừa đếm nhịp. Anh phát hiện ra nếu tất cả cùng chạy với một nhịp nhất định thì lực cản sẽ bớt đi, đồng thời tốc độ chạy cũng nhanh hơn.

“1 – 2, 1 – 2. Cố lên!”

Cả ba đến điểm đàn hồi dây cùng một lúc. Jong Kook, Daesung lập tức cúi thấp người dùng cả hai tay để bám trụ. Kwang Soo vẫn giữ nhiệm vụ lấy cờ như ban đầu.

“Hyung à! Nó xa quá em với không tới.” – Kwang Soo cố sức vươn người ra nhưng không thể. Lá cờ còn cách xa tay cậu những một mét.

“Cậu...có thêm...chút nữa đi.” – Jong Kook bây giờ đến nói cũng khó khăn. Toàn bộ sức lực của anh đều dồn cả vào tứ chi của mình.

“Yaaaaa! Mấy người này...cho chơi...trò...tốn sức thật nha...học học.” – Daesung mặt mũi đã nhăn đến mức không nhận ra hình tượng Idol nữa.

Bỗng sợi dây như có ai đó kéo mạnh về khiến Daesung cùng Kwang Soo bay hẳn ra phía sau. Cú ngã đau đến làm cả hai họ kịch liệt. Bùn lầy chui đầy vào ngũ quan, không nhìn ra hình hài nữa. Phun vệt sinh lầy trong miệng. Daesung ngo ngoe nhìn quanh xem ai là thủ phạm. Kwang Soo lập tức thấy ngay là Suk Jin cùng HaHa đang nắm sợi dây.

“Cái gì thế này! Đau lắm đó. Hai hyung muốn chết sao?” – Kwang Soo la toán lên vì bị đội xanh chơi xấu.

HaHa cùng Suk Jin không mản đến Kwang Soo. Ánh mắt cả hai trở ra nhìn chăm chăm phía trước. Kwang Soo, Daesung không hiểu gì cũng nhìn theo.

“Phải không vậy? Chúng ta kéo mạnh như thế mà vẫn trụ được sao? Hyung ấy là quái vật hả?” – HaHa đơ người nói thều thào.

Trước mắt bốn người, Jong Kook đang gồng mình chịu lực của cả đội. Anh vẫn đứng yên không xê dịch chút nào.

Mọi diễn biến xảy ra tỏ chế tác đều thấy tất cả. Ai nấy cũng không tin rằng Jong Kook sẽ trụ được vì lực kéo của HaHa với Suk Jin khá mạnh. Bằng chứng là cả hai người kia đều bay ngược về sau. Tiếng trầm trồ thán phục len lỏi giữa binh đoàn staff.

“Kim Jong Kook! Kim Jong Kook! Kim Jong Kook! Aaaaaa” – Kwang Soo kích động cổ vũ. Cậu gọi tay huy động mọi người gọi theo. Tên Jong Kook bỗng chốc át hẳn âm thanh xung quanh.

“Yaa! Lee Kwang Soo. Cậu...giúp anh... một tay có được không?” – Tiếng nói ngắt quãng cho thấy Jong Kook đã đạt đến cực hạn. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm áo. Máu dồn lên não khiến khuôn mặt anh đỏ bừng.

“Yeaaa Hyung!” – Kwang Soo lập tức kéo Daesung đứng dậy tiếp tục nhiệm vụ.

.....

Jong Kook có bản năng phản xạ cực tốt. Ngay khi cảm nhận được sợi dây như có ai dưng vào anh liền dùng hai tay bám trụ xuống đất, quý một gối tạo tư thế vững nhất có thể. Trông anh không khác siêu anh hùng Hulk là mấy. Jong Kook biết chắc chắn đội xanh sẽ không dễ dàng gì để anh đạt được hạng nhất hay chỉ ít sẽ ngăn cản anh hoàn thành danh thứ thách. Và linh tính của anh đã đúng.

Ngay khi Jong Kook dồn lực thủ thế xong thì hai người còn lại đã bị sợi dây giật ngược về sau. Lực dạt rất mạnh khiến Jong Kook có chút chao đảo. Anh tưởng như xương sườn của mình nứt toát ra. Chợt chân phải truyền đến cảm giác đau đốn. Anh khẽ nhủ mày, mồ hôi bắt đầu tuôn trên gương mặt tuấn tú, nước da từ đỏ ửng chuyển sang trắng bệch. Con đau ngày một dữ dội, anh biết đây là tình huống gì, vết thương cũ đã bị động. Hoạt động quá sức cộng thêm chịu một lực tác động khá lớn nên đầu gối chân phải của anh không chịu nổi.

“Chết tiệt! Tại sao lại đau vào lúc này cơ chứ. Aissss sáng nay mình quên uống thuốc giảm đau.” – Jong Kook thầm mắng bản thân.

Đầu gối anh bắt đầu run rẩy, chốc lát lại khụy xuống vô lực. Jong Kook gắng gượng lắm mới đứng vững. Nếu bây giờ anh nói mình không khoẻ mọi người sẽ lập tức dừng quay. Nhưng bản thân anh không có phép mình làm vậy. Điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tiến độ của cả đoàn. Mặc khác anh biết cô Ngọc kia đang nhìn mình, Jong Kook không muốn Ji Hyo trông thấy vẻ mặt yếu đuối này. Anh chỉ muốn hình ảnh của anh trong cô mãi mãi là một Người Năng Lực không bao giờ gục ngã.

Mình phải thắng vì chính bản thân mình và cũng vì... Ji Hyo.

“Không được chịu thua. Ji Hyo aa! Ji Hyo aa!” – Jong Kook hét lớn vực dậy tinh thần.

.....

Ji Hyo đã là thất thanh khi thấy đội xanh chơi xấu. Bề ngoài cô luôn tươi cười dù mọi chuyện có diễn ra thế nào, nhưng bên trong cảm xúc đang dậy sóng từng cơn. Mặc dù cô có biệt danh “Ji Hyo Bất Lương” nhưng trong tình cảnh này nếu là cô thì sẽ không bao giờ chơi như vậy.

“Aisssss...HaHa hyung. Xem hôm nay em có cho hyung chết không nhé.” – Ji Hyo híp mắt nhìn HaHa.

Ngoại trừ Ji Hyo, mọi người đều nhiệt tình hò hét cổ vũ không một ai để ý đến sắc mặt Jong Kook đang thay đổi.

Ji Hyo tính ý đã cảm nhận được có gì đó không đúng. Biểu cảm khẽ nhàu mày ấy trừ phi rất đau nếu không Jong Kook hyung sẽ không bao giờ thể hiện ra. Nụ cười chợt tắt, sự lo lắng dần ập đến. Mỗi bước chân Jong Kook đi là thêm một lần lông mày có nhàu chặt. Ji Hyo dường như có thể cảm nhận được đau đớn anh phải chịu qua gương mặt trịnh cất không còn giọt máu. Cô không có cách nào hỏi thăm trực tiếp nên chỉ thăm cầu nguyện. Bây giờ ai thắng không còn quan trọng. Ji Hyo chỉ mong cuộc chơi mau kết thúc. Nếu đang quay mà gặp vấn đề thì sẽ rất phiền phức cho oppa.

“Sắp được rồi! Cố lên.” – Ji Hyo khẽ nói.

Nghe thấy Jong Kook đang gọi tên mình, cô khẽ cười bắt đầu đi. Khi giọng nói ấy vang lên mọi lo lắng dường như đều tan biến. Ji Hyo thầm nghĩ Jong Kook có hay không biết cô lo nên mới làm điều đó?

.....

Gary từ đầu đã luôn dõi theo Ji Hyo, dù một cách nãy nhưng cậu vẫn nhìn về nơi có nụ cười toả nắng kia. Những khi Ji Hyo cổ vũ cho đội đỏ cũng khiến Gary nhớ được tiếp thêm sức mạnh. Vì điều này cậu mới cố gắng nhiều như vậy. Hiện nhiên khi thấy ánh mắt Ji Hyo phân lộn đều hướng về đội vàng, Gary không tránh khỏi cảm giác khó chịu. Trong thâm tâm, cậu không muốn có nhìn người đàn ông khác với ánh mắt đượ dáng đó. Sự ích kỉ này, phải chăng xuất phát từ tình cảm của cậu dành cho cô quá lớn.

Nhìn Ji Hyo rồi đến Jong Kook, com gần Gary càng lớn hơn. Bản tính của cậu khó chịu thì sẽ im lặng không nói cho nên hay bị làm tưởng vớì về mặt “bình thản” thường ngày.

Bắt gặp gương mặt nhăn nhó của Jong Kook, cậu lo mờ hiểu ra sự tình. Hyung ấy đang dần đuối sức, đây sẽ là cơ hội hiếm có cho đội cậu chuyển mình. Một chút ý niệm xấu xa đã xâm chiếm lấy cậu.

“Jae Suk hyung, em nghĩ đội vàng đã xuống sức, chúng ta cố gắng thêm chút nữa sẽ lấy được cờ thôi.” – Gary nói nhỏ vào tai Jae Suk.

“Ehhh! Sao lại như thế? Bên đó có một con quái vật mà.” – Jae Suk lập tức nhìn sang đội vàng. Từ này đến giờ anh chỉ một lòng tiến lên phía trước không để ý tình hình xung quanh.

“Hình như Jong Kook không ổn.” – Jae Suk nhàu mày tự hỏi. Anh có mối quan hệ thân thiết với Jong Kook. Hai anh em thường xuyên tâm sự với nhau nên tình hình sức khoẻ của cậu ấy anh luôn là người hiểu rõ nhất. Có lẽ đã quá cố sức rồi nên mới có biểu hiện như thế.

“Có sao?” – Gary với gương mặt ngơ ngác như không biết, nhìn theo.

“Yaaa Kim Jong Kook! Cậu có nhất thiết cố gắng thế không? Nhường tại anh lần này đi.” – Jae Suk không thể hỏi thẳng Jong Kook cậu có ổn không nên đành nói khác đi. Đây cũng là cách Jae Suk quan tâm từ xa đối với các thành viên khác.

“Antueee...Em không thể nhường hyung được...chiếc xe đó...khủng khiếp lắm” – Jong Kook cố sức nói vọng lại.

Đến đây Jae Suk cũng hết cách. Jong Kook là một người cứng đầu, một khi quyết tâm thì phải làm cho bằng được. Anh chỉ mong mọi việc đều suôn sẻ, không xảy ra vấn đề gì. Người Năng Lực dù sao cũng là người bình thường, sức khoẻ sẽ có lúc không tốt. Jong Kook tự biết lo cho mình. Cậu ta là người rất có trách nhiệm với bản thân. Làm chỉ huy trưởng đôi khi khiến Jae Suk rất đau đầu. Lo lắng cho từng thành viên cũng là trách nhiệm của anh.

Jae Suk vỗ vai Gary không để tâm nữa.

“Được cứ theo kế hoạch của cậu đi. Hiện tại chúng ta tập trung lại sau đó cùng chạy thi lực sẽ đủ để chạm đến là rồi. Hiện tại đội vàng đang bị quấy nhiễu, chúng ta sẽ có thêm thời gian thực hiện.”

Nói đoạn Jae Suk cùng Gary, GD tập hợp một lần nữa. Lần này cả ba đã phối hợp ăn ý hơn. Mọi việc dần đi theo hướng thuận lợi cho đội đỏ.

.....

Sức nóng từ trận đấu càng làm bầu không khí trở nên ngột thở. Tiếng cổ vũ không ngừng cùng tiếng máy quay hoạt động liên tục đủ cho thấy đây là một thử thách gây cản đến mức nào.

“Ya Myuk! Có phải lần này mọi người chơi nhập tâm quá không?” – PD Jo nghi vấn hỏi, đôi mắt vẫn chăm chú theo dõi tình hình.

“Èyyy! Sao em biết được. Trò này hyung với biên kịch nghĩ ra mà.” – Myuk PD xoa tay.

“Aissss cái cậu này! Anh hỏi mà cậu trả lời vậy há?” – Jo PD chồm người qua nắm cổ áo Myuk PD lắc liên hồi*. Hyo Jin* nắm tài liệu trong tay gõ nhẹ mấy cái vào trán Myuk PD làm cậu em đỡ không kịp. Hình ảnh hai PD chính vờn nhau kiểu này không quá xa lạ, các nhân viên trông thấy cũng ngó lơ tập trung việc của mình, xem như hai người vô hình.

Màn vật lộn bên này bị một loạt tiếng kêu kéo lực chú ý. Hai vị PD “Trẻ con” cùng dàn nhân viên hậu cần đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

“Daebak! Mau lên, mau lên sắp lấy được rồi.”

Chủ nhân của loạt tiếng là đó không ai khác chính là đội VJ và Ji Hyo.

Trước mắt tất cả, đang diễn ra một màn tranh đoạt gay cấn nhất trong lịch sử Running Man. Cả đội vàng và đội đỏ đều chạm đến được là cơ cuối cùng với một khoảng cách thời gian chỉ tính bằng khác*.

“Cánh vừa rồi có ai quay lại đây đủ chưa? Tôi cần đủ mọi góc cạnh nhé!” – Jo PD cùng Myuk PD ghé sát đầu vào màn hình máy quay xem.

“Lúc này đã cựa chầu com trưa không được rồi đâu đấy.”

“Lần này tôi nghĩ đội vàng sẽ đứng nhất cho xem”

“Các chị thấy sao? Em nghĩ Gary nắm chắc phần thắng rồi. Quyết tâm thế kia mà...”

Âm thanh xì xào bàn luận vang lên không ngớt. Mọi ánh mắt đều dõi theo mong ngóng kết quả sau cùng.

Jong Kook không hổ danh là Người Năng Lực. Mặc dù cơn đau đang giằng xé bên trong nhưng anh vẫn giữ được đầu óc mình tỉnh táo. Không còn thời gian chờ đồng đội giúp sức, Jong Kook tự mình dùng cả đôi chân dồn sức bật lên, chồm người ra phía trước gạt lấy là cờ. Từ thế chuẩn xác cộng sức bật kinh người là cờ đã nằm gọn trong tay. Ai nhìn thấy cũng liên tưởng đến hình ảnh thú hoang đang vồ lấy con mồi xấu số. Cả quá trình chi xảy ra vùn vẹn 5 giây.

Gary cũng không thua kém gì. Biết sức mình không mạnh bằng Kookie hyung nên cậu đành “cắn cù bù thông minh”. Sau khi bản tính phượng ấn cùng Jae Suk, cậu quyết định lần này mình là người lấy cờ. Jae Suk cùng GD ra sức bò trườn về phía trước, cả hai không ai nói gì chỉ cố gắng nín thở gồng mình chịu lực giúp Gary. Gương mặt cả ba đỏ gay, mồ hôi rơi là cả mặt dù xung quanh đều là bùn với nước. Cuối cùng Gary cũng lấy được là cờ nhờ sự trợ giúp từ đồng đội.

“Woaaaaa Daebak! Daebak!” – Tiếng kinh hô bùng nổ.

Ji Hyo nín thở nhìn theo hai đội, cô bây giờ không biết nói gì hơn ngoài việc cầu nguyện mặc dù chính cô cũng không biết mình nên cầu điều gì.

Jong Kook cùng Gary đều ra sức chạy thật nhanh về đích. Đồng đội của cả hai chỉ còn biết lết thân chạy theo sau. Chiến thắng ngay trước mắt, hai người đàn ông đều muốn giành lấy. Bề ngoài là tránh đi hình phạt khốn khổ nhưng ẩn tình bên trong thì chỉ người trong cuộc mới rõ. Càng gần đến cột trụ, thời gian càng gấp gáp. Không gian xung quanh như thước phim chiếu chậm mọi âm thanh lắng xuống, Gary quay sang nhìn Jong Kook với ánh mắt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Đây là lần đầu tiên cậu thấy anh quyết tâm đến vậy. Trong thoáng chốc cậu nghĩ mình đã thua.

...Huýtttttttt.....

Tiếng còi phát ra xé tan bầu không khí im lặng.

Trên cây trụ của đội vàng và đỏ đều đã đủ ba cây cờ.

“Vậy rốt cuộc ai thắng? Mọi thứ diễn ra quá nhanh tôi chả thấy gì cả.”

“Không lẽ lại hoà sao?”

“Gây cần thật.”

Âm thanh xi xầm lại vang dậy. Mọi người đều thốc mồm đội nào đã chiến thắng. Ai cũng đều thấy cả hai người chạy về đích rất nhanh gần như cùng lúc. Tuy nhiên bóng lưng của cả hai đã che đi tầm nhìn của mọi người.

“Hạ mấy quay lớn xuống. Chúng ta cần xem lại quá trình vừa rồi mới phân định thắng thua được.” – Jo PD gọi người hạ mấy quay lấy đoạn ghi hình.

Sau 10 phút chờ đợi cũng có kết quả. Mọi người hồi hộp lắng nghe. Jong Kook, Gary căng thẳng đến tột độ, cả hai rất mệt nhưng không dám thờ ơ.

“Đội vàng chiến thắng.” – Myuk PD bắt loa hô to.

1 giây sau tiếng reo hò bùng nổ, những tràng vỗ tay không ngớt như pháo nổ.

Gary về mặt đầy tức nước gục xuống. Cậu không ngờ chỉ cách nhau trong tích tắc mà chiến thắng đã về tay Jong Kook. Cậu ngược nhìn Jae Suk tò ý xin lỗi.

“Không sao đâu. Cậu đã vất vả rồi.” – Jae Suk ôm Gary vỗ vai an ủi cậu.

“Ngồi xe ô tô cũng có cái lợi mà, chúng ta cùng nhau hưởng gió trời.” – GD cố gắng nói đùa giúp Gary bớt áy náy.

“Yaaa Kim Jong Kook! Cậu làm rất tốt.” – Jae Suk nói vọng sang chúc mừng đội vàng.

Jong Kook đón nhận lời chúc mừng bằng nụ cười tươi rói và cái gật đầu.

Kwang Soo, Daesung không ngừng la hét chạy lại ôm chầm lấy Jong Kook khiến anh gần như nghẹt thở. Sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt cả ba. Jong Kook ngã ngồi xuống bần thần gần như không thể đứng nổi.

“Hai đứa có thể...buông anh ra không? Anh sắp tắt thở rồi này. À anh cần nước.” – Bây giờ đến cả thờ Jong Kook cũng cảm thấy khó khăn. Anh ngửa đầu ra sau hít lấy hít để không khí vào phổi.

Daesung lập tức chạy đi lấy khăn và nước uống.

Ban nãy vì muốn giành chiến thắng nên anh đã quên đi cái đau mà chạy tới chết. Nhưng hiện tại cơn đau lại ập đến dữ dội Jong Kook không thể nhận được nữa.

“A...” – Tiếng kêu bật ra khỏi miệng, khuôn mặt nhăn nhó lộ rõ. Jong Kook lấy tay liên tục xoa bóp đầu gối mình.

“Hyung sao vậy? Bị đau chỗ cũ sao?” – Kwang Soo hét hoảng hốt.

“Này PD...um...” – Kwang Soo định gọi người hỗ trợ lại bị Jong Kook ngăn cản.

“Yaa...anh không muốn người khác lo lắng. Nếu không muốn bị ăn đòn thì im miệng cho anh.” – Jong Kook thì thầm vào tai Kwang Soo lời đe dọa “ngọt ngào”.

“Nhưng hyung đang đau...” – Kwang Soo không thể hiểu nổi ông anh này nghĩ gì.

Có tiếng bước chân đi lại. Kwang Soo cúi hờ Jong Kook đứng dậy không để ai thấy.

“Oppa vất vả rồi.” – Ji Hyo đưa khăn cho Jong Kook. Khuôn mặt anh bây giờ bần thần lăm lăm nhìn không ra ngũ quan nữa. Ji Hyo bật cười khúc khích.

“Ji Hyo noona của em đâu?” – Kwang Soo đưa tay ra tò ý đòi phần mình.

“Yaaa em tránh ra tự lại bàn mà lấy.” – Ji Hyo đánh đá trêu Kwang Soo.

Jong Kook nhìn sang đội đỏ, anh ngẫm nghĩ rồi nói.

“Ji Hyo em đưa khăn cho đội đỏ đi. Anh đã nhờ Daesung lấy rồi.” – Jong Kook chần chừ chưa dám nhận.

“Tất nhiên em sẽ đưa nhưng em muốn đưa anh trước sau đó mới đem qua cho họ.” – Ji Hyo tỉnh ngịch trả lời. Jong Kook cũng hết cách với cô.

“Công chúa cảm phiền ngài cũng cho chúng tôi mỗi người một cái khăn với.” – Tiếng nói rôm rả bên tai làm cô giật mình.

“Omo! Ai vậy?” – Ji Hyo giật mình khi thấy mấy gương mặt lăm lăm đồng loạt nhìn cô cười.

“Là thân đây, Yoo Jae Suk cùng đồng bọn.” – Jae Suk cùng mọi người đứng xung quanh Ji Hyo đưa tay chờ cô đưa khăn với nước.

Cô nhìn mọi người rồi bật cười lớn. Hình ảnh này rất đáng để cô chụp lại làm kỉ niệm. Hiện tại cô vừa hạnh phúc vừa thoải mái. Một phần vì xung quanh cô đều là những ông anh tốt luôn che chở cho cô, phần còn lại chính cô cũng không rõ vì sao mình lại hạnh phúc như thế. Jong Kook với Gary thấy nụ cười của Ji Hyo cũng không còn căng thẳng nữa, cả hai vỗ vai nhau người thì chúc mừng người thì an ủi đối phương. Dù sao cũng là một gia đình, tình cảm riêng hãy để ra ngoài rồi tính còn đây chính là Running Man Family của họ.

Tiếng cười át đi mọi mệt mỏi, ai cũng mong điều này sẽ luôn kéo dài mãi. Nhưng không một ai biết rằng chỉ sau ngày hôm nay mọi thứ sẽ khác hẳn. Họ còn giữ được thể này hay không điều đó không ai biết được.

.....

*Khắc: 60 khắc = 1 giây. Khắc chạy nhanh gấp 6 lần giây. 0,1 giây có nghĩa là 1 khắc.

*Myuk PD hay được biết đến là PD bị nắm cổ áo nhiều nhất.

*Hyo Jin: Tên của PD Jo đầy đủ là Jo Hyo Jin.

.....Hết Chương 6.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce]* ACE Át Chủ Bài Của Anh... được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Số trong số

Sau thử thách lấy cờ, trời cũng đã giữa trưa, mọi người đều mệt lã, bụng đói cồn cào. Ekip PD cùng đoàn staff thu dọn máy móc để kịp chuyển đến địa điểm quay mới. Các thành viên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, tắm rửa. Trò chơi làm ai nấy đều lăm lăm bần thần đầy mình.

Tại đây phòng tắm, các thành viên nam lần lượt bước vào. Âm thanh nước chảy rào rào hoà cùng tiếng nói chuyện rôm rả.

"Kwang Soo a! Hiếm khi thấy cậu chơi nghiêm túc như thế." – Gary vừa nói vừa nhanh chóng gội đầu cho xong.

"Hyung à! Em không muốn cũng phải nghiêm túc đấy. Jong Kook hyung hăm nhún nước em mấy lần đó. Em khó lắm." – Kwang Soo được dịp mách với các hyung. Trong Running Man cậu nhỏ tuổi nhất nên thường xuyên bị các anh bắt nạt.

"Jong Kook cũng đùa với cậu thôi, cậu ấy luôn muốn hoàn thành mọi thứ một cách tốt nhất mà. Chịu đi." – Jae Suk luôn biết cách "an ủi" nỗi đau người khác đã thành công chọc điên con hươu cao cổ.

"Jong Kook hyung! Em xin lỗi vì lúc nãy nha. Hyung có bị làm sao không? Em thấy hyung chống đỡ mà rùng cả mình." – HaHa áy náy tự giác nhận lỗi. Anh cả Suk Jin cũng hòa theo nhận sai.

Chờ mãi phòng bên cạnh vẫn không có ai trả lời, nhưng tiếng nước chảy vẫn cứ đều đặn. HaHa ngạc nhiên hỏi lại.

"Jong Kook hyung! Anh giận hả?"

"Này Jong Kook sao cậu không trả lời? Cậu sao thế?" – Jae Suk thấy lạ cũng hỏi theo.

Chừng 10 giây sau có tiếng người đáp lại.

"Aissssh ồn quá! Giận cái thì có ích gì. Truyền hình thực tế thì phải...có gì đó kích thích người xem chứ. Nhưng lần sau mà còn như thế là cậu chết với anh." – Jong Kook bình thản trả lời.

Bị Hồ hăm dọa HaHa liền cúp mắt, im miệng lo tẩm cho nhanh. Cậu sợ có khi sẽ bị ông anh này túm gáy bắt chột.

"Yaa Kim Jong Kook! Cậu làm gì mà gọi mãi mới nghe hả?" – Jae Suk la mắng cậu em, nhưng lòng thì thở phào nhẹ nhõm. Anh cứ lo Jong Kook gặp chuyện. Sức khoẻ cậu ấy không tốt, quản lí Jong Kook cũng đã nhờ vả anh coi sóc hộ. Trách nhiệm này đã nhận thì anh phải làm cho tốt.

"Yaaa! Tiếng nước chảy lớn quá trời, mọi người cũng nói chuyện luyên thuyên, ồn như vậy sao em nghe thấy được. Hyung lạ nha." – Bị mắng bất ngờ, Jong Kook nổi quạu.

Thế là một màn đầu võ mồm diễn ra giữa hai vị chỉ huy không có hồi kết. Ai nấy đều im lặng tẩm không thêm can ngăn, vì điều này quá ư quen thuộc.

Chỉ có mỗi em út Kwang Soo vẫn còn lo lắng. Cậu là người duy nhất biết bệnh cũ của Jong Kook tái phát. Kwang Soo rất muốn nói cho Jae Suk biết nhưng cậu sợ sẽ bị vị kia đánh một trận nên cuối cùng đành im lặng thờ dài. Cậu thà bị cháu cháu cáo còn hơn bị hồ ả thiệt.

.....

Sự thật mọi người nói cái gì Jong Kook đều nghe được hết. Nhưng khi đó anh không thể mở miệng đáp lại. Anh sợ tiếng rên rì của mình sẽ bắt giác mà bật ra khỏi miệng. Chịu đựng đến lúc vào phòng tắm đã là quá giới hạn với anh. Con đau ập đến liên tục không dứt, cảm giác đau đớn từ đầu gối lan ra khắp chân. Bây giờ chân phải anh không thể cử động. Jong Kook nhủ vậy thì biết ngồi thụp xuống nền đất, cần răng chịu đựng. Mồ hôi tủa ra như suối, khuôn mặt anh trắng bệch. Với tay mở vòi sen xả trực tiếp nước lạnh vào người, Jong Kook hi vọng nó sẽ giúp giảm đi phần nào đau đớn.

Khi nghe giọng mọi người có chiều hướng nghỉ ngơi, Jong Kook vô phương đành phải lên tiếng. Nén hơi thở, cố để âm lượng giọng nói vừa đủ nghe, anh đáp lại bằng ngữ điệu tự nhiên nhất. Anh cố tình cãi cò với Jae Suk hyung để quên đi cảm giác này.

Cuối cùng sau hơn 15 phút vật vạ, con đau tạm thời thuyên giảm, Jong Kook vô lực đứng dậy dựa lưng vào tường. Bây giờ anh mới có thể từ từ tẩy rửa bàn thân trong khi mọi người đều lần lượt ra ngoài.

.....

"Jong Kook, cậu chưa xong hả? Hôm nay làm gì mà tắm lâu thế?" – Jae Suk thắc mắc, vì bình thường Jong Kook là người tắm rất nhanh.

"Anh ra ngoài trước đi. Em lúc này chơi sung sức quá nên cơ thể bẩn lắm. Phải tắm kĩ một chút. Anh cũng biết mà, hôm nay có ấy..." – Jong Kook ngập ngừng nói.

"Hyung hiểu rồi, hiểu rồi. Cậu không cần giải thích nữa." – Jae Suk không mảy mảy nghi ngờ, anh lắc đầu, cười hiền hoà nhìn cánh cửa căn phòng, nơi có con hồ si tình nào đó đang tắm. Jae Suk hiểu hàm ý câu nói lấp lửng ấy.

Jae Suk bước đến chiếc ghế đựng quần áo của mình. Anh cầm áo khoác lên mặc vào, một bức thư từ túi áo rơi ra. Jae Suk thấy biểu tượng R quen thuộc liền giấu nhanh vào túi. Ánh mắt ngó nghiêng dáo dác. Rất may mọi người đều ra ngoài cả chỗ còn mình anh và Jong Kook. Jae Suk suy nghĩ một hồi lại chui vào phòng tắm khoá cửa lại.

"Jae Suk hyung! Anh chưa tắm xong sao?" – Jong Kook nghe tiếng khoá cửa liền hỏi.

"À...ừ...anh lau người thấy chân còn bẩn nên muốn tắm lại." – Jae Suk gạt mình áp ứng trả lời. Anh lập tức mở vòi nước để ngay trang.

"Tình hình gì đây? Không lẽ là nhiệm vụ ản? PD Jo căng ngày càng quái đàng. Đề bức thư như vậy không sợ bị phát hiện à."

Jae Suk tự làm bầm một mình, anh lật qua lật lại bức thư hồi lâu mới mở ra xem. Bên trong là tấm giấy nhiệm vụ bình thường. Nhưng dòng chữ trên đó lại khác lạ.

"Yoo Jae Suk no.4. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

"Êhhh! Sao lại là số 4? Có khi nào là nhiệm vụ nhóm gián điệp không nhì? Haizzz Nếu vậy thì chắc chắn những người còn lại đều đã được thông báo. Nhưng có bao nhiêu gián điệp hiện tại cũng không rõ, cũng không cho tín hiệu nhận biết thì làm sao tìm đây." – Jae Suk vận dụng tư não phân tích nhiệm vụ. Thẩm niên được ưu ái giao vai điệp viên đã cho anh những lập luận sắc bén.

"Khoan đã! Sao lại là ba ngày? Running Man chỉ quay tối đa có hai ngày mà. Chẳng lẽ là tập đặc biệt trong đặc biệt? Aissssh càng nghĩ càng nhức đầu." – Jae Suk cảm tò giấy ngẩn ngơ không biết phải làm gì. Những câu hỏi của anh cũng giống suy nghĩ với ba người kia.

"Jae Suk hyung! Em đi trước đây." – Tiếng Jong Kook vọng vào đánh tỉnh Jae Suk.

"A...ừ cậu đi trước đi."

"Thời kệ trước mắt cứ giấu đi đã. Đến đâu thì đến." – Jae Suk nhét lá thư vào túi quần. Anh chờ một lát sau mới bước ra ngoài.

.....

Trong chiếc lều lớn.

Một bàn đầy đồ ăn bày ra trước mắt Jong Kook. Anh nhướm mi nhìn chăm chăm, toàn bộ đều là món đầu mớ: gà rán, bánh gạo cay, lẩu kim chi với ramen... Các nhân viên đã gấp rút gọi thức ăn nhanh cho mọi người. Vì thời gián nghỉ ngơi không còn nhiều nên ai cũng tranh thủ. Jong Kook định bụng sẽ nhịn đói hoặc uống nước hoa quả cho qua bữa. Anh tuyệt nhiên không đụng đến mấy thứ này. Vì quay Running Man anh đã phải ăn không biết bao nhiêu thứ không tốt cho sức khoẻ của mình rồi. Nếu bây giờ còn bắt Jong Kook ăn thì hậu quả ngày hôm sau thế nào anh cũng không bước khỏi phòng Gym nữa bước.

Ji Hyo thấy Jong Kook toan bước đi cô liền vẫy tay gọi anh.

"Jong Kook oppa! Lại đây nhanh lên không thì hết đồ ăn bây giờ. Kwang Soo em ấy ăn như hạm ấy."

"Ji Hyo aa! Anh không đói, uống một chút nước ép là được rồi." – Jong Kook nhẹ nhàng từ chối.

"Ya Kim Jong Kook! Anh lại đây ăn đi." – Ji Hyo giờ giọng "bất lương" ép buộc. Cô biết anh rất đói, và cũng biết anh ghét mấy món này. Nhưng vô phương rồi, nếu không ăn anh sẽ gặp chuyện. Ji Hyo đành hoá thân sư từ cái ép con hồ kia phải ăn tạp.

Jong Kook không thể nào từ chối được, anh thờ dài đi đến chỗ ngồi. Ji Hyo cố tình để trống một chỗ bên cạnh cho Jong Kook.

"Êy! Ji Hyo của anh tốt ghê. Đã hết quay hình rồi nhưng vẫn muốn ngồi với anh sao? Aigoo!!" – Gary từ phía sau chen lên ngồi ngay vào ghế khiến Jong Kook khựng lại. Anh có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng di chuyển sang ghế bên cạnh HaHa. Trước khi đi anh vỗ vai Gary thăm ý không có gì.

Ji Hyo trợn to mắt ngạc nhiên, nhưng tức khắc cô liền thu ánh mắt, nở nụ cười tươi tắn. Cô không thể tức giận cũng không thể làm gì khác.

"Ya Gary a! Anh sao lại như thế?" – Ji Hyo vỗ thẹn thùng đánh vai Gary.

Cô chuyển sang diễn một màn love-line sau may quay, Ji Hyo biết có rất nhiều nhân viên lén lút quay lại mọi hoạt động bên ngoài bằng điện thoại hồng đăng lên SNS*. Cô không thể có sai sót gì.

Jae Suk bước ra với nét mặt bình thản. Anh lập tức bật chế độ điệp viên nhập cuộc ăn uống và không đá động gì đến chuyện kia.

.....

Suốt buổi ăn mọi người trò chuyện vui vẻ. Không khí ấm cúng như buổi họp mặt gia đình. Lâu lâu lại vang lên những tràng cười sáng khoái bởi trò đùa của HaHa và Kwang Soo.

...Ăm...ẳm...

Tiếng sấm rền vang, mọi người im lặng như tờ. Ai nấy đều buống đùa nhìn nhau ngơ ngác.

"Hử? Gì vậy? Mưa sao?" – Jong Kook khó hiểu lầm bầm.

"Kì lạ. Dự báo thời tiết hôm nay trời đẹp lắm mà." – Anh cả Suk Jin mở điện thoại xem thông tin thời tiết.

Trời tháng tám nóng bức lại nổi cơn giông, mây đen kéo đầy trời, cơn mưa như trút nước đổ xuống. Gió lốc bắt đầu thổi làm bàn ghế lung lay.

Nước mưa tấp vào lều khiến mọi người ướt như tắm. Nhân viên tất bật thu gom máy móc tránh bị nước mưa làm hỏng.

"Yaiss! Cái này là bão luôn rồi chứ mưa gì nữa." – HaHa khó chịu chạy theo nhặt chiếc nón bị gió cuốn bay ra ngoài.

....Vù...

"Dong Hoon! Coi chừng!"

Nghe như có ai gọi tên mình, HaHa quay lại nhìn. Chưa kịp hiểu chuyện gì, cậu đã bị ai đó ôm ngã qua một bên, cả hai lăn mấy vòng trên mặt đất. Đúng lúc một tiếng vang lớn như có vật gì ngã xuống ngay bên cạnh. Nước mưa cùng đất cát văng tung toé. HaHa kinh hoàng, nằm im nẹp mình vào người kia, hai mắt nhắm nghiền không dám mở ra. Cậu có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của hai người.

"Đừng sợ. Không sao rồi." – Giọng nói xen kẽ tiếng thở dốc bật ra. HaHa vì quá sợ vẫn không nhận ra là ai.

"Omo, Omo! Hai người có sao không?" – Jae Suk hốt hải chạy tới.

HaHa dần trấn tĩnh lại đầu óc, cậu mở mắt nhìn xem ai là người đã cứu mình. Người bên cạnh cũng đang chật vật ngồi dậy. Tiếng rên khê thoát ra, có vẻ như đã bị xây xát nhẹ.

"Ồ! Gary hyung!" – Cậu kinh ngạc khi người đó là Gary.

Kwang Soo, Daesung chạy lại đỡ cả hai dậy, xem xét thể trạng có bị thương hay không. Jong Kook cùng Ji Hyo chạy đi lấy khăn sạch choàng cho hai người.

Tất cả đều bị một phen hết hồn. Khi con giông ập đến bất ngờ, chiếc đèn pha phim trường bị gió lốc quật ngã. Lúc ấy HaHa lại đứng phía dưới chiếc đèn nên không để ý tình hình xung quanh. Gary nghe có âm thanh lạ, liền đảo mắt nhìn về hướng phát ra tiếng. Vừa hay cậu đứng gần đó, Gary chỉ kịp hô lên một tiếng rồi chạy lại ôm lấy HaHa nhảy qua một bên. Sự việc xảy ra chớp nhoáng mà tưởng như dài mấy phút.

"Sợ chết đi được! Tự nhiên nhìn phía sau thì đã thấy có người ôm ngã nhào." – HaHa chưa hết sợ hãi liên tục xoa chân múa tay nói không ngừng.

"Cậu còn nói nữa. Chỉ biết lo chạy theo cái nồn vớ vẩn này mà không để ý chiếc đèn pha sắp ngã à? Aigooo chắc anh gỗ cho cậu tỉnh ra quá. Anh mà không nhanh tay thì xem như cậu nhập viện rồi." – Gary vừa nói vừa cốc đầu HaHa.

"Yaaa! Nó không phải là chiếc nón vớ vẩn. Nó..." – HaHa gặt tằm mặt, biểu môi khi thấy Gary nói như vậy. Đây là kỉ niệm của cậu, không ai được nói như thế.

Gary hết cách, chỉ biết thờ dãi nhìn cậu nhóc không chịu lớn kia phụng phịu hai má. Không nghĩ đến con cứu mạng mà mình nhận được là một tiếng Ya chói tai. Gary tự thấy mình ngu ngốc khi cứu con chim cánh cụt này.

"HaHa a! Xem ra cậu rất coi trọng chiếc nón ấy. Anh nhớ có lần quay hình cũng là chiếc nón này bị rơi xuống sông, cậu đã van xin đội cứu hộ đi tìm lại cho bằng được. Quà kỉ niệm của Byul tặng hả?" – Jae Suk tính ý hỏi dồn.

HaHa thuy chung không nói một lời. Hai tay cậu vẫn ôm khư khư chiếc nón như vừa tìm lại được báu vật gia truyền.

"Không nói đâu."

"Này cậu U30 rồi mà cũng không lớn mấy nhì. Còn lăm lăm phụng phịu với ai thế?" – Gary khó chịu giễu cợt. Hề thấy vẻ mặt búng ra sữa của HaHa mà làm trò là cậu không chịu được.

HaHa ngấm ngấm chui vào một góc ngồi.

Bây giờ các nhân viên hậu cần mới phát hiện ra sự cố, lập tức chạy đến giải quyết hậu quả, không ngừng xin lỗi rồi rít. Jae Suk cùng Jong Kook thay mặt làm việc với bên đoàn quay.

.....

Jo PD cùng Myuk PD bước vào lều thông báo.

"Tình hình thời tiết chuyển xấu đột ngột, tổ sản xuất cũng đã bàn bạc từ này. Hiện tại phải tạm ngưng ghi hình. Chờ thời tiết tốt hơn hoặc sẽ phải dời lịch quay sang tuần sau. Mọi người có thể nghỉ ngơi tại chỗ."

Nói xong cả hai lập tức rời đi.

"Chà được nghỉ ngơi rồi. Có khi sẽ được tan làm sớm không chừng. Hôm nay nhóm em chẳng có lịch trình gì." – Daesung khoái chí vỗ tay.

"Aha anh có thể lên xem sân chứng khoán một chút." – Anh mũi to tranh thủ lên sân gào địch.

Mọi người ai lại làm việc rấy.

....Ting Ting....

Điện thoại HaHa, Kwang Soo, Suk Jin đồng loạt báo tin nhắn.

"Ha Dong Hoon no.5. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

"Lee Kwang Soo no.6. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

"Ji Suk Jin no.7. Hãy đếm ngược. Các bạn còn ba ngày. Real Race Running Man Start."

Cả ba đều nhận được tin nhắn kì lạ, nhưng tuyệt nhiên không ai biểu hiện ra ngoài. Trong đây mọi người đều có ít nhất một lần làm gián điệp. Nguyên tắc giữ bí mật luôn đứng đầu khi mọi thứ còn quá mờ ám. Trước mắt tự mình suy nghĩ mới là thượng sách.

Như thế cả bảy thành viên đều có lời nhắn kì bí trong tay. Mặc dù chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng mọi người đều xem đây là một nhiệm vụ bí ẩn đặc biệt.

.....

Jong Kook tựa đầu vào thành ghế nhắm mắt. Anh muốn tĩnh tâm suy nghĩ về mình giấy kia. Nó có ý gì, muốn anh phải làm sao, thật sự có bao nhiêu người chung đội. Quá nhiều câu hỏi cần giải đáp, bản năng phản tích trời dậy, anh đi tìm VJ của mình lấy lại bức thư.

Gary, Ji Hyo không hẹn mà cùng nhìn Jong Kook. Trời mưa gió thế này mà anh ấy đi đâu thế kia.

"Kì Jin! Cậu lại đây. Lúc này anh có đưa cậu giữ giúp mình giấy nhiệm vụ. Cậu đưa lại đây cho anh." – Jong Kook tìm được VJ của mình trên xe đạo cụ.

Nhận được rồi, Jong Kook không ngừng đọc đi đọc lại nhiều lần. Như có linh cảm trước chuyện gì anh đi tìm quản lý của mình lấy balo cùng giấy tờ. Jong Kook thường rất nhay trước những tình huống thế này.

"Hyung! Hyung làm gì vậy? Sao không để đồ trong xe, lát nữa chúng ta quay về công ty quản lý mà." – Gap Jin – quản lý của Jong Kook khó hiểu nhìn anh mãi.

"Anh cũng không biết. Linh tính mách báo có bao nhiêu đồ tuy thân anh phải mang theo hết." – Jong Kook trả lời nhanh gọn.

Anh quay về lều mang theo balo cùng mảnh giấy kia.

Chọn chiếc ghế trong góc ngồi xuống, Jong Kook nhẹ lấy mảnh giấy ra nhìn. Ngồi một lúc anh phát hiện tờ giấy dày hơn bình thường, bên mép như được xử lí qua. Jong Kook xem xét bốn mép giấy rồi quyết định xé thử. Vừa xé anh vừa nhìn bên trong, tìm đập thình thịch theo từng nhịp xé.

Rẹt...rẹt...

Tách một lúc lại ngừng, anh sợ tiếng động sẽ gây chú ý đến người khác.

"Oppa! Anh đang làm gì vậy?" – Giọng nói thì thầm bên tai.

Jong Kook giật thót quay phắt lại, hoá ra là Ji Hyo. Anh đứng hình nhìn có chăm chăm, hai tay bắt động. Có thấy điệu bộ đáng nghi của anh liền quan sát. Làm việc chung bao lâu nay Ji Hyo đã luyện ánh mắt trở nên sắc bén, nhanh nhạy hơn. Chỉ cần nhận được nhiệm vụ mật thì cô sẽ tự động đề ý cử chỉ những thành viên còn lại. Tin nhắn lúc này cô cũng suy nghĩ rất nhiều về nó. Có khi mình sẽ gặp đồng minh không chừng.

"A...Oppa cũng nhận được tin nhắn này sao?" – Cô ngạc nhiên khi đọc dòng chữ trên mảnh giấy Jong Kook đang cầm.

Nắm bắt được vấn đề Jong Kook hỏi ngược lại cô.

"Vậy ý em là em cũng có nó sao?" – Jong Kook mắt sáng rực.

"Ồ thì...em cũng có nhưng không phải thế này. Em nhận được qua tin nhắn điện thoại cơ." – Ji Hyo lấy điện thoại trong túi đưa cho Jong Kook.

Anh chán chừ một lát mới cầm mở ra xem. Nhiều lúc cô sư từ cái này cũng mưu mô xảo quyết lắm.

"Omo! Em là số 1 này. Anh là số 2. Không lẽ chúng ta..." – Anh nhìn xung quanh rồi lấy tay bịt miệng mình tỏ vẻ háo hức.

"Có thể lắm chứ. Nhưng...anh sao lại xé nó ra vậy?" – Ji Hyo khó hiểu nhìn anh.

"Anh nghĩ bên trong có gì đó. Em nhìn đi mảnh giấy dày hơn bình thường. Anh bóp bề mặt thì thấy bên trong bông xốp. Chắc chắn có thứ gì đó." – Jong Kook nói ra nghi ngờ của mình.

Jong Kook không chần chừ nữa, anh dứt khoát xé một lần cho xong. Và đúng như anh dự đoán, một tờ giấy nhỏ hơn rơi ra ngoài.

"Daebak!" – Cả hai rùng mình kinh ngạc.

Ji Hyo nhặt tờ giấy lên quan sát một lượt. Quả thật có móng hơn lớp giấy bên ngoài một chút. Mặt trước có kí hiệu Running Man và mặt sau là một con số khác. Tuy nhiên tờ giấy lại là màu đỏ thẫm. Màu của máu cũng là tượng trưng cho sự hiểu chiến khiến Jong Kook có dự cảm không tốt lắm.

"Số 7. Quái lạ, tại sao lại là số 7?" – Jong Kook bắt đầu bực mình. Bên ngoài số 2 nhưng bên trong lại là số 7. Thật sự nhiệm vụ lần này là cái gì. Anh vô đầu bức tốc khiến Ji Hyo lo lắng theo.

Ji Hyo cũng xem lại tin nhắn của mình. Cô hi vọng có một chút manh mối gì đó có thể giúp ích cho mình.

Ngồi thần thờ, ánh mắt nhìn vào khoảng không trống rỗng. Lần đầu tiên Jong Kook có cảm giác bất lực thế này. Không ám hiệu, không chỉ dẫn, anh phải làm sao mới hoàn thành được đây.

Hai tay mẩn mê tờ giấy, Jong Kook miết các đầu ngón tay lên bề mặt nhẵn bóng. Chợt anh dừng lại.

Như phát hiện ra điều gì, anh dùng điện thoại bật đèn sáng hơn rồi soi lên mặt giấy. Jong Kook rọi đèn từ trái sang phải, anh muốn tìm thứ gì đó. Ánh đèn soi đến chính giữa tờ giấy thì dừng lại. Jong Kook thấy những vết hằn trên đó được xếp có chủ đích.

"S, T, O, I, H, N, N – Thì ra là chữ cái. Nhưng nó đâu có nghĩa." – Một lần nữa gặp ngõ cụt.

Bên này Ji Hyo đang cặm cụi giải mã tin nhắn của mình. Cô vừa phát hiện ra trong tin nhắn có một kí hiệu Running Man màu tím. Sau khi nhấp vào thì hiện ra con số 5. Tuy nhiên con số này được ghép lại từ những chữ cái giống hệt bảy chữ cái của Jong Kook. Ji Hyo cũng bó tay chịu thua, cái này quả thật quá khó rồi.

"Ji Hyo à! Anh lúc nào cũng nghĩ mình rất thông minh hoá ra anh chẳng hơn một thằng ngốc là bao." – Hai mắt vẫn dề vào khoảng không Jong Kook thờ dãi nói.

"Oppa nói vậy thì những trận đấu Survival tại em đâu có bị anh hạ gục nhanh như thế đâu. Oppa là Sherlock* tái sinh đấy." – Ji Hyo cười an ủi Jong Kook.

Bất ngờ Jong Kook nắm tay Ji Hyo thật chặt, anh quay lại nhìn thẳng vào cô.

"Ji Hyo à! Anh hiểu ra rồi."

"Oppa! Em cũng hiểu rồi!"

"Daebak!" – Đồng thanh nói ra cảm giác tuyệt vời.

Cả hai nhìn nhau rồi nhìn mảnh giấy nhiệm vụ. Tâm trạng tụt dốc không phanh nay lại hào hứng tận thiên đường. Một câu nói đã giải quyết tất cả vấn đề.

"SINH TỒN"

.....

*Sherlock: Sherlock Holmes một nhân vật thám tử tư nổi tiếng trong văn học Anh vào thế kỉ 19-20.

*SNS: Mạng xã hội.

Kì Jin và Gap Jin đều là tên thật của VJ và quản lý của anh nhà.

.....Hết Chương 7.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce]* ACE Át Chì Bài Của Anh.. được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chỉ là sự khởi đầu

Nhờ câu nói băng quơ đó mà cả hai tìm được đáp án cho vấn đề nan giải hiện tại.

Ji Hyo không nén nổi hào hứng cứ cười mãi. Jong Kook không còn cách nào đành phải dùng bàn tay thô to của mình che miệng cô lại. Anh ra dấu bảo cô nhỏ tiếng.

"Xuyệt! Ji Hyo à! Em cứ cười như vậy sẽ gây chú ý đó. Trước mắt chúng ta phải làm rõ hơn nhiệm vụ đã." – Anh nháy cặp mắt ti hí của mình làm cô không khỏi buồn cười.

"Nếu theo đúng như những gì chúng ta đoán thì những con số này biểu trưng cho thứ tự sinh tồn. Mặc dù anh là số 2 nhưng thứ tự sống sót lại là số 7." – Jong Kook một lần nữa chìm vào mớ suy nghĩ hỗn tạp.

"À...Đúng rồi Oppa! Nó giống với quy luật sinh tồn trong tập 31 chúng ta đã chơi. Em số 1 nên lượt đi đầu tiên nhưng muốn sống thì phải chờ những người có số thứ tự trước số 5 của em qua ai mới được. Daebak." – Ji Hyo liên tục cảm thán.

"Chính xác!" – Jong Kook không cười, búng tay ra chiều đã nhớ.

Như vậy nhiệm vụ ần đã quá rõ ràng. Cặp đôi SpartAce lại một lần nữa xuất kích. Jong Kook bắt đầu húng chí bưng bưng, anh vươn vai khỏi động như sắp bước vào trận đấu.

Vì quá thích thú khi nghĩ rằng lần này lại được chung nhóm với Ji Hyo mà anh lại quên điều đơn giản nhất. Con số sống sót của anh là 7. Như vậy chắc chắn sẽ không phải chỉ có mình anh và Ji Hyo.

"Em nghĩ hai người đã làm rồi đấy."

Giọng nói thì thầm từ phía sau làm cả hai giật mình.

"Gary oppa...anh nghe hết rồi hả?" – Ji Hyo chớp mắt kinh ngạc.

Jong Kook lập tức kéo Gary ngồi xuống.

"Wae O? Hyung buông em ra." – Gary hất vai ra vẻ không hợp tác.

Gary từ đầu đã phát hiện ra hành động của hai người này có gì đó mờ ám. Cậu nghĩ ngay là có liên quan đến nhiệm vụ trong mật thư. Vì cả hai quá chú tâm vào giải đố nên không chú ý cậu đang tiến tới nghe ngóng tình hình từ phía sau.

Gary lúi từ trong balo ra một bức thư y chạn của Jong Kook khiến Người Năng Lực không khỏi bất ngờ.

"Cậu cũng có."

"Đừng rồi, em lấy nó từ một cái hộp nhặt được trong phòng tắm của em. Còn hyung?" – Gary thì thầm vừa đủ cho ba người nghe.

"Anh đang thay đồ thì có ai đó ném vào phòng tắm của anh. Lúc đấy anh có mở cửa ra nhìn nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả. Anh có cảm giác nhiệm vụ lần này rất khác so với mấy lần trước." – Jong Kook kể lại đầu đuôi sự việc.

Cả ba cùng nhìn nhau rồi lại nhìn mấy bức mật thư. Gary bắt đầu ngờ ngác không hiểu gì. Những thứ phải động não bắt Gary phân tích thì quả là làm khó cậu rồi.

"À cậu thử tách hai lớp giấy ra đi. Anh chắc chắn có mảnh giấy nhỏ đấy."

Vì đã quan sát ngay từ đầu nên Gary không đợi Jong Kook hướng dẫn, cậu tự mình làm lấy. Khi mảnh giấy rơi ra Gary ngạc nhiên vì màu giấy không giống với Jong Kook. Mảnh giấy của anh là màu xanh đen phía sau là số 1.

"Hyung! Hyung nhìn này." – Gary chia mảnh giấy đưa cho Jong Kook xem thử.

"Hừm...số 1. Vậy...cậu sẽ là người sống sót đầu tiên." – Jong Kook trầm ngâm suy nghĩ

“Như vậy không chỉ có hai mà là nhiệm vụ của bảy người tương ứng với con số 7. Có điều tại sao màu sắc lại khác nhau như vậy? Ji Hyo a! Tin nhắn của em biểu tượng màu gì?” - Jong Kook dần hiểu ra vấn đề.

Ji Hyo chỉ biết làm theo, mở tin nhắn ra xem một lần nữa.

“Của em màu tím.” – Ji Hyo trưng ra vẻ mặt ngờ ngác. Cô đã vào trạng thái Mong Ji của mình.

Jong Kook nghe xong chỉ gật đầu. Anh gấp mảnh giấy lại bỏ vào balo.

“Hyung hiểu ra điều gì thì mau nói tui em biết đi.” – Gary gấp gấp tức giục Jong Kook. Cậu ghét phải thì thầm nhưng trong tình huống này bắt buộc phải như vậy.

“Cậu bình tĩnh. Hiện tại anh vẫn chưa chắc chắn suy đoán của anh có đúng hay không nên anh chưa thể nói được. Chờ anh tìm hiểu thêm chút nữa sẽ nói cho hai đứa nghe. Tạm thời cả hai nhớ giữ kĩ mảnh giấy...à không, tốt nhất là nhớ luôn số thứ tự và màu sắc của mình. Anh chắc chắn nó sẽ hữu dụng.” – Jong Kook phân tích một loạt rồi dặn dò.

Jong Kook đã cương quyết nói vậy Gary, Ji Hyo cũng không thể làm gì hơn đành chờ đợi. Cả hai đặt hết hi vọng vào vị hyung đáng tin của mình.

.....

Sau khi thu thập được những thông tin ít ỏi, ba người tản ra không ai nói với ai câu nào.

Mưa đã kéo dài 2 tiếng nhưng vẫn không ngớt mà còn có chiều hướng nặng hạt hơn. Mọi người đều đình ninh buổi ghi hình hôm nay sẽ bị hủy bỏ.

Từ xa chiếc xe đen chuyên chở khách mời đi tới, dừng trước cửa lầu. Cánh cửa bật mở, ba người đàn ông bước vào, nhóm 7 thành viên ngược nhìn ngờ ngác.

“Tụi anh nhận được thông tin buổi ghi hình bị hủy bỏ nên đến đây đón các cậu về công ty.”

Hoá ra ba người này là quản lý của ba chàng trai Big Bang. Họ nhận được thông tin xác thực nên đến đón sớm. Vì ngày mai các chàng trai còn có lịch trình buổi diễn tập cho chuyến lưu diễn sắp tới.

“Oh Vậy chúng em phải về rồi. Tiếc quá, em vẫn muốn ở lại chơi thêm chút nữa với các hyungnim.” – Daesung chạy lại ôm chầm lấy Jae Suk và Jong Kook làm bộ mặt nũng nịu khiến mọi người cười vui vẻ. Đứng là Đại Ngốc* của giới giải trí mà.

“Thôi cậu về dùm tui đi. Không tiễn đâu nhé.” – Jae Suk xua tay ý đuổi cậu nhóc đi.

“Jae Suk hyung! Hyung nữ đuổi em thế à? Đúng là không có tình người mà.” – Daesung làm mặt giận dậm chân đi ra xe.

Hai chàng trai còn lại sau khi chào hỏi đàng hoàng cũng nói gót theo sau. Cánh cửa đóng lại, Daesung hạ cửa kính xuống lộ mặt ra tươi cười.

“Em nói đùa đấy. Hẹn gặp lại mọi người vào tuần sau nhé.” – Nụ cười toả nắng như xua đi áng mây đen trên bầu trời, ai nhìn thấy cũng dễ chịu.

Dõi theo chiếc xe đến khi khuất dần sau hàng cây, mọi người cũng chuẩn bị đồ đạc ra về. Chỉ duy Jong Kook từ nãy đến giờ vẫn trầm tư không nói một lời. Anh cứ ngó nghiêng xung quanh như tìm kiếm gì đó.

“Ya Kim Jong Kook! Cậu đang tìm gì vậy.” – Jae Suk vỗ vai hỏi cậu em.

“Chà! Hyung có thấy là không? Hình như nhân viên ngày càng ít thì phải. Mới nãy chúng ta nói chuyện còn đông lắm nhưng bây giờ hyung nhìn xem, có phải chỉ còn lác đác vài người không?” – Jong Kook nheo mắt nhìn ra xa chỉ tay về phía trước.

“Có sao? Cậu lại bị bệnh đa nghi rồi. Suốt ngày cứ phân tích này nọ thì làm sao lấy được vợ hả?” – Jae Suk bật cười, chóng hồng trên Hồ.

“Yaaa! Em không đùa đâu! Thật sự rất là mà. Hơn thế nữa tại sao chúng ta không được tổ chức tác thông báo đã hủy ghi hình? Bắt mọi người ngồi chờ như thế. Mới nãy ba vị quản lý kia nói chúng ta mới biết điều đó.” – Jong Kook bị chọc nổi quạu muốn đánh người.

“Không có gì đâu. Có lẽ họ đang trong căn lều nào đó họp bàn thôi.” – Jae Suk vỗ vai Jong Kook, nheo cặp mắt châu chấu cười.

Mặc dù trêu chọc thôi hay phân tích của Jong Kook, nhưng Jae Suk cũng lưu tâm đến những gì cậu em này nói. Ý cười trong mắt Jae Suk biến mất. Jong Kook chưa hề gạt anh bao giờ.

.....

Tạm gác những nghi ngờ trong đầu, hiện tại mọi người đều rất mệt mỏi. Vì lịch quay từ sớm nên ai nấy cũng thiếu ngủ, cơn buồn ngủ dần kéo đến.

“Oáp...Oppa à! Chẳng phải hủy buổi ghi hình thì quản lý sẽ đến đón chúng ta sao? Đến giờ vẫn không thấy ai cả.” – Ji Hyo mơ màng hỏi. Cô bây giờ chỉ muốn về nhà thả mình vào chiếc giường êm ái ngủ một giấc thật ngon. Hiếm khi được một ngày như vậy mà.

Từ Jong Kook và Jae Suk tính ý thì ai cũng đang ngờ ngác không biết chuyện gì. Chỉ khi Ji Hyo hỏi tất cả mới nhận ra rằng thật sự buổi ghi hình hôm nay không ổn chút nào. Từ trò chơi thử thách, nhân viên hậu cần, cách cư xử của những người xung quanh ngày cả...nhiệm vụ kì bí kia đều khiến mọi người có dự cảm không lành.

“Không chừng họ đang sắp xếp lịch trình quay tuần sau với tổ chế tác. Chờ một lát nữa thôi.” – Jae Suk dùng lại lí do cũ để giải thích với Ji Hyo, nhưng bên trong anh cũng bồn chồn không kém.

“Đề em gọi Gap Jin.” – Không chần chừ nữa Jong Kook lập tức gọi cho quản lý của mình.

Từng hồi chuông reo vang, Jong Kook đi qua đi lại không ngừng. Anh không phải người gọi kiến nhẫn nên sự chờ đợi đối với anh như một cực hình. Đã một phút trôi qua nhưng vẫn không có ai nhát máy. Jong Kook cố gọi lại một lần nữa.

“SỐ MÁY QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HIỆN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC. XIN VUI LÒNG QUAY SỐ KHÁC HOẶC GỌI ĐẾN PHÒNG HỖ TRỢ SỐ xx890311xx.”

“Không gọi được. Chuyện gì vậy chứ? Khi nãy em còn nói chuyện với cậu ta kia mà.” – Jong Kook bấm bàn phím một cách thô bạo. Anh đang cực kì khó chịu. Bình thường điện thoại của các quản lý luôn trong chế độ sẵn sàng vì có thể nắm bắt thông tin từ công ty trực thuộc nhanh nhất và đồng thời dễ liên lạc với các nghệ sĩ của mình. Còn đằng này lại không thể liên lạc được thật sự rất kì lạ.

“Đề anh gọi thử.” – Jae Suk cũng gọi cho quản lý của mình.

Kết quả cũng giống như Jong Kook, không thể liên lạc.

“Sao kì vậy? Này các cậu thử liên lạc với quản lý của mình xem.” – Jae Suk kêu gọi mọi người thử liên lạc với quản lý của mình xem chuyện gì đang diễn ra.

Trầm lặng như một, mọi cố gắng liên lạc đều thất bại. Sự mệt mỏi đã bị cảm giác lo lắng bắt an thay thế. Ji Hyo bây giờ hoàn toàn tỉnh ngủ, cô bắt đầu chuyển sang trạng thái ngơ toàn tập. Thấy ai nấy đều lo gọi cho quản lý của mình nên cô cũng thử nhát máy gọi.

Rengrengreng

Crump*....

“Yeoboseyo!...Oh Ji Hyo!” – Giọng nói ngạc nhiên của quản lý Ryu* vang lên từ đầu dây bên kia.

“Oh Ryu Soo!”

Ji Hyo mừng rỡ khi nghe đầu dây bên kia bắt máy. Cô đưa mắt nhìn mọi người báo hiệu là đã liên lạc được.

“Ya Ji Hyo! Em bật loa ngoài để mọi người cùng nghe đi.” – Jae Suk dùng khẩu hình miệng, chỉ vào điện thoại ra dấu.

Ji Hyo lập tức làm theo. Mọi người cùng tụm lại một chỗ nghe ngóng tình hình.

Âm thanh có chút rè nhưng vẫn có thể nghe được.

“Ji Hyo có chuyện gì thế?”

“Ryu Soo cậu đang ở đâu?” – Âm lượng giọng nói Ji Hyo trở nên nhỏ hơn như sợ bị ai đó phát hiện mình làm điều không đúng.

“Êhhh? Không phải cậu kêu người báo tin quay về nhà lấy đồ cho cậu sao?” – Ryu Soo ngạc nhiên hỏi lại.

“Đâu có! Tôi không hề nhớ ai cả. Cậu biết mọi khi tôi nhớ là sẽ trực tiếp nói với cậu mà.” – Nghe xong Ji Hyo càng gấp gấp hơn. Có ai đó đã mạo danh cô.

“Cậu có nhận được thông báo hôm nay hủy lịch quay Running Man không?” – Ji Hyo nghi ngờ nên hỏi thẳng.

“Có sao? Tôi không nghe gì cả, không nhận được thông báo luôn ấy.”

Câu trả lời càng khiến mọi người hoan man hơn. Tất cả nghe đến đây không hiểu rốt cuộc chuyện quái gì đang diễn ra.

“Thôi bỏ qua đi! Hiện tại cả sáu thành viên không ai liên lạc được với quản lý của họ, chỉ duy nhất mình mình là gọi được cho cậu thôi. Bây giờ cậu có thể chạy xe đến đón mọi người không? Cậu đang ở đâu?” – Ji Hyo nhanh giải thích tình hình.

“Được rồi cậu chờ đi, mình đang ở...tít...tít...tít....”

Không còn tiếng trả lời, đường truyền đã bị ngắt.

“Ryu Soo! Ryu Soo.....” – Ji Hyo hoảng hốt khi thấy đầu dây bên kia bị mất kết nối.

“Oppa a! Làm sao đây không gọi được nữa.” – Ji Hyo mặt đỏ gay, lay mạnh cánh tay Jong Kook, cô sắp không giữ được bình tĩnh nữa. Cô có dự cảm không lành cho cậu bạn quản lý của mình.

.....

Ryu Soo đang trên đường quay lại địa điểm ghi hình thì nhận được cú điện thoại của Ji Hyo. Cậu khá bất ngờ vì bình thường cô ấy ghi hình sẽ không gọi cho cậu. Lập tức bắt máy liền nghe được giọng nói kinh ngạc của Ji Hyo, hoà lẫn là tiếng mưa rơi không ngừng. Ryu Soo lơ mơ hiểu được chút tình hình qua lời kể của Ji Hyo. Bản thân cậu cũng thấy mọi việc rất kì lạ.

Bất giác đạp chân ga phóng xe nhanh hơn. Vừa chạy cậu vừa giữ liên lạc.

Khi Ryu Soo toan nói địa điểm của mình thì điện thoại đột ngột mất sóng. Toàn bộ sóng thu của đài radio trên xe và đường truyền GPS* đều ngưng hoạt động.

“Chết tiệt! Chuyện gì thế này.” – Ryu Soo khó hiểu, cậu liên tục nhấn khởi động lại thiết bị GPS nhưng không thể mở lên được.

Cậu lái xe thêm một đoạn đánh bắt lực tập xe vào lề xem xét tình hình.

Nơi cậu đứng khá vắng vẻ, lâu lâu mới có một chiếc xe chạy ngang qua. Mưa như trút nước, xung quanh lại không có chỗ trú, Ryu Soo vô phương chui vào xe ngồi đợi. Nhìn đồng hồ điểm 17h30, bầu trời bắt đầu chạng vạng, cảm giác bất an dần dâng lên, cậu nhấn số gọi lại cho Ji Hyo. Tuy nhiên đáp lại cậu chỉ là tiếng báo không thể kết nối.

Bất chợt một tia sáng loé lên từ đằng xa bay thẳng tới, chói lóa khiến Ryu Soo không thấy được gì.

.....Bùm....

Tiếng nổ mạnh làm cây cối xung quanh lay động, kính vỡ tung toé khắp nơi, âm thanh rầm rã vô tình vang vọng trong không gian. Máu loang chảy xuống thấm đẫm mặt đường.

Phía xa thấp thoáng bóng dáng một chiếc xe lăn bánh rời đi.

17h35. Ryu Soo nạn nhân đầu tiên thiệt mạng.

.....

Tình huống này quả thật từ trước đến giờ mới gặp lần đầu nên Jong Kook cũng không biết phải làm sao. Anh ra sức trấn an các thành viên nhưng anh cũng đang tự trấn an chính mình.

Bây giờ không còn máy quay Anh cả Suk Jin trở về tính cách thật của mình – một người anh đúng nghĩa.

“Mấy đứa bình tĩnh. Anh không biết lí do vì sao lại thế này nhưng hiện tại chỉ có dựa vào nhau mới vượt qua được thôi.” – Suk Jin bên ngoài luôn là người anh dày dặn kinh nghiệm sống nên biết cách an ủi dẫn em mình. Chỉ một câu nói cũng đủ làm mọi người an tâm phần nào.

Bên ngoài yên tĩnh không một bóng người, chỉ còn tiếng mưa rơi rả rít. Bên trong lều một bầu không khí âm đạm bao trùm lấy tất cả, không ai nói với ai câu nào.

Yên lặng quan sát động tĩnh bên ngoài đã lâu, Jong Kook lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh ngột ngạt.

“Em, Ji Hyo và cả Gary đều nhận được tin nhắn kì lạ. Những người còn lại có ai nhận được không? Đừng giấu điểm lúc này. Có khi nó là mấu chốt của sự việc đây.” – Jong Kook quyết định nói ra bí mật. Anh dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn qua một lượt các thành viên.

“Jae Suk hyung! Anh cũng nhận được đúng không? Suk Jin hyung, HaHa và Kwang Soo cũng thế.” – Jong Kook điểm mặt từng người. Không cần ai trả lời chỉ nhìn biểu hiện kinh ngạc trong đôi mắt cùng một chút suy luận là anh biết ngay.

Bốn người nhìn nhau không hện mà cùng gật đầu.

“Như vậy là cậu biết nhiệm vụ này?” – Suk Jin nghi hoặc hỏi.

“Đúng hơn nó không còn là nhiệm vụ nữa. Bên ngoài từ sớm đã không còn ai qua lại nữa rồi.”

Một lời khẳng định như sét đánh khiến mọi người nhìn Jong Kook chăm chăm.

“Nếu như suy đoán của em là đúng thì chúng ta đang chơi một trò chơi sinh tồn thật sự. Có thể mọi người sẽ khó tin nhưng những gì xảy ra trước mắt đã khẳng định 80% là đúng. Mọi người ai nhận nhận tin nhắn qua điện thoại?” – Jong Kook giải bày những lập luận của mình.

Suk Jin, HaHa cùng Kwang Soo đồng loạt gạt gờ tay.

“Ba người mở tin nhắn ra đọc kĩ lại sẽ thấy huy hiệu running man có màu sắc khác nhau, sau đó nhấp vào sẽ rõ. Còn Jae Suk hyung nhận được bức thư đúng không?”

“O, đúng rồi. Sao cậu biết?” – Jae Suk thật sự cả kinh vì ảnh định nhìn mình giấu rất kĩ. Không hiểu vì sao Jong Kook lại biết được.

“Vì em và Gary nhận được qua bức thư. Anh thư tách hai lớp tờ giấy ra sẽ có một mảnh giấy nhỏ. Mẩu mảnh giấy không trùng với ai cả.” – Jong Kook xòe hai mảnh giấy cho Jae Suk xem. Anh khẳng định Jae Suk cũng nhận được trong phòng tắm như mình và Gary.

Y theo hướng dẫn của Jong Kook, mọi người nhanh chóng làm theo. Quả nhiên ai cũng bất ngờ khi biết được ẩn số bên trong.

“Êh? Có một con số khác. Số 6. Của anh màu xanh lá cây.” – Jae Suk đọc to số của mình.

“Hyung! Em là số 4. Màu cam.” – Kwang Soo gờ tay háo hức như trình diện thầy giáo.

“Của anh màu xám số 2.” – Suk Jin không nhanh không chậm đọc rõ.

Riêng HaHa cậu vẫn loay hoay không biết làm thế nào.

“Aiss! Cậu có làm tốt được việc gì không vậy?” – Gary bực dọc gạt lấy điện thoại HaHa bấm bấm chọt chọt trước sự ngơ ngác của Haroro.

“Đây này. Số 3 màu vàng. Đồ chim cánh cụt hậu đậu.” – Trả lại điện thoại Gary không quên đâm chọt thêm vài câu.

“Yaiss!!!!”

Nhìn này giờ, HaHa nộ khí xung thiên cậu nhào qua nắm tóc Gary mà giật. Cái người này tự lấy máy tự làm rồi tự bực. Cậu đâu có mượn người đó làm giúp sao lại mắng cậu. Còn mắng với cái giọng nhựa nhựa đó càng khiến chủ chim nổi điên.

“Đau...Ahaa! Buông ra. Cậu buông tóc anh ra. Nó đã ít cậu còn nắm nữa sẽ trọc mất đấy. Cái tên này...” – Gary vùng vẫy cố thoát khỏi móng vuốt HaHa.

Một màn đánh nhau giữa chó và chim thật đặc sắc. Tiếng la thất thanh của Gary cùng tiếng mắng chửi không thương tiếc của HaHa thành công khiến mọi người cười lảng lộn. Bầu không khí cũng dần thoải mái hơn.

“Được rồi HaHa cậu đừng làm loạn nữa. Để anh giải thích nốt cho mọi người hiểu nào.” – Jong Kook lắc đầu can ngăn, anh tiếp tục giải thích hết những con số có ý nghĩa gì. Chỉ duy nhất màu sắc là anh không nói đến, vì anh cũng chưa chắc về ý nghĩa thật sự của nó.

Như vậy thứ tự và màu sắc của từng người là:

Ji Hyo: 1 – 5. Tím

Jong Kook: 2 – 7. Đỏ

Gary: 3 – 1. Xanh đen

Jae Suk: 4 – 6. Xanh lá cây

HaHa: 5 – 3. Vàng

Kwang Soo: 6 – 4. Cam

Suk Jin: 7 – 2. Xám

.....

Suy nghĩ hồi lâu Jong Kook quyết định phải làm gì đó. Anh không phải dạng người thụ động, phải tìm ra nguyên nhân sự việc.

“Mọi người cứ ở yên trong đây đừng đi đâu cả. Em sẽ ra ngoài xem xét tình hình đồng thời tìm xem những người khác đang ở đâu.” – Jong Kook có ý định một mình ra ngoài.

“Không được. Oppa đi như vậy lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao.” – Ji Hyo lo lắng một mực không chịu để Jong Kook đi.

Gary thấy cô lo lắng cho Jong Kook đâm ra cậu cũng khó chịu. Suy nghĩ một hồi Gary quyết định đi theo. Ji Hyo rất hay lo, chỉ ít cô cũng sẽ lo lắng cho cậu nếu như cậu đi cùng.

“Như vậy không ổn đâu hyung. Để em đi với hyung.”

“Đừng đó hai người đi vẫn tốt hơn. Ở đây cứ để anh lo cho.” – Jae Suk đứng ra lãnh trách nhiệm.

“Như vậy...Cũng được cậu theo anh ra ngoài còn những người khác ở lại. Nếu muốn đi đâu thì nhớ đi từ hai người trở lên nhé.” – Jong Kook chần chờ một lúc mới đồng ý. Anh dặn dò các thành viên rồi cùng Gary đi.

.....

Bên ngoài một chiếc xe màu đen trở tới, dừng lại cách một đoạn đủ để mọi người không nhìn thấy.

“Ba tiếng nữa hành động. Bây giờ cứ để bọn chúng hoang man một lát đi.” – Tiếng nói ồm ồm khề vang nghe qua có thể nhận ra đã bị biến đổi âm thanh.

“Tuân lệnh!” – Đáp trả mệnh lệnh là một giọng nói trầm đục đầy quý dị.

Tất thiết bị kết nối. Người trong xe quan sát động tĩnh các thành viên qua camera ẩn. Nụ cười nhếch lên thành một đường cong ghê rợn.

“Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi. Cứ chờ đi, đường còn dài lắm. HaHaHaaaa.”

Nụ cười man rợ bị ác đi bởi tiếng mưa càng làm bầu không khí thêm tuyệt vọng. Con báo như dự báo trước số phận đen tối của những con người này.

.....

Ầm...ụỳnh...ầm

Tiếng sét đánh xuống, ánh sáng xẹt ngang soi rõ một góc trời.

Ji Hyo chợt rùng mình, một cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng, cô cố gắng thu người vào lớp áo khoác để gạt đi cảm giác ấy.

“Cảm giác này là gì? Thật đáng sợ. Mọi người chắc chắn không sao đâu. Sẽ qua cả thôi.” – Ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh, miệng Ji Hyo lẩm bầm những câu khó hiểu.

Biểu hiện kì lạ của Ji Hyo khiến Jae Suk càng thêm lo lắng. Anh lấy áo khoác bên cạnh mình choàng thêm cho cô. Tự trấn tĩnh bản thân phải bảo vệ từng thành viên một.

.....

*Đại Ngốc: Trong chương trình truyền hình thực tế Family Outing Daesung nằm trong nhóm Anh Em Nhà Đại Ngốc vì những hành động hậu đậu của mình.

*Crump: Âm thanh nhất máy.

*Ryu Soo: Tác giả đã tra trên mạng nhưng không tìm được tên quản lý của Mory nên đành tự chế tên. Nếu tình yêu nào biết thì cmt cho tác giả sửa lại cho đúng nha.

*GPS: Không giống như Việt Nam không biết đường có thể từ từ hỏi. Nhưng ở Hàn Quốc họ muốn đi đâu đều phải dùng GPS bản đồ online. Nó có thể đưa ra con đường ngắn nhất đến địa điểm cho người sử dụng.

.....Hết Chương 8.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nguy hiểm

Sốt soát....sốt soát....

Bước chân chậm chậm đạp lên tầng lá ẩm ướt, Jong Kook cùng Gary tiến về phía căn lầu lớn phía xa. Vì quá gấp cộng thêm địa điểm là đồng không nên cả hai không dám mang theo dù. Hậu quả ai nấy đều ướt như chuột. Suốt con đường từ lầu phụ đến đây hai người không thấy một bóng người nào cả. Tất cả cứ như bốc hơi vậy.

"Hyung! Chỉ một khoảng thời gian ngắn mà không còn một ai ở đây. Anh có nghĩ chúng ta bị bỏ lại không?" – Gary nghi hoặc hỏi.

"Hyung cũng không chắc. Mọi thứ diễn ra quá nhanh như đã được sắp xếp từ trước. Có một khả năng mà anh nghĩ tới đó là..." – Jong Kook tiếp tục bước đi nhưng anh vẫn không ngừng phân tích vấn đề.

"Chính nhà đài còn không biết việc này. Đừng không?" – Gary tiếp lời.

"Đừng vậy. Cơ cấu hoạt động của nhà đài chia thành nhiều nhóm ghi hình ở những địa điểm khác nhau. Nên rất có khả năng những nhóm ghi hình khác không biết chuyện xảy ra ở đây. Chỉ duy nhất tổ chế tác và VJ là luôn đi theo chúng ta. Nhưng bây giờ cũng mất tích cả rồi. Hyung thật sự không hiểu." – Càng phân tích Jong Kook càng rơi vào bế tắc.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đến trước căn lầu lớn nhất.

Gió thổi những tán cây xào xạt, mặt trời từ sớm đã khuất bóng nhường chỗ cho bóng tối ngự trị, trên trời chỉ còn vài vệt mây sáng le lói của rặng chiều. Mưa vẫn tí tách không ngừng, không khí ẩm thấp xông lên khiến cả hai hít thở không thông. Căn lầu trước mặt im ắng không một tiếng động. Bức màn che bị gió cuốn bay phất phơ thấy được bên trong như có ánh đèn chớp nháy, khung cảnh trước mặt thật phần quý dị.

Gary có chút rợn gáy, cậu bất giác bầu chặt nắm ngón tay vào áo Jong Kook.

"J...Jong Kook hyung! Em...nghĩ chúng ta nên quay về thôi. Em c...có dự cảm không tốt lắm nếu như chúng ta vào đó. Nhìn rất đáng sợ. Có khi nào quái vật sẽ xuất hiện không?" – Gary run cầm cập, nói lắp.

"Cậu bớt tưởng tượng dùm anh. Tại cậu đòi đi theo chứ anh đâu ép. Đã đến đây rồi thì phải xem qua một lượt chứ. Lỡ may chúng ta tìm được gì đó để lên lạc thì sao."

Jong Kook li gan vốn lớn, mấy thứ này đâu thể làm anh chùng bước. Anh ra sức trấn an Gary, vỗ vai để cậu đỡ sợ hơn.

"Đi thôi!" – Jong Kook sai chân đi trước. Gary không muốn cũng phải nối gót theo sau. Dù gì đứng bên ngoài một mình thì cậu càng không có dũng khí đó.

Bước từng bước chậm rãi, Jong Kook vén màn che đi vào. Bên trong tối om, chỉ có bóng đèn nơi cuối lầu là vẫn đang chớp tắt. Tiếng mưa rơi lên nóc lách tách như được khuếch đại ra bởi không gian vắng lặng xung quanh. Đạp vào mắt anh một chiếc bàn làm việc kéo dài hết 2/3 lầu, trên đó vẫn còn ngổn ngang giấy tờ kịch bản, laptop với một dây điện. Gary bắt đầu hồi hận khi một mực đòi đi theo. Không khí ở đây làm các dây thần kinh của cậu như sắp đứt đến nơi.

Jong Kook nhẹ nhàng dời mấy chiếc ghế sắt qua một bên chừa lối đi cho mình. Anh vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bất chợt anh nhàn mặt, tốc độ bước chân chậm lại. Nơi cuối phòng anh thấy một bàn chân kó ra bất động.

"Gary cậu đi sát với anh nào. Anh phát hiện ra gì đó." – Jong Kook khẽ nói với Gary.

"Hyung à! Anh đừng làm em sợ mà." – Gary đang trong trạng thái khủng hoảng. Cậu bây giờ chỉ còn biết nhắm mắt đưa chân theo Jong Kook.

Đôi chân dần lộn ra nhiều hơn, cuối cùng là thân hình một người đàn ông nằm bất động. Vì bóng tối bao trùm nên Jong Kook không nhìn rõ được là ai. Không biết còn sống hay đã chết.

"Một người đàn ông." – Jong Kook khẽ nói.

Càng tiến gần Jong Kook càng cẩn trọng. Anh lấy điện thoại trong túi quần bật chế độ đèn pin để soi cho rõ. Nhìn quần áo, Jong Kook trông rất quen. Tuy nhiên cả bộ đồ đều bị vấy đỏ bởi máu. Khi soi đèn đến gương mặt thì Jong Kook đã nhận ra là ai. Anh lập tức chạy đến lay mạnh.

"PD Jo, PD Jo! Hyo Jin hyung! Hyung tỉnh lại đi." – Jong Kook không ngừng gọi lớn.

Gary thấy đó chính là PD tổ chức tiệc thì không còn sợ nữa, cậu ngồi xuống xem xét tình hình.

"Hyung thử xem anh ấy thế nào rồi, máu ra nhiều quá. Còn sống không?" – Gary cũng lo lắng không kém. Đối với cậu Jo Hyo Jin như một người anh cộng sự đáng kính. Cậu có được ngày hôm nay cũng một phần nhờ sự chi bảo từ anh ấy.

Jong Kook để ngón tay lên mũi PD Jo, nhưng anh không thấy có luồng khí nào. Jong Kook vội đưa tay sờ vào cổ xem động mạch chủ còn đập không. Tuy nhiên cảm nhận dưới da chỉ là những nhịp đập đứt quãng, yếu ớt hầu như đã ngừng hẳn. Jong Kook hét hoảng vội coi bốt áo PD Jo để ép tim cho anh. Jong Kook phát hiện Jo Hyo Jin bị một vết đâm sâu ngay bụng. Có lẽ gan và lá lách bị đâm thủng máu chảy quá nhiều dẫn đến sốc nhiệt. Jong Kook lo sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

"Hyung không cảm nhận được gì cả. Hơi thở, nhịp tim, mạch đập...tất cả đều không thấy." – Jong Kook gấp gấp đến quầyին quán cà lên. Anh liên tục làm động tác ép tim và cầm máu.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao? Làm sao đây? Em không muốn hyung ấy chết." – Gary lo lắng đến mặt mày đỏ bừng.

"Im lặng! Cậu nghĩ anh muốn sao? Cậu chạy về lầu kêu thêm người đến đây giúp anh. Mau lên." – Jong Kook căng thẳng cực độ. Anh không thể để Gary ở đây chứng kiến cảnh này. Cậu ấy dù sao tinh thần cũng không vững bằng anh, bên cạnh lo lắng chỉ tổ khiến anh rối trí hơn thôi.

"VẬY...em đi kêu các hyung lớn đến. Hyung ở lại một mình không sao chứ?" – Gary nhủ mảy, vẫn chần chừ chưa chịu đi.

"Đi nhanh đi!" – Jong Kook bực bội quát mắng.

Gary bị la không còn cách nào đành quay về lầu kêu cứu viện. Cậu dùng hết tốc lực chạy thật nhanh, nhưng con đường đi phía trước nhỏ xíu lại gập ghềnh khiến cậu không thể nào nhanh hơn được. Chạy một lát cậu lại vấp té không biết bao nhiêu lần. Gary quyết định lợi xuống ruộng bằng ngang đây phòng thay đổi. Đây là con đường ngắn nhất mà cậu có thể đi lúc này.

.....

"Hai người đó giờ đang làm gì ngoài kia nhỉ? Có tìm được ai hay chưa?" – Jae Suk lo lắng đứng ngồi không yên.

"Em nghĩ mọi việc sẽ ổn thôi. Jong Kook hyung với Gary hyung đều là dân boxing sẽ biết tự vệ mà." – HaHa ngồi trên ghế đung đưa hai chân. Hiện tại có thể nói cậu là người vô lo nhất trong đây. Không biết là do bản tính trẻ con của cậu hay là vì cậu quá tin tưởng vào hai người hyung Năng Lực của mình.

"Anh thật phục cậu rồi. Trong hoàn cảnh này mà vẫn trả lời bình thản được như thế." – Suk Jin nhìn HaHa với ánh mắt thán phục.

"Dong Hoon hyung! Mọi lần anh sẽ gọi điện cho chị ấy giờ này, nhưng bây giờ mọi liên lạc đều bị mất. Chị Byul ở nhà có lo lắng cho anh không? Chị ấy đã mang thai được 7 tháng rồi nhỉ?" – Kwang Soo im lặng nãy giờ cũng lên tiếng. Cậu muốn tìm chủ đề nào đó để vui đi kèm cảm sợ hãi trong cậu.

Khi nhắc đến người vợ mà cậu yêu nhất, bất giác HaHa mỉm cười, ánh mắt trở nên dịu dàng. Hình ảnh cậu nhóc trẻ con thoáng chốc biến mất thay vào một người đàn ông điềm đạm.

"Oho! Có ấy được 7 tháng rồi đó. Nghĩ đến sắp được làm bố mà anh không thể nên nỗi cảm giác hạnh phúc. Cậu cũng biết đấy anh và cô ấy khó khăn lắm mới đến được với nhau mà." – HaHa nhe răng cười hạnh phúc.

Hạnh phúc rất dễ lấy lan, nên nụ cười của "đàn ông trẻ con" HaHa khiến cả lũ vui vẻ. Bầu không khí thoáng dễ thở hơn.

"Cậu đã nghĩ đặt tên đứa bé là gì chưa?" – Jae Suk nhìn thấy HaHa vui vẻ anh cũng muốn góp chuyện cùng.

"Rồi aa! Tên ở nhà sẽ là Dream. Ha Dream. Dù là trai hay gái đều sẽ là tên đó. Dễ thương ha?" – Không cần suy nghĩ cậu trả lời ngay như đã đoán trước.

"Dream...rất ý nghĩa nha. Haroro của chúng ta đã trưởng thành rồi." – Jae Suk trêu mếu xoa đầu HaHa.

Tiếng cười tràng ngập càn lên như sưỡi ẩm tất cả trước cơn mưa lạnh buốt bên ngoài.

Ji Hyo nhìn mọi người vui vẻ, cô cũng an tâm phần nào, không ai lo lắng đến mắt bình tĩnh là được. Nhìn ra ngoài lều qua lớp vải dày cô tưởng tượng hai vị hyung kia đang làm gì, chông chọc thời tiết ra sao. Trong đây đã lạnh thì bên ngoài đó còn đến mức nào nữa. Nói lo lại tăng thêm, cô không thể an tâm được.

Không một phút chần chừ, Ji Hyo đứng lên chạy ra ngoài. Vừa ra đến cửa thì cô đã bị ai đó kéo ngược vào trong.

"Noona! Chị muốn đi đâu vậy?" – Kwang Soo cá kinh khi thấy Ji Hyo muốn ra ngoài. Rất may cậu ngồi gần cửa nên mới ngăn kịp.

Mọi người nghe tiếng la của Kwang Soo mới biết chuyện gì vừa xảy ra. Jae Suk, Suk Jin đồng loạt hỏi Ji Hyo muốn làm gì.

"Ji Hyo! Em muốn ra ngoài xem thử tình hình của hai người kia há?" – HaHa tìm được ở đâu thanh kẹo lollipop, vừa ngậm vừa trung ra vẻ mặt tỉnh bơ hỏi Ji Hyo.

"Anh khuyên em nên ngồi yên đó chờ đi. Chẳng may em vừa đi họ lại về, thì một lần nữa họ phải đi tìm em nữa sao?" – Vẫn giọng nói đều đều, HaHa giải thích cho cô em gái hiểu.

"Nhưng...em có linh cảm không lành...oppa aa..để em ra ngoài đó xem sao đi." – Ji Hyo nhấn mày nói ra cảm giác của mình. Cô nấn n các anh hãy để cô đi. Ji Hyo tin vào trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy trước những mối nguy hiểm.

....Ầm...

Tiếng sấm nổ vang như con đũa chấn, làm bàn ghế trong lều khẽ rung, mọi người chấn kinh trước tiếng sấm quá lớn. Ánh chớp sẹt ngang loé sáng cả một khu đất. Một bóng người ước chừng đứng trước lều hiện rõ trên màng che.

"Aaaaaaaaaaa!"

"Omo, omo!"

Mọi người hét lớn đều dạt sang hai bên, cố gắng tránh xa cửa lều nhất có thể. Ji Hyo ôm chặt lấy Kwang Soo, mắt nhắm nghiền. HaHa đã sợ đến không nói được gì, kẹo ngậm trong miệng đã rơi từ lúc nào. Hai vị hyung lớn nhất lại có lá gan bé nhất không ngừng run cầm cập, Jae Suk đứng không vững ngã ngồi trên mặt đất.

"A....ai....va....vậy?" – Tay anh cả Suk Jin chỉ ra ngoài miệng cứ lắp bắp nói không nổi.

Bóng người nhanh chóng tiến lại, kéo màng che bước vào. Ai nấy thần kinh đều căng như dây đàn.

Xoạt....

"Mọi người làm gì hét lớn dữ vậy?"

Là giọng nói nhừa quen thuộc, mọi người dần bình tâm lại. Những tiếng thở phào nhẹ nhõm thoát ra liên tục. Kwang Soo căng thẳng đến mức sắp nổi hết mớ thức ăn hồi trưa ra ngoài. Jae Suk cứ ôm bụng mình cúi gập người. Bụng anh sẽ đau nếu như thần kinh quá hồi hộp.

"Yaa Kang Gary! Anh làm mọi người sợ chết khiếp đấy." – Ji Hyo nôi câu vì vô cơ bị hù. Cô đánh thùm thụp vào vai Gary.

Gary không nổi năng gì chỉ lắc người bước vào, nước mưa nhiều xuống đất thành một vùng lún. Biểu cảm trên mặt cậu không khác với ngày thường nhưng ánh mắt thì như người vô hồn.

Jae Suk tinh ý thấy biểu hiện cậu ta rất lạ, anh lại gần đưa khăn lau. Jae Suk chợt nhớ ra Gary đi cùng với Jong Kook. Nhưng đảo mắt không thấy bóng người đâu.

"Gary! Ngoài kia có chuyện gì sao? Anh thấy sắc mặt cậu không tốt lắm. Jong Kook đâu rồi? Sao cậu về một mình."

Như công tắc tự động bật mở, ánh mắt vô hồn lập tức chuyển sang sự hãi cực độ, con người rung chuyển kịch liệt. Gary hai tay ôm đầu gục xuống, nét mặt nhăn nhúm cực kì khó coi.

"Chúng ta phải rời khỏi đây ngay....có gì đó không bình thường...rất nhiều...rất nhiều người nằm đó...máu...máu khắp nơi...Jae Suk hyung à...chúng ta đi khỏi đây mau...hur...hur...hur"

Câu từ lộn xộn mọi người nghe càng không hiểu Gary đang muốn nói cái gì.

"Từ từ đã. Máu ở đâu? Máu ở đâu? Có phải ý cậu Jong Kook đã bị thương?" – Jae Suk gấp gấp hỏi.

"Oppa, Gary oppa! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Jong Kook anh ấy đâu? Anh nhìn thẳng vào em này." – Ji Hyo mắt bình tĩnh, cô ôm đầu Gary một cách thô bạo bắt buộc anh nhìn thẳng vào cô.

"Ji Hyo! Ji Hyo! Em buông anh ra...Yaissss" – Gary vùng ra khỏi bàn tay Ji Hyo. Cậu chỉ biết ôm đầu mình rên lên từng cơn.

"Anh không biết! Anh không biết gì cả! Mọi người nằm đó, máu chảy khắp nơi, không ai còn sống cả." – Gary lặp đi lặp lại một câu nói.

Bây giờ mọi người đã hiểu rõ mớ tại sao tất cả lại biến mất nhanh như vậy. Mọi người im lặng không hỏi thêm gì nữa. Bao nhiêu đó cũng đủ khiến ai nấy lạnh sống lưng. Ji Hyo buông thõng hai tay nhìn ra ngoài. Sấm chớp cùng mưa gió như đệm thêm cho khúc nhạc ma quái nơi đây.

"Nếu vậy mà cậu còn dám để cậu ấy một mình bên ngoài sao?" – Jae Suk tức giận quát mắng.

"Noona, Ji Hyo noona!" – Kwang Soo hét lớn gọi Ji Hyo.

Không thể đứng yên nhìn nữa, Ji Hyo quyết định chạy đi tìm Jong Kook. Cô không cần biết Gary đã thấy những gì, đáng sợ cỡ nào, nhưng Jong Kook là một phần gia đình này. Nếu như hyung ấy có mệnh hệ gì thì mọi người làm sao ăn nói với mẹ hyung ấy đây.

"Ji Hyo! Em đứng lại, đừng chạy loạn." – Tiếng kêu bắt lức của Jae Suk hoà lẫn vào tiếng mưa rơi rả rít.

"Không được! Kwang Soo đi cùng anh nào. HaHa và Suk Jin ở lại trông coi Gary nhé." – Jae Suk bỏ lại một câu, sau đó kéo Kwang Soo chạy theo.

Vì đã rơi vào trạng thái khủng hoảng nên Gary đã quên nhiệm vụ cậu về đây gọi thêm người giúp đỡ. Vô tình đẩy Jong Kook vào vòng nguy hiểm mà không biết.

.....

Thật sự Gary đã thấy những gì?

Nếu Gary không quyết định đi đường tắt ngang qua dãy phòng thay đồ thì có lẽ cậu sẽ không phải thấy cảnh tượng khủng khiếp đó.

Khi chạy ngang qua cậu đã nghe một tiếng động lớn như có vật gì đó ngã xuống phát ra từ trong dãy phòng.

"Chẳng lẽ có người trong đó sao?" – Gary nghỉ ngơi đứng nhìn chưa bước vào.

Bản tính tò mò trời dấy, cậu dẹp bỏ nỗi sợ qua một bên tiến vào, biết đâu cậu lại tìm được người trợ giúp. Từng bước chậm rãi, Gary thận trọng quan sát xung quanh. Bên trong tối om, vốn dãy phòng này được dựng tạm để xài vào buổi trưa nên không có đèn.

"Có ai không? Đây có ai trong đó không?" – Cậu hô to vào khoảng không, một phần muốn hỏi, một phần vì muốn ác đi nỗi sợ. Nhưng đáp lại cậu chỉ là không gian tĩnh lặng.

....Bep.....

Gary cảm nhận chân mình đạp phải thứ gì đó giống như vũng nước nhưng có vẻ nhộp nháp hơn. Cậu cúi xuống nhìn cho kỹ tuy nhiên không thấy rõ thứ đó. Gary dùng tay quẹt một đường rồi lấy điện thoại soi vào. Một màu đỏ thẫm ám ảnh ngay từ lần đầu nhìn thấy. Ngỡ ngơ hiểu được, cậu bắt đầu run rẩy, điện thoại rơi xuống sàn vang lên một tiếng to.

....Âm...

Ánh chớp chiếu sáng một vùng tối tăm. Chỉ trong mấy giây, nhưng Gary nhìn rất rõ. Một cảnh tượng hãi hùng mà từ trước đến giờ cậu mới gặp.

"Khò...không phải thật...chuyện này không phải thật."

Tia chớp màu trắng nhưng ánh lên toàn bộ dãy phòng là màu đỏ thẫm. Máu khắp nơi, trên tường, trên cửa, mọi thứ đều được nhuộm bằng máu. Rải rác dưới sàn là thi thể các nhân viên hậu trường, staff hỗ trợ...Mọi người đều bị sát hại dã man. Trên tay một số người còn cầm kịch bản, có người còn đeo headphone, chứng tỏ họ bị giết bất ngờ.

Gary như chôn chân tại chỗ, cậu không còn sức lực để chạy. Cảnh tượng quá kinh hoàng, cậu ước gì mình đứng đi vào đây, ước gì cậu có thể lập tức ngắt một giấc đến sáng hôm sau để ai đó đến cứu.

"Đẹp không? Khoảnh khắc đáng nhớ chứ hả?"

Giọng nói khàn khàn như phát ra từ chốn hư vô. Gary giật thót nhìn xung quanh. Không thể là, không thể ngắt. Bây giờ không còn sức thì cậu cũng phải chạy. Cậu biết chắc nếu không chạy thì nạn nhân tiếp theo sẽ là cậu. Gary tự đâm mình một cái thật mạnh để tỉnh táo, sau đó ba chân bốn cẳng chạy thục mạng.

"Chán à! Làm ơn nhớ cả vào mí đấy."

"Chặc...chặc...chặc. Cậu đâu phải mục tiêu. Đây chỉ là màn chào hỏi của ta thôi." – Chỉ có giọng nói vang vọng tuyệt nhiên không có bóng người.

Tiếng cười man rợ lại cất lên.

20h30. Toàn bộ 30 nhân viên thiệt mạng.

.....

30 phút đã trôi qua nhưng vẫn chưa thấy Gary quay lại.

"Thằng nhóc đó đang làm gì vậy hả? Chết tiệt." – Jong Kook tức giận chửi đồng.

Anh nhìn quanh rồi lại nhìn người đàn ông nằm bên cạnh. Hay nói đúng hơn là một cái xác lạnh ngắt. Jong Kook đã không cứu được Jo PD. Dù anh cố gắng làm mọi cách nhưng kết quả vẫn như thể Hyo Jin không qua khỏi. Lần đầu tiên anh thấy mình vô dụng đến vậy. Cảm giác nhìn một người chết đi trước mắt mình mà bản thân bất lực không thể làm gì. Quả thật anh chịu không được. Jo Hyo Jin là PD anh kính trọng nhất, không chỉ vì tài năng mà còn vì nhân phẩm của hyung ấy. Bây giờ hyung ấy chết rồi thì gia đình hyung ấy phải làm sao đây.

Jong Kook lại gần cúi áo khoác ra đắp lên mặt Jo PD thể hiện sự tiếc thương của anh với người đã chết. Jong Kook đặt hai bàn tay Jo PD lên ngực một cách tôn nghiêm.

Bỗng anh dừng lại.

"Cái gì đây?" – Anh khẽ ngạc nhiên.

Jong Kook phát hiện ra trong tay Jo PD nằm một mảnh giấy bị vo lại. Anh cẩn thận vuốt từng ngón tay xơ cứng ra sau đó nhẹ nhàng lôi mảnh giấy ra ngoài. Jong Kook vuốt thẳng mảnh giấy cho dễ đọc.

Trên đó xen kẽ những vết máu loang lổ là dòng chữ nguệch ngoạc như có ai viết vội. Jong Kook soi đèn vào cố gắng đọc từng chữ.

"Có ai đó muốn bắt các cậu. Hãy chạy khi còn có thể."

"Có lẽ hyung ấy đã kịp viết trước khi chết. Nhưng ai lại muốn hại các thành viên chứ?" – Jong Kook đầu óc quay cuồng không thể suy nghĩ được gì.

Anh nắm mảnh giấy trong tay, cúi đầu lên gối. Anh mệt mỏi lẩm rôi. Tại sao chuyện này lại xảy ra. Mọi người đã đắc tội với ai mà phải chịu cảnh này cơ chứ.

...Sột soạt...Sột soạt...

Tiếng bước chân chậm rãi đến gần. Jong Kook ngẩng đầu nhìn ra phía cửa lều.

"Gary! Là cậu hả?" – Jong Kook nghi hoặc hỏi to.

Không có tiếng trả lời, dự cảm xấu ập đến. Jong Kook tắt đèn điện thoại, cúi thấp người nấp sau cạnh bàn. Anh quan sát phía trước thông qua khoảng trống chân bàn.

Bóng đèn cao to lù lù xuất hiện, Jong Kook chấn kinh, mắt nhìn chằm chằm phía trước. Anh lấy tay che miệng ngăn không cho tiếng thở gấp thoát ra.

"Kim Jong Kook. No.2. Biệt danh Người Năng Lực. Ưu điểm: sức mạnh kinh người, trí thông minh nhạy bén, phản tích sắc xảo. Nhược điểm: Đồi chản."

Giọng nói khàn đục mang sát khí vang dội bốn bề.

"Hắn là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Chắc chắn hắn ta có liên quan đến cái chết của Jo PD" – Jong Kook phân tích tình hình trước mắt. Anh không biết mình đang đụng độ phải ai.

"Kim Jong Kook! Có lẽ người không nhớ ta là ai. Nhưng trong quá khứ việc làm của người đã dẫn đến cục diện hôm nay. Ta muốn giết người nhưng ông chủ muốn người sống. Khi ta còn nói ngọt thì ngoan ngoãn bước ra đây." – Trong giọng nói ẩn chứa sự thù hận ngút trời.

Vừa nói hẳn vừa tiến tới cuối bàn. Đi đến đâu hẳn đều đẩy ngã đổ đến đó hồng khủng bố tinh thần Jong Kook.

Qua lời nói Jong Kook chắc chắn hẳn ta có thù với mình. Nhưng thật sự anh không nhớ gì cả. Jong Kook quan sát bước chân của kẻ lạ mặt, anh chậm rãi bỏ ra phía cửa, cố gắng không gây ra tiếng động nào.

....Keng....

Điện thoại của anh rơi ra khỏi túi trùng ngay khay nhôm nằm trên sàn. Thoáng chốc tìm Jong Kook như ngừng đập.

"Chết rồi!"

Còn cách một khoảng 20 bước chân ra đến cửa lều. Không suy nghĩ được nữa, Jong Kook lập tức tháo chạy.

Một bàn tay thô to chụp lấy vai anh kéo ngược lại. Jong Kook thấy mình bị nhấc bổng lên rồi vật xuống mặt bàn. Con đầu ập đến, một trận ho kịch liệt khiến anh khó thở. Jong Kook chưa kịp hoàn hồn thì bàn tay thô to đã bóp vào cổ anh.

"Khụ khụ khụ..."

Khó nhọc mở mắt nhìn, Jong Kook chỉ thấy một bóng đen với mặt nạ trắng đang mặt đối mặt với anh.

"Chạy như thế không được đâu."

Dùng hết sức bình sinh Jong Kook nắm chặt cổ tay đối phương bóp mạnh vào huyết khiến hẳn phải thả lỏng tay. Thừa cơ hội anh dùng chân đá thật mạnh một cú vào bụng khiến hẳn phải ngã về sau.

Jong Kook quay người lách qua chạy thật nhanh. Con đầu nơi bà vai cũng không ngăn nổi bước chân anh.

"Thoát rồi!"

.....Bốp.....

Jong Kook khụy xuống, dòng máu đỏ tươi chảy dài trên gương mặt anh. Mọi thứ mờ dần, anh cố gắng chống chọi nhưng bất lực. Kì ức cuối cùng trước khi ngất là màn đêm âm u cùng cơn mưa tầm tã như cuốn trôi mọi thứ trước mắt anh.

"Đáng ra ta phải dùng thứ này sẽ không đau nhưng là người nên ta muốn như thế."

Bóng đen cầm trên tay ống tiêm chứa chất gì đó màu xanh lục. Hẳn kéo lê cơ thể Jong Kook đi đâu đó rồi mất dạng. Vết máu kéo dài đến hàng cây thì dừng lại và một phần bị nước mưa cuốn trôi đi.

.....

"Jong Kook oppa!"

Ji Hyo chợt giật mình. Mới này là gì? Cảm giác đau đó là gì? Dự cảm không tốt lại trôi lên mãnh liệt. Bất giác cô chạy nhanh hơn về phía căn lều lớn.

"Làm ơn! Oppa đừng xảy ra chuyện gì."

.....Hết Chương 9.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce]* ACE Át Chì Bài Của Anh., được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Rơi vào bẫy

Học.....học.....học.....

Mồ hôi cùng nước mưa thấm ướt cả cơ thể, trượt dài từ trán xuống khoé mắt đau rát. Mưa cứ tạt vào mặt làm Ji Hyo bị hạn chế tầm nhìn. Một tay che trước trán một tay không ngừng gạt nước khỏi mặt, cô cố gắng chạy thật nhanh.

"Kia rồi!" – Ji Hyo mừng rỡ hét lớn. Căn lều lớn đã ở ngay trước mắt cô.

Niềm vui nhen nhóm chưa lâu đã bị bầu không khí ám đạm nơi này dập tắt. Ji Hyo dừng lại nhìn phía trước, cô ngập ngừng chưa dám vào. Hoàn cảnh hiện tại làm cô liên tưởng đến những bộ phim kinh dị mà bản thân đã xem rất nhiều ở nhà. Nhân vật chính sẽ tò mò đi vào, sau đó thấy cảnh tượng kinh hoàng, tiếp theo từ đâu một con quái vật sẽ nhảy xổ ra vỗ lấy nạn nhân xấu số.

Ji Hyo bất giác rung mình, cô quên là mình đang đứng dưới mưa mà không có gì che chắn. May thay cái lạnh của mưa khiến cô phần nào xua tan đi nỗi suy nghĩ vớ vẩn đó.

Loạt xoạt.....loạt xoạt.....

Tiếng động khẽ phát ra từ lùm cây bên phải làm cô giật bắn người vội bước lùi về sau.

"Ai đó?" – Ji Hyo đứng im như trời trồng, mắt không dời một li.

Lá cây khua động không dừng như treu người, cường độ ngày càng tăng. Tò mò đẩy lên, Ji Hyo toan bước đến xem thứ gì nấp trong đấy. Nỗi sợ dâng lên từng chút một, tim cô đập nhanh như đánh trống, tiến được một vài bước thì dừng lại lưỡng lự.

Khoảng cách đã rất gần, bỗng chốc mọi thứ lại im lặng như cũ, cô không còn nghe hay cảm nhận được gì ngoài tiếng mưa rơi và cái lạnh thấu xương đang bủa vây quanh mình. Nghi hoặc một lúc Ji Hyo quyết định rẽ lùm cây xem qua một lượt.

Lạch cạch.....

Âm thanh thứ gì đó rơi xuống phát ra từ trong lều thu hút sự chú ý của cô. Ji Hyo vội rút tay lại quay lưng chạy vào lều.

Bóng tối ập đến, thoáng chốc chưa thể thích nghi, Ji Hyo không nhìn thấy gì ngoài ánh đèn chớp nháy yếu ớt cuối phòng. Mùi ẩm thấp vì hơi đất xộc lên mũi khiến cô khó chịu. Ji Hyo lấy điện thoại mở đèn pin. Nhìn theo ánh sáng, Ji Hyo thấy rõ những vật dụng rơi vãi nằm vuran vãi xung quanh như từng xảy ra một cuộc ẩu đả. Linh cảm xấu trời dậy, cô cẩn thận nhìn xung quanh dò xét.

"Jong Kook oppa! Jong Kook oppa! Anh có ở đây không?" – Ji Hyo khẽ gọi kiểm tra mong rằng sẽ có tiếng đáp lại.

Lắng nghe một lúc nhưng không có ai trả lời, cô quyết định đi hẳn vào trong. Các mảnh vỡ bị đập kêu rồm rộp dưới chân càng khiến nhịp tim Ji Hyo đập nhanh hơn. Cô luôn có cảm giác như ai đó đang theo dõi sau lưng mình.

Ji Hyo ngó nghiêng đằng sau nhưng chân vẫn tiến về cuối căn lều. Huơ điện thoại xung quanh, cô nghĩ rằng có thể sẽ tìm được gì đó.

Bịch.....

Chân đá phải vật gì đó khá nặng, Ji Hyo lập tức chiếu đèn vào nhìn rõ.

"Hor.....ơ.....có người..." – Ji Hyo khẽ la, ngồi phịch xuống đất khi phát hiện đó là cơ thể một người đàn ông.

Cô giật mình chốc lát thì lại bỏ tới bên cạnh lay người đó. Cô hi vọng rằng người này chỉ bất tỉnh, cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta.

Vừa chạm vào cơ thể Ji Hyo vội rút tay bị miệng mình lại. Cô ngăn không cho tiếng thét của mình thoát ra ngoài.

"Cơ thể... đã cứng rồi. Ch...chết rồi..." – Giọng nói Ji Hyo nhỏ dần chỉ còn lại âm thanh thều thào trong cuốn họng.

Vừa nãy khi cô lỡ chân đá phải, chiếc áo che mặt bị tuột xuống để lộ ra gương mặt thi thể xám xanh vì chết đã lâu.

Trên tay Ji Hyo đang cầm chiếc điện thoại run rẩy kịch liệt, cô vô tình chiếu đèn vào, phát hiện người chết là PD Jo.

“P...PD Jo...hơ...aaaa”

Không còn giữ được bình tĩnh cô la thất thanh, đánh rơi cả điện thoại. Ji Hyo bỏ lùi về phía sau, hai mắt mở to trừng trừng nhìn vào thi thể. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một xác chết trước mặt mình. Đó là thật, nó đáng sợ hơn những gì cô từng trải nghiệm trên phim trường rất nhiều.

...Àm...

Một lần nữa sấm sét lại rền vang như tăng thêm phần kịch tính cho khung cảnh ghê rợn nơi đây.

...Á....

Ji Hyo ôm đầu cuộn người lại sợ hãi.

Không còn sự dè dặt, Ji Hyo chỉ biết lết từng chút một ra ngoài. Mảnh vỡ những vật dụng cửa vào tày vào chân rướm máu, nhưng cô không thèm để tâm đến. Đầu óc nhay bén cho Ji Hyo biết rằng mọi chuyện phức tạp hơn cô nghĩ.

Ji Hyo tự nhủ phải nhanh chóng thoát ra gấp gỡ các hyung cùng chạy khỏi nơi quái quỷ này.

Phải chăng một tên sát nhân máu lạnh đã trà trộn vào đây giết hại mọi người. Có thể Gary oppa đã nhìn thấy điều tồi tệ nào đó mới dẫn đến tâm trí hỗn loạn như vậy.

“Tối quá...không thấy gì cả.” – Ji Hyo lần mò trong bóng đêm. Cô dùng cả hai tay rà soát phía trước men theo các đồ vật tìm ra cửa lều.

...Ting...

Âm thanh bất chợt kêu lên khiến Ji Hyo giật nảy mình, tìm đập thành thịch.

Khi mở mắt dưới chân bàn, tay Ji Hyo đụng trúng một vật gì đó mỏng, nhẵn bề mặt, vật đó liền phát ra âm thanh cùng ánh sáng nhàn nhạt.

“Omo! Điện thoại của Jong Kook oppa. Sao nó lại ở đây?” – Cô nhanh tay vơ lấy, căng mắt nhìn thật kĩ.

Ji Hyo nhận ra ngay đó là điện thoại của Jong Kook. Bởi chính cô là người đã chọn cho anh chiếc điện thoại này lúc anh mới tập làm quen với dòng cảm ứng. Trước đây Jong Kook chỉ xài loại bập nấp thôi.

Không quá khó khăn để cô biết mặt khóa khoá màn hình của anh. Chính là ngày sinh của mẹ Jong Kook. Anh là người khá đơn thuần nên sẽ dùng những con số dễ nhớ để đặt pass cho mình. Màn hình vừa mở cô đã thấy ngay giao diện quay video chưa được tắt.

“Hình như có clip vừa được quay không lâu.” – Ji Hyo tình mắt thấy một video mới được lưu.

Cô tò mò ấn vào xem.

Vào đầu clip đã thấy khung hình bị nghiêng sang một bên.

Có lẽ Jong Kook oppa làm rơi ra vô tình đụng trúng nút kích hoạt quay video bên hông nên mới như thế.

Có tiếng thờ cùng lời mắng chửi khê của một người đàn ông. Thoáng nghe đã biết đó là Jong Kook. Vì vị trí điện thoại bị rơi ngay góc khuất nên chỉ quay được một phần rất nhỏ dưới chân bàn hướng ra phía cửa lều. Hình ảnh đôi chân quen thuộc của Jong Kook thất thủ chạy ra cửa, ngay sau đó một bóng đen cao to lướt đến chụp lấy người anh vật xuống bàn.

“Trời ạ...” – Ji Hyo giật mình, không tin nổi. Hai tay cô đưa lên che miệng mình, từng ngón tay run rẩy cứ bấu vào nhau.

Âm thanh quật ngã mạnh đến mức Ji Hyo có thể cảm nhận qua độ rung nhẹ của khung hình và cái rung lắc dữ dội của chân bàn. Tiếng rên khe khẽ xen lẫn những trận ho kịch liệt vọng ra từ điện thoại khiến tim cô đau nhói.

“Oppa ơi...làm sao đây...tại sao lại như vậy? Hắn ta là ai?”

Cô run sợ một nhưng lo lắng tới mười. Jong Kook oppa sao chịu nổi cú vật đó chứ. gương mặt có tái đi nhưng đôi mắt thì dần đỏ như sắp khóc.

Giọng nói trầm đục đầy ám ảnh trong điện thoại phát ra khiến cô sợ hãi.

Ji Hyo không thể nào xem tiếp được nữa, cô toan tắt đi thì thấy hình ảnh một vật gì đó trông như chiếc vòng rút xuống trước màn hình cách một đoạn chừng một mét.

Lấy lại bình tĩnh, Ji Hyo nhấp ngừng để nhìn cho rõ. Cô dựa theo góc độ máy quay, một lần nữa tìm kiếm thứ đó trong đồng vật dụng rơi vãi xung quanh. Cuối cùng cô cũng tìm thấy chiếc vòng* hạt bằng gỗ đen.

“Ồ! Nó không phải là chiếc vòng gia truyền của oppa sao?”

Suy nghĩ một hồi cô quyết định đeo chiếc vòng vào tay mình, đồng thời tắt điện thoại của anh vào túi quần.

Được rồi bây giờ nhẹ nhàng trốn ra ngoài thôi.

...Sột soạt...sột soạt...

...Hu...húuu...hu...uuuu....

Có tiếng bước chân nặng nề đang đến gần căn lều. Ji Hyo giật thót tim nhìn ra cửa. Bản thân cô bất giác lùi về sau như cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập. Âm thanh huýt sáo ngắt quãng hoà âm cùng tiếng mưa không ngừng khủng bố tinh thần cô.

“Trời ơi! Đừng nói là tên sát nhân đó nhé. Làm sao bây giờ...hix, oppa ơi...các hyung ơi...”

Cuồng cuồng tìm chỗ ẩn nấp, Ji Hyo thu người núp dưới gầm bàn, từ từ lùi cơ thể về phía cuối phòng. Bàn chân đạp trúng thi thể cứng đơ khiến da gà có nổi hết cả lên. Lâu lâu cảm giác ớn lạnh cứ chạy dọc sống lưng. Ji Hyo không dám quay mặt lại, đôi mắt đỏ hoe thụy chung nhìn về phía trước.

Cô phát hiện chiếc điện thoại của mình làm rơi lúc nãy gần thi thể PD Jo, liền nhét vào túi quần còn lại.

Trời lạnh buốt nhưng mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống mặt cô. Lông bàn tay đã ướt đầm xiết chặt vào nhau.

...Àm...

Tiếng sét đánh ngang ỉnh ỏi, ánh sáng soi rõ mọi góc nhìn.

Bóng đen cao lớn đứng sừng sững ngay cửa. Chiếc bóng trải dài đến nửa lều.

Tại sao hễ khi người ác xuất hiện sấm sét lại nổ vang đúng lúc như thế? Đây cũng không phải là phim dã.

“Song Ji Hyo. No.1. Biệt danh Ác Chủ Bài. Ưu điểm cực kì thông minh, nhanh nhạy. Nhược điểm hộp tối và còn trùng.”

Đôi mắt Ji Hyo mở to theo từng câu chữ.

Hắn đang nói cái quái gì vậy?

Nghe tên mình thoát ra từ giọng nói ghê rợn đó, Ji Hyo cảm nghĩ bản thân vừa bị thần chết gọi tên. Cơ thể cô run lên bần bật, mặt cắt không còn giọt máu.

“Ra đây nào mèo con. Ta không muốn động thủ nặng tay đâu. Ngoan ngoãn hợp tác may ra ngươi còn được đối xử tử tế. Mười giây đếm ngược. Bắt Đầu!” – Giọng nói trầm xuống đầy ý đe dọa.

Từng giây trôi qua, Ji Hyo vẫn không có động tĩnh gì. Vì cô biết có ra hay không thì cô cũng chết. Thà rằng như vậy còn hơn bắt cô phải giáp mặt với tên sát nhân đó.

“Đàm Phán Kết Thúc.”

Không thích sự chờ đợi, gã từng bước đi xuống cuối phòng. Quét đôi mắt như chim ưng nhìn lên mặt bàn sau đó giang tay vớ lấy một thứ.

Một chiếc ly thủy tinh bay thẳng xuống cuối phòng đập mạnh vào vách lều vỡ nát vang lên những âm thanh chói chói, các mảnh thủy tinh văng tung toé khắp nơi.

Chiếc ly vỡ ngay trên đầu Ji Hyo, cô chỉ kịp nhắm mắt, ôm đầu mình. Hai cánh tay bị các mảnh vỡ văng trúng cửa đứt, bắt đầu rỉ máu.

“Yaisssh con nhỏ lì lợm! Ta đã nói thuận theo thì được đối xử tử tế kìa mà.”

Gã bắt đầu nổi điên.

Liên tiếp những món đồ bị ném tới tấp về nơi Ji Hyo đang nấp. Vừa đi gã vừa đập đồ mọi thứ xung quanh.

Gã chỉ còn cách cõ ba bước chân.

Ji Hyo khóc không thành tiếng, cô nhìn bóng đen phản chiếu trên vách lớn dần với ánh mắt kinh hãi, bàn tay cô bắt giắc nắm chặt chiếc vòng của Jong Kook. Hành động vô thức diễn ra, như thể nó giúp cô có thêm dũng khí đối mặt với nỗi sợ.

Làm ơn tha cho tôi, tha cho tôi. Tại sao lại làm thế với tôi. Jong Kook oppa, anh đang ở đâu?

Đến lúc này không thể chịu được nữa, Ji Hyo vùng dậy bỏ chạy trước khi bàn tay thô to kia kịp nắm lấy vai cô.

Mất thấy mục tiêu có ý định bỏ chạy thì lập tức đuổi theo. Gã đá một chiếc ghế sắt chắn ngang chân Ji Hyo khiến cô không thể chạy tiếp. Ji Hyo bất chấp đẩy thứ đó qua một bên tiếp tục tháo chạy.

“Còn dám chạy?” – Gã rống lên tức giận.

Lần này dùng một khúc gỗ đạo cụ ném về phía Ji Hyo, trúng ngay bắp chân khiến cô ngã xuống. Đối với kẻ máu lạnh như gã trong đầu chỉ có mệnh lệnh và mục tiêu, còn phụ nữ không là gì hết.

“À...hur...khụ khụ...” – Tiếng ho nghẹn lại vì con đau ập tới.

Ji Hyo nằm đó thờ dốc với chiếc chân không thể cử động được. Với tay chạm vào vết thương đau nhức. Cô đoán rằng xương chân của mình đã bị nứt. Cú ném đó thật sự không hề nhẹ tay chút nào, rõ ràng tên đó không nương tay dù cô có là phụ nữ đi chăng nữa.

Ji Hyo dùng phần sức còn lại cố lết tấm thân về phía cửa lều.

“Các hyung ơi! Mọi người đang ở đâu?” – Vừa lết cô vừa la thất thanh.

Tên sát nhân đến gần cô, nụ cười tà mị nhếch lên tạo thành đường cong quý dị. Gã ngồi xuống, cổ tình nắm vào bên chân bị thương của cô kéo mạnh về.

“À.....đau...” – Nhũu chặt mày, sắc mặt Ji Hyo dần tái đi vì đau đớn.

“Chạy cũng vô ích. Ta đã nói thuận theo thì còn được nương tay.”

Ngữ điệu nhần nhò* của gã khiến Ji Hyo thật sự chán ghét. Vì bóng đêm bao phủ nên cô không nhìn thấy gì ngoài một bóng đen với chiếc mặt nạ trắng đang nhìn chằm chằm vào cô.

Lát sau bất chợt chân Ji Hyo được thả lỏng. Trong thoáng chốc ngạc nhiên, cô thờ phào vì nghĩ mình có cơ hội thoát thân.

Bỗng nhiên Ji Hyo cảm nhận có bàn tay đang sờ soạn trên người mình và chiếc áo khoát của cô đang bị cởi ra. Cô mở to mắt sợ hãi, mừng rỡ ngỡ ra tình cảnh mình đang gặp là gì. Ji Hyo bắt đầu phản kháng.

“Buông ra...buông...a...bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra ngay tên sát nhân máu lạnh...”

Cô quờ quạng hai tay cô đẩy gã ra, chân dù đau cô cũng quẩy đạp dữ dội. Sức lực còn con của cô thì không thể bì lại với thân hình to lớn kia.

Thấy sự phản kháng kịch liệt của Ji Hyo, gã không mấy may để tâm đến. Tên sát nhân giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Ji Hyo khiến miệng cô bật máu.

Gã quyết định ngồi đề lên chân để Ji Hyo không thể cựa quẩy được nữa. Sau đó gã dùng bàn tay to lớn chế trụ hai tay Ji Hyo lên đầu.

Cái tát mạnh đến nỗi làm Ji Hyo choáng váng mặt mày. Sức lực dần yếu đi, cô bắt đầu khóc.

“Hức...lắm ơn...hức...lắm ơn...đừng đối xử với tôi như vậy...hức..hức...oppa ơi...hu hu hu”

Cuối cùng áo khoát cũng bị cởi ra quăng sang một bên chỉ bằng một tay. Bấy giờ còn lại chiếc áo thun dài tay mỏng cô thay lúc trưa cùng chiếc quần jean dài.

Bàn tay vô tình kia lại một lần nữa xé toạt chiếc áo thun trong sự kêu gào thảm thiết của Ji Hyo.

“À...ĐỪNG...LÀM ON DỪNG LẠI ĐI...hức..hức...xin hãy dừng lại...hu hu hu...” – Ji Hyo chỉ còn biết van xin trong vô vọng.

Làn da mịn màng, trắng nõn cùng bộ ngực căng tròn lộ ra trước mắt tên sát nhân.

Ji Hyo vùng mạnh hai tay để trước ngực cô che đi cơ thể của mình. Bàn tay bên phải nắm chặt cổ tay bên trái cùng chiếc vòng hạt. Nước mắt ướt nhoà rơi lã chã.

Thoạt đầu gã chỉ muốn đùa giỡn với cô cho vui trước khi hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nhưng giờ thấy được một thân hình tuyệt mỹ bày ra trước mặt thể này cũng khiến gã bắt đầu nổi dả tâm thật sự.

“Thật xinh đẹp. Mèo con càng phản kháng thì gã thấy sẵn càng thích thú...ha ha ha...” – Tiếng cười man rợ chứa đầy dục vọng thoát ra khiến Ji Hyo rùng mình kinh hãi.

Ji Hyo một mối nghĩ nếu thật sự cô bị tên sát nhân này cưỡng bức thì thà rằng cô cắn lưỡi tự sát chết tại chỗ cho xong. Cô không thể sống với bản thân đã vậy bẩn. Và còn...lắm sao cô dám đối mặt với người đó...

Nụ cười dậu dăng, cử chỉ ân cần ai đó hiện ra trước mắt Ji Hyo khiến tim cô quặn thắt.

Oppa à! Có lẽ em sẽ không gặp lại anh nữa rồi.

Một tờ máu đỏ từ từ trắng khỏi khoé miệng Ji Hyo.

.....

Rào...rào.....

Mưa như trút nước. Có lẽ đây là một điểm báo xấu nào hay sao?

“Kwang Soo à! Hyung hình như vừa nghe tiếng của Ji Hyo em ấy thì phải. Nó phát ra từ phía bên căn lều to đằng xa kia kia.”

Jae Suk đứng thẳng người chỉ tay về phía căn lều lấp ló sau hàng cây.

“Thế hà hyung...vậy chúng ta đến đó thử xem...Nhưng những thi thể này phải làm sao đây hyung?”

Kwang Soo ngần ngại nhìn đồng thi thể đang chồng chất lên nhau. Cậu khó khăn lắm mới dám nhìn thẳng vào đó.

Jae Suk cùng Kwang Soo sau khi chạy theo đường tắt để đuổi theo Ji Hyo đã vô tình đi ngang qua dãy phòng thay đồ và bất gặp cảnh tượng đáng sợ này. Cậu em đã xuất phát đi vì cảnh tượng máu me cùng mùi tử khí tanh tưởi nồng nặc. Jae Suk phải tự mình cầu nguyện vào tay để giữ bình tĩnh. Thật ra trái tim của anh đã sớm muốn rút ra ngoài rồi. Bấy giờ anh đã hiểu lý do khiến Gary hoảng loạn như vậy.

Cố gắng vực dậy tinh thần. Jae Suk đưa ánh mắt một mình nhìn Kwang Soo.

“Đi thôi! Chỉ có hai người chúng ta không thể làm gì hơn được nữa. Chờ đến khi thoát khỏi đây hãy báo với cảnh sát.” – Jae Suk thờ dãi nói. Anh cũng đành quay đi vì không còn cách nào khác.

....Àm...

Tia sét đánh xuống loé sáng một góc trời.

“Hyung...Jae Suk hyung! Nhìn kia.”

Tiếng gọi của Kwang Soo kéo theo sự chú ý của Jae Suk. Anh nhìn theo cánh tay chỉ thẳng về bức tường trước mặt.

Con người Jae Suk mở cẳng ngay cẳng lớn.

Trước mặt hai người một dòng chữ to lớn màu đỏ được viết bằng máu người. Từng dòng máu vẫn còn đang nhỏ giọt trên đó.

“REAL RACE START. DON'T WALK, RUN!”

Đây là khẩu hiệu của Running Man.

"Kwang Soo! Nhanh lên chúng ta phải tìm Ji Hyo và Jong Kook. Hyung nghỉ mọi việc đã vượt ngoài tầm kiểm soát rồi." – Jae Suk hét hoảng bầu tay vào Kwang Soo.

Cả hai nhanh chóng chạy về phía căn lầu lớn.

Bây giờ chỉ chậm một vài giây thì mọi chuyện có thể sẽ rẽ sang một hướng khác hoàn toàn.

.....

*Chiếc vòng tay: Cái này có thật nhé. Tác giả không bịa đâu. Ai xem tập từ tập 195 sẽ thấy chiếc vòng đã được anh nhà đeo rồi. Và tập 251 lại lịch chiếc vòng mới được đưa ra ánh sáng.

*Nhấn nhớ có nghĩa là bốn cột người khác, nhìn thấy người ta đau khổ mà sung sướng.

.....Hết Chương 10.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khoảng không vắng lặng

Tên sát nhân thấy nơi khoé miệng Ji Hyo chảy xuống tia máu đỏ. Biết cô muốn cắn lưỡi tự sát, gã liền dùng tay bóp mạnh vào hàm dưới bắt Ji Hyo phải há miệng. Máu từ miệng nhỏ thành giọt xuống tay gã. Lập tức tên sát nhân lòi trong áo trong một chiếc khăn tay màu trắng nhét ngay vào miệng cô nhằm ngăn chặn hậu họa.

"Muốn chết sao? Đầu có dễ vậy." - Gã cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô gần giọng.

"Ư...um...úm..." - Ji Hyo cố tránh đi nhưng vô ích.

Máu đỏ thấm vào, loang lổ cả chiếc khăn. Nước mắt của sự bất lực tràn ra khoé mí rơi xuống ướt đầm tóc.

Nụ hôn của gã đi đến đâu Ji Hyo đều thấy ghê tởm đến đó. Gã xem da thịt của cô là miếng mồi ngon mặc sức mà gặm cắn. Dù Ji Hyo rất đau nhưng miệng đã bị chặn nên không thể bật ra tiếng kêu nào, chỉ còn những âm thanh ư ừ thoát ra từ cổ họng. Trên làn da trắng mịn, từng dấu răng bám tím hiện rõ mồn một, đôi chỗ bắt đầu rướm máu.

Không may cho cô, chính những âm thanh khe khẽ phát ra đó đã kích thích thú tính trong tên sát nhân đến cực điểm. Ánh mắt gã đỏ ngầu, hơi thở trở nên gấp gáp. Gã nhanh chóng lặn mò xuống phía dưới hông cõi bỏ những mảnh vải cuối cùng trên người Ji Hyo.

"Mèo ngoan...đừng trách ta, hãy trách bản thân quá ngu ngốc tự bước chân vào bẫy đi." - Nụ cười dâm tà u ám vang lên.

Dù có cố gắng cách mấy đôi chân Ji Hyo cũng không thể cựa quậy được. Hai tay cô nắm chặt thành quyền, đôi mắt mờ to chứa đầy sự thù hận nhìn thẳng kẻ trước mặt.

Mắt thấy chiếc quần sắp bị kéo xuống, cô nhủ mấy lần chặt môi mình, cả cơ thể Ji Hyo căng cứng như khúc gỗ.

...Rêee....rêe....rêtttt...

"Dừng lại! Người đã quên nhiệm vụ chính rồi à?"

Một giọng nói danh thép truyền đến từ chiếc tai nghe được gắn bên trong làm tên sát nhân khựng lại.

Chết tiệt!

"Tôi không có! Master!" - Gã nghiêm giọng trả lời.

"Vậy còn không mau hoàn thành?" - Giọng nói âm trầm dường như có thể cảm nhận được luồng hàn khí thoát ra từ bên kia.

"Yeaaa Master!"

Gã hăm hực buông tay Ji Hyo, đứng lên quay mặt đi. Mỗi ngón đã trước mắt mà không thể ăn khiến gã không cam tâm.

Tên sát nhân chắc chắn Ji Hyo không thể chạy trốn bởi chân đã bị thương nên gã tạm thời bỏ mặc cô nằm đó, đi giải thích một chút tình hình với "Master" của mình.

Cảm giác cơ thể nhẹ hẫng như trút bỏ được tảng đá. Ji Hyo mở nhẹ mắt nhìn, thấy tên đó đã đi ra chỗ khác, tay gã ấn nhẹ vào lỗ tai bên trái, miệng lầm bầm như đang đối thoại với ai đó.

Ji Hyo lấy chiếc khăn đầy máu ra khỏi miệng, vết thương nơi đầu lưỡi bị chà sát đau điếng. Có khó nhọc chống đỡ cơ thể ngồi dậy, dựa lưng vào tường thờ dốc. Chân hiện tại không còn cảm giác, cô khó lòng mà đi khỏi đây.

"Khụ...khụ..." - Tiếng ho không nên nổi bật ra.

Ngơ ngác nhìn xuống cơ thể mình, quần áo rách bươm, vết thương cùng những vết bầm tím rải rác khắp cơ thể, vết máu mới cũ hoà lẫn vào nhau. Đưa tay lau máu trên khoé miệng mình, cô chạm nhẹ vào vết thương nơi đầu lưỡi. Bây giờ chỗ đó đã khuyết một lỗ to.

Đau...mình...thật sự đã cắn rất mạnh...

Tình cảnh hiện giờ cực kì thảm.

Trong mắt mọi người cô luôn là một cô gái mạnh mẽ, đáng yêu. Đôi lúc vô tư vô nghĩ, thoải mái thể hiện ra nét mặt ngơ của mình, khiến những ai mới gặp đều có ý hoặc là yêu thương hoặc là khi dễ. Cô cho rằng điều đó là bình thường, vì dù sao chỉ cần các hyung luôn kề bên tin tưởng và chở che cô là đủ rồi.

Nhưng Ji Hyo cũng tự có quy tắc của riêng mình không phải ai cũng có thể xâm phạm được.

Bất giác nước mắt rơi xuống, cô cảm thấy bản thân như vừa nhận lãnh một nỗi nhục không thể nào lớn hơn. Mặc dù chưa thật sự bị chiếm đoạt nhưng nhiều đây cũng đủ khiến cô nghĩ quẩn.

Ji Hyo tự gấu bản thân khi nhận ra rằng cô không hề mạnh mẽ như vẻ ngoài vốn có.

Chiếc vòng đeo trên tay luôn được cô nắm chặt từ nãy đến giờ. Ji Hyo ngắm nhìn nó thật lâu, dùng những ngón tay thon dài lột nhẹ, mân mê những hạt châu trên đó. Khoe môi bắt giác cong lên thành một nụ cười, một nụ cười chua chát.

Các hyung...Jong Kook oppa...em không biết mình còn chịu đựng được bao lâu nữa, có thể thoát khỏi đây không em cũng khó lòng nắm chắc.

Ji Hyo nhìn sang bên cạnh với tay lấy chiếc áo khoác bị ném đi lúc nãy mặc vào che đi bộ dạng chật vật của mình.

Cô khẽ đưa mắt nhìn về hướng tên vô lại kia, ánh mắt hằn lên tia lửa hận. Bàn tay lặn mò nhặt một mảnh kim loại gần đó không hề suy nghĩ, đặt lên cổ tay mình, nhắm mắt cửa mạnh một đường.

Em xin lỗi...em mệt mỏi quá rồi.

...

...Đ..Dừng....g

Thoảng một giây như có gì đó xẹt ngang suy nghĩ khiến Ji Hyo dừng lại.

Thật sự không biết đây là gì. Nó như một luồng sức mạnh vô hình điều khiển ý chí ngăn cô làm điều dại dột.

.....

Một mảng đen bao trùm như vô tận không thấy đâu là điểm dừng, Jong Kook mở mắt nhìn quanh, cảm giác bản thân như đang chơi voi trong khoảng không trống rỗng. Không khí như bị dồn nén lại hít thở không thông.

Đây...là đâu?

Học...học... Thật khó chịu

Phía xa trong mảng đen mịt mùng, một tia sáng mỏng manh loé lên khiến xung quanh như hương được chút dư vị ấm áp lạ lẫm

Tia sáng ấy thật ấm...phải đến đó thôi

Nhìn xuống dưới, hai chân không hề chạm đất, Jong Kook thấy mình đang trôi lơ lửng vô định. Anh cố gắng hoạt động cơ thể mình tiến về phía tia sáng yếu ớt đằng xa. Qua một lúc lâu nhưng khoảng cách không hề được rút ngắn chút nào. Đường như nó luôn ngoài tầm với của anh.

Tia sáng kia đột nhiên loé lên, lan rộng ra từ từ. Jong Kook nhủ mấy nhìn thẳng vào nó.

Hình ảnh mờ ảo một cô gái hiện ra. Đường nét thanh tú trên gương mặt, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai dần hiện rõ.

Đối với Jong Kook dù có thể nào thì bóng dáng đó luôn rất quen thuộc. Chính là cô ngốc mà anh luôn thầm yêu và che chở.

Ji Hyo...là cô ấy sao...

...Tách...ch...

Giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt thanh tú, anh có thể nghe rõ tiếng nước mắt chạm xuống mặt sàn. Âm thanh như được phóng đại gấp trăm lần bởi khoảng không vô tận.

Đừng khóc, sẽ ổn cả thôi. Ji Hyo ah!

Thật ảo cứ đan xen vào nhau khiến anh không biết mình đang tỉnh hay mơ. Jong Kook bất giác đưa tay muốn chạm vào gương mặt kia để lau đi những muộn phiền mà cô ấy đang gánh chịu.

Nhưng tay anh cố vươn cách mấy cũng không thể nào chạm tới được.

Mình...không thể chạm được...Tại sao?

Các hình ảnh bỗng chốc tua nhanh trước mắt. Chợt anh nhủ mãi, hai mắt mở to khi hình ảnh Ji Hyo của anh cả cơ thể đầy máu, quần áo tả tơi lướt qua. Anh chạy theo muốn níu giữ để nhìn cho rõ nhưng vô vọng.

Tại sao mình không thể đuổi kịp nó?

Cuối cùng Jong Kook chỉ thấy một bàn tay đang nắm chặt mảnh kim loại chực chờ cửa mạnh. Tim bỗng nhói lên, anh chỉ kịp đưa tay mình ra cố ngăn lại. Anh nhớ rằng bản thân đã hét rất lớn nhưng một chút âm thanh cũng không thoát ra được.

Rồi tất cả đổ ụp xuống, mọi thứ một lần nữa chìm vào mảng đen cuốn theo những câu hỏi không lời giải của anh vào khoảng không bất tận.

.....

Ji Hyo bản thân lúc lâu, bàn tay tự nhiên nắm chặt mảnh kim loại đến không còn cảm giác, đầu óc cô trống rỗng.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

...Ji Hyo ah...

Tiếng người vắng vắng vang lên từ đâu rất xa vọng lại.

Nghe như có ai đó vừa gọi tên mình, Ji Hyo ngẩn người ra vài giây.

Ji Hyo noona....

Lọt vào tai cô hai từ "noona" rất quen thuộc, Ji Hyo đã biết chủ nhân của tiếng gọi đó là ai.

Kwang Soo...

Ji Hyo không tin vào tai mình. Cuối cùng cũng có người đến cứu cô rồi. Mặc kệ tất cả, cô dùng hết sức lực còn lại gắng gượng đứng lên lết từng bước ra ngoài.

"Kwang Soo ah! Chị ở đây." - Vừa đi cô vừa hét lớn.

Ngừng lại vài giây, Kwang Soo nheo mắt xác định cho rõ người trước mặt.

Mắt thấy người chị thân thiết của mình một thân quần áo tả tơi, Kwang Soo vội vã chạy đến.

"Noona chị không sao chứ?"

Jae Suk phía sau đi tới, thấy Ji Hyo vẫn còn sống, thầm thở phào nhẹ nhõm.

May quá em ấy còn sống là tốt rồi.

Jae Suk chậm rãi từng bước, vẫy tay với Kwang Soo định bụng cùng cậu nhóc mang Ji Hyo về lâu rồi mới hỏi thăm tình hình một thể.

"Cậu không cần phải gấp thế đâu Kwang..."

...

Đoảng...

Bịch..

Thần thể cao lêu nghêu lao đảo vài bước rồi ngã ục xuống nền đất ẩm ướt.

"Noo...naa!" - Tiếng kêu từ từ nhỏ dần rồi im bật.

...

"Kwang Soo!"

"Kwang Soo!"

Jae Suk, Ji Hyo cả hai kinh hãi, đồng loạt hét lớn.

Jae Suk chạy nhanh đến, quỳ xuống nâng thần thể đã mềm oặt của Kwang Soo vào tay mình.

"Kwang Soo ah! Kwang Soo....cậu tỉnh lại đi. Tỉnh lại cho anh..." - Giọng anh run run nói không nên lời.

Jae Suk không ngừng gọi tên cậu em, hai tay lên tục lần mò khắp cơ thể Kwang Soo để tìm kiếm vết thương.

Cậu không thể xảy ra chuyện được Kwang Soo...

Tuy nhiên, dù cho anh có tìm kĩ cách mấy cũng không thấy bất kì vết thương nào. Thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không có.

Một tia hi vọng bùng sáng, Jae Suk đưa ngón tay lên mạch cổ của Kwang Soo để kiểm tra.

Cảm nhận dưới ngón tay là nhịp đập yếu ớt rồi tắt lịm, chợt anh bất động, mắt mở trừng, con người di chuyển kịch liệt, anh buông lỏng bàn tay mình.

"Mạch không đập nữa, Ji Hyo ah mạch cậu ấy không đập nữa. K...Kwang...Soo ah..Kwang Soo...Đừng như thế..Cậu dậy đi..."

Jae Suk run rẩy ôm lấy cơ thể Kwang Soo gào khóc không ngừng.

Vì quá vui mừng mà Ji Hyo không mẫn đến tên sát nhân máu lạnh kia vẫn còn hiện diện kể bên. Lúc đó bản thân cô chỉ còn biết việc đã có người đến cứu mình là đủ.

Ji Hyo đau đớn tự trách bản thân mình để sự việc này xảy ra. Nếu như cô chịu cảnh báo trước thay vì gọi cậu ấy thì có lẽ Kwang Soo đã không gặp chuyện rồi.

Đáng ra mình phải cảnh báo em ấy không được lại gần phải chạy thật xa. Tại sao mình lại ích kỉ như vậy? Kwang Soo ah...

Ji Hyo cổ lét thật nhanh đến bên hai người. Cô ngồi thụp xuống khóc không thành tiếng. Nhìn gương mặt trắng bệch nhếch nhác bần đẩu của Kwang Soo mà lòng cô thất lại.

Chị...xin lỗi...xin lỗi

Ji Hyo ôm chầm lấy Jae Suk mà khóc nức nở, nước mắt hoà lẫn với nước mưa mặn đắng.

"Hyung ah! Chuyện này...hức...hức...em biết chắc...là tên áo đen kia làm.hức...là gã...là tên đó..." - Vừa khóc cô vừa nói trong nước mắt.

"Ji Hyo! Gã ta là ai..."

Jae Suk nghe đến đây liền sững sốt. Vậy là Ji Hyo biết kẻ đó là ai.

Anh lay mạnh hai vai cô cố hỏi cho bằng được.

Ji Hyo nuốt nước bọt khó khăn mở miệng, nhưng tiếng mưa lẫn át đi tiếng nói của cô cộng thêm vì khóc nên giọng cứ run run. Mấy chữ thoát ra Jae Suk cũng không nghe được chữ nào.

"Em nói rõ hơn xem nào...Tên đó là..." - Jae Suk cố gào lớn.

"Tên sát nhân ấy...gã ở..."

....

Đoảng...

Tiếng nổ chát chúa lại một lần nữa vang lên. Âm thanh ấy vô tình nhưng vô phương cưỡng lại.

...Hết Chương 11...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lần cuối cùng anh có thể bảo vệ em

Đoảng...

Sau tiếng nổ chát chúa, Jae Suk cảm nhận một cổ đau đớn nơi lồng ngực. Anh đưa mắt nhìn xuống nơi đó.

"Ji...Hyo...có người...chuyện này sao lại..."

Jae Suk ngược ánh mắt khó hiểu nhìn Ji Hyo, anh chỉ kịp thốt lên vài tiếng lấp lửng rồi gục xuống bên cạnh thân thể đã lạnh toát của Kwang Soo.

Jae Suk o...oppa....

Ji Hyo như chết lặng trước những gì vừa xảy ra. Cầm phần nhìn về phía căn lầu, bóng dáng tên sát nhân ẩn hiện hòa lẫn vào màn đêm đen kịt. Tưởng chừng chỉ còn lại ánh mắt sát lèm đay sát khí nhìn chằm chằm về phía cô.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, chưa đầy 5 phút đã phải chứng kiến cả hai người mà bản thân mình xem như ruột thịt lần lượt gục xuống ngay trước mắt mà bản thân không thể làm gì được, khiến cô gần như ngả quỵ.

Ji Hyo cảm tưởng lồng ngực mình như có tảng đá lớn đè lên không thở nổi. Cô đang dần mất đi bình tĩnh, nhịp tim đập nhanh như thể dễ dàng nghe thấy được. Tiếng hô hấp ngày một dồn dập hơn. Có lẽ cô phải chịu nhiều cú sốc liên tục quá sức chịu đựng khiến bản thân trở nên bất lực.

Ji Hyo bò đến sát bên Jae Suk, khó nhọc ôm nửa thân trên của anh vào lòng mà quên đi chính bản thân cô cũng đang bị thương không ít.

Ji Hyo muốn cầm máu cho Jae Suk, vì cô tin rằng tiếng nổ ấy chỉ có thể là tiếng súng, nhưng tìm kiếm một lúc lâu cô chẳng thấy vết máu nào cũng như chẳng hề có miệng vết thương hở.

Thật sự không có....

Ji Hyo vô thức đưa tay sờ lên động mạch chủ ngay cổ Jae Suk kiểm tra mạch tượng. Thấy nhịp mạch vẫn đập nhưng yếu ớt, cô thảm thờ phào nhẹ nhõm.

May quá vẫn đập....

Ji Hyo nhanh chóng cời áo khoác Jae Suk bắt đầu ép tim cho anh.

"Cố lên Jae Suk oppa! Mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh phải cố lên....Jae Suk oppa, anh có nghe em nói không?"

Ji Hyo liên tục gọi tên Jae Suk, song cô cũng không ngừng tự thôi miên bản thân mình rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Dù là một chút hi vọng mong manh cô cũng phải xem thử.

Đã qua hơn 3 phút sơ cứu nhưng tình hình đang chuyển biến xấu đi. Bấy giờ mạch đập đã không thể cảm nhận được nữa. Ji Hyo nhận thấy điều đó nên dần đến không kiềm chế được mình mà bất giác tăng thêm lực đạo bàn tay, ép tim một cách thô bạo.

Không được...không được...tại sao lại như vậy.

Trong cơn hoảng loạn cô cứ lặp đi lặp lại hành động cấp cứu của mình một cách vô ích.

Thời gian âm thầm trôi qua kéo theo tia hy vọng mong manh dần lại tắt. Jae Suk không hề tỉnh lại, một chút động tĩnh cũng không. Ji Hyo đã dừng lại hành động của mình. Cô im lặng nhìn hai người thân yêu nằm đó với ánh mắt vô thần.

Jae Suk...oppa

Khi hiểu ra đã quá trễ, Ji Hyo ngược mặt lên trời la hét. Tiếng la như muốn hỏi thượng đế tại sao lại để chuyện này xảy đến với cô. Ji Hyo không ngừng tự trách bản thân mình quá vô dụng không thể tự cứu bản thân còn đẩy các hyung vào tình cảnh nguy hiểm.

"Jae Suk oppa! Anh à...anh...đứng.ng...làm em sợ mà...hức...hức...Jae Suk oppa...anh không thể đi như vậy được. Jong Kook anh ấy ở đâu em bây giờ không biết...Kwang Soo em ấy đã...đến anh cũng bỏ em thì em biết...phải làm thế nào...hức hức"

Phải rồi còn Gary oppa, HaHa và cả Suk Jin oppa nữa. Họ có biết rằng...

Mặc kệ gió mưa rá rít trên đầu, Ji Hyo chaoáng tay ôm lấy thân thể đang lạnh đi của Jae Suk và Kwang Soo vào lòng. Cô nắm chặt tay đấm lên ngực liên hồi để ngăn cảm giác uất nghẹn đang dè nặng lên trái tim mềm yếu của mình. Nước mưa cũng chẳng thể hòa nổi từng hàng nước mắt cứ lăn dài trên gò má cô. Ji Hyo bắt lực gục xuống bật ra tiếng khóc nức nở, đôi vai run lên từng cơn mãnh liệt. Cô không kiềm nén cảm xúc mình được nữa.

Vì khóc quá nhiều, Ji Hyo đã đi vì kiệt sức. Tiếng nấc nhỏ dần chỉ còn lại âm thanh rên khê khó nghe được bởi tiếng mưa đã át đi chúng.

Những vết thương vẫn đang âm i...nhưng có là gì khi lòng mình đang rỉ máu...Có thể không sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại...minh...muốn được như vậy.

Cô mệt mỏi nhìn chiếc vòng tay trắng hạt, khê vuốt nhẹ rồi ngắt đi. Đó là hình ảnh cuối cùng mà cô nhớ trước khi bóng tối dần kéo đến phủ che hàng mi khóa lấp những hình ảnh bi thương mà cô không bao giờ muốn thấy. Trên khóa mất một giọt lệ chậm rãi chảy xuống.

.....

...Đoàng...

"Hì? Tiếng gì vậy?"

HaHa giật mình bởi âm thanh chói tai từ đầu vọng lại. Cậu ngơ ngác nhìn quanh một lượt với ánh mắt ngái ngủ. Cả ngày hôm nay trải qua bao nhiêu chuyện làm cậu cạn kiệt sức lực, hai mắt cứ đui vào nhau.

Mình ngủ gật mất rồi?

Từ khi Ji Hyo chạy ra ngoài sau đó Jae Suk cùng Kwang Soo cũng đi theo thì cậu vẫn chưa thấy họ trở về. Bản thân rất muốn đi tìm mấy người đó nhưng hiện tại cậu còn một "mối lo" phải chăm sóc. Chính là người này đây - Kang Gary "bình yên".

Sau khi "con khỉ" ấy làm loạn một trận thì mệt mỏi thiếp đi. Báo hại cậu với anh Suk Jin thờ hồng học đỡ qua một bên cho nghỉ ngơi. Người gì đầu nặng kính khùng chửi giống tí nào với vẻ ngoài ốm nhom kia.

"Aigooo! Cái con người này...tại sao mấy người lại giao tôi trông chừng hyung ấy chứ?" - Cậu nhìn về phía góc phòng với ánh mắt chán nản.

Trong góc, một người đang nhắm mắt tựa lưng vào vách lều, bộ dạng nửa ngồi nửa tựa đầu lên bàn. Dường như cũng bị tiếng nổ làm cho kinh động mà bắt đầu uể oải cựa mình mở mắt.

"Gary hyung! Anh bình tĩnh lại chưa vậy? Lúc nãy anh làm mọi người sợ chết khiếp đó." - HaHa đi đến ngồi xuống bên cạnh đưa về mặt khinh khỉnh hơi hân một lượt.

"Ya! Tên nhóc cậu dám hỏi anh bằng giọng điệu đó à!" - Gary khó chịu, giờ nắm đấm khẽ cốc đầu HaHa ra chiều trách mắng. Nhưng nhìn sao cũng đều thấy chẳng có chút sức lực nào.

"Đau...cái hyung này. Uống công em ngồi cạnh hyung này giờ." - HaHa giả vờ kêu đau làm mặt nhăn với cậu.

"Cậu đừng tưởng anh không biết cậu ngủ gật nhé!" - Gary đưa mắt liếc ngang cắt giọng nhạ nhạ.

Lời này thành công làm mặt HaHa đỏ bừng. Cậu không nói gì được chỉ biết im lặng nhìn sang hướng khác.

Tôi cũng...có trông chừng một chút chứ bộ.

"Aiszzz! Cái cò của tôi." - Gary đưa tay xoa xoa gáy mình sau đó theo quán tính tiếp tục dấm dấm vài cái dưới eo. Có thể vì dựa vào bàn quá lâu mà gân cốt bắt đầu đau nhức.

Gary mặc kệ HaHa đang làm bộ mặt dọa ma bên cạnh, đứng lên đi ra ngoài. Cậu chẳng thèm để ý xung quanh còn những ai, người nào vắng mặt, cứ thế đi như xác không hồn.

HaHa nhìn theo khó hiểu. Cậu không biết vị hyung này lại muốn gì nữa đây.

"HaHa cậu ấy...đi đâu thế? Bên ngoài còn mưa mà." - Anh cả Suk Jin lại gần hỏi nhỏ. Anh cũng bị âm thanh lớn làm cho tỉnh ngủ, vừa mở mắt đã thấy Gary lững thững đi ra ngoài khiến anh tự hỏi mình vừa bỏ lỡ chuyện gì sao.

"Em cũng không biết nữa. Hyung ấy vừa bình tĩnh được chút là bước ra ngoài ngó đáo đác thế rồi." - HaHa lắc đầu, mờ mịt trả lời.

Với cái đầu rối tuếch như bị tấy nắng, Gary hiện tại vẫn chưa hết hoảng sau những gì bản thân vừa chứng kiến nên mấy hành động hiện tại của cậu cũng không có chủ đích gì. Đơn giản chỉ là muốn hứng mưa vào người một chút cho tỉnh táo thôi.

Thôi chết rồi...

Như được gạt rửa bằng nước thần, Gary chợt nhớ ra mục đích ban đầu cậu quay về chỉ có một mình. Thoảng chút lo lắng, cậu nhanh chóng quay vào lều để thông báo tin tức cho mọi người.

"Dong Hoon à! Tình hình đáng sợ hơn chúng ta nghĩ nhiều. Cậu có biết anh đã thấy..."

"...những gì không?"

"Sao cậu trần trối nhìn anh vậy?"

Haha đang loay hoay với chiếc điện thoại thì đã bị cái xoay người của ai đó làm cho giật mình.

Hai tiếng "Dong Hoon" kia, HaHa đã không còn xa lạ gì nhưng lâu rồi không nghe nên có chút lạ lẫm. Bởi lẽ...đây là tên thật của cậu không phải ai cũng gọi được, trừ những người thân thiết lắm mới dùng nó với cậu mà thôi.

Cái người này lại có thể buộc miệng gọi ra như thế. Vô tình khiến cậu nhớ về khoảng thời gian rất lâu về trước.

"HaHa! HaHa à!"

Tiếng gọi của Gary kéo cậu về thực tại. Biết mình vừa thất thố, cậu quay đi gượng giọng, điều chỉnh lại tâm tình mình.

"À..oh..Gary hyung! Anh nói là anh đã thấy gì cơ? Sự việc nghiêm trọng lắm sao?"

Vốn là người vô tư lự nhưng khi nghe đến hai chữ "nghiêm trọng" thì anh cả Suk Jin cũng khó mà ngồi yên. Anh đi đến bên cạnh để nghe ngóng tin tức quan trọng mà Gary muốn nói. Dù sao anh cũng lớn tuổi nhất trong đây, tin rằng kinh nghiệm sống của mình cũng nhiều hơn mấy đứa em này.

"Anh và Jong Kook hyung đi đến căn lều lớn bên kia thì phát hiện ra Jo PD nằm dưới đất mạch tượng yếu xỉu gần như sắp chết rồi. Jong Kook hyung kêu anh chạy về báo mọi người. Nhưng khi anh chạy ngang qua dây phòng thay đồ thì anh thấy..." - Gary nhìn HaHa nói không kịp thở.

"Cậu thấy cái gì nói mau lên xem nào?" - Suk Jin nghe đến đây cũng trở nên gấp gáp hơn.

"Em thấy mọi người đều đã chết cả...xác nằm la liệt dưới sàn nhà, máu văng khắp nơi như...như có một cuộc thảm sát vậy. Và...em thấy có người đàn ông bước ra từ trong bóng tối nói đây chính là món quà ra mắt của gã. Em sợ quá quay đầu bỏ chạy không dám nhìn lại..." - Gary kể đến đây thì đôi mắt sụp xuống ánh lên nét buồn thảm.

Cả hai người nghe đến đầu thì con người càng mờ to đến đó. HaHa không nên nổi kinh hãi mà bị miệng mình lại. Suk Jin liên tục vỗ đầu bức tai như thế đây là điều duy nhất anh có thể làm lúc này.

"Nhưng...Jae Suk hyung, Kwang Soo với Ji Hyo đâu rồi? Ba người ấy đâu?" - Gary đến bây giờ mới để ý thấy trong lều chỉ có HaHa và Suk Jin, thiếu mất ba người.

"Nếu nói như vậy, có nghĩa là tên sát nhân đó vẫn còn nhòn nhor ngoài kia à?" - Suk Jin chau mày nhìn ra cửa.

"Vậy tại sao cậu còn để...Jong Kook một mình ngoài đó hả? Thằng nhóc này!" - Suk Jin trợn mắt chăm chăm hỏi Gary. Tay anh bất giác nắm cổ áo cậu em.

"Em...em không biết sao lúc đó mình lại làm vậy. Jong Kook hyung kêu em chạy về tìm mọi người trợ giúp, em không dám cãi lại anh ấy...Suk Jin hyung à...em đã rất hoảng sợ...em..." - Gary bắt lực giải thích, đầu óc rối mù bấy giờ không nói được gì ra hồn. Cậu đứng yên mặc cho Suk Jin lay mình.

"Yaaa! Cả hai thôi đi..." - HaHa hét lên, thành công kéo lực chú ý hai người kia.

HaHa giương ánh mắt lo sợ nhìn về phía cả hai. Cậu muốn nói với hai người rằng còn một việc đáng sợ hơn phải lo là người này trách tội người kia.

"Mấy người không thấy Ji Hyo và ba người kia chưa về sao? Đã một tiếng rồi đó...có khi nào..." - Càng nói đến trọng điểm giọng HaHa càng nhỏ hơn.

Đoàng.....

Lần này cả ba đều nghe rõ mồn một có tiếng nổ vang dậy khắp mảnh đất. Tiếng mưa dù có lớn cũng không thể hòa lẫn được.

"Là...tiếng sấm." - Anh cả Suk Jin đã lờ mờ đoán ra âm thanh này là gì.

"Không ổn. Em có dự cảm không lành, bốn người kia chắc chắn gặp chuyện rồi." - HaHa sợ hãi bởi những suy đoán của mình.

Lời nói đó như thức tỉnh tất cả, không ai bảo ai, ba người cùng nhau chạy ra ngoài.

Gary chạy ra sau cùng, vì ko để ý phía trước bắt cần đâm sầm vào lưng HaHa. Mũi bị đập đến phát đau, hai mắt nhắm tịt lại.

"Wae? Sao dừng lại đột ngột vậy?" - Gary phát câu hỏi.

Không thấy HaHa trả lời, Gary toan mắng cho một trận thì nhận ra có gì đó không bình thường.

"Ga..Gary hyung! Nhìn kia." - HaHa lấp bắp chỉ tay về nơi lá cây đang khua động.

Nheo mắt điều chỉnh cự ly nhìn phía trước, trong bóng tối nơi lùm cây bị lung lay, Gary thấy bóng đen cao to đang từ từ tiến lại gần. Chỉ cần thoáng qua cậu cũng đủ biết là ai.

Là gã...

"Chạy! Nhanh." - Gary chắc chắn ở lại sẽ bỏ mạng nên chỉ có chạy mới là thượng sách.

Không nói nhiều Gary với Suk Jin cầm mặt chạy thục mạng.

Bất chợt quay đầu nhìn lại phía sau thì không thấy HaHa đâu. Gary đoán chắc cậu ta có lẽ bị dọa sợ cho ngất cả người nên đứng chôn chân tại chỗ không chạy nổi.

Aizzxx tên nhóc đó...đúng là phiền mã.

Suy nghĩ vài giây không cam lòng, Gary bực bội chạy ngược về nhanh nhất có thể.

"Cậu...lâm gì vậy? Sao quay về đó?" - Suk Jin nhăn mặt vừa thờ vừa hỏi với theo.

"Hyung chạy trước đi. Rẽ phải là bãi đỗ xe, tìm đại một chiếc nào đó nổ máy sẵn đợi tụi em. Em tìm tên nhóc kia sẽ theo sau hyung." - Gary chỉ kịp dặn dò vài câu rồi mất dạng.

Suk Jin không thể làm gì hơn là tự mình chạy ra bãi đỗ xe theo lời Gary. Anh cầu mong mọi việc đều thuận lợi.

HaHa kính hải nhìn bóng dáng cao lớn đen ngòm đã gần ngay trước mặt chỉ còn cách cậu tầm 3m. Hai chân cứng đờ không thể nhúc nhích nổi. Trái tim bé nhỏ của cậu như sắp lộp ra ngoài rồi.

"Ha Dong Hoon. No.5. Biệt danh: Kê ma mũnh. Ưu điểm: đầu óc nhanh nhạy, mưu lược. Nhược điểm: nhát gan."

"Ta nói đúng chứ Dong Hoon ss? Người không định bỏ chạy sao?"

HaHa có thể thấy được ý cười tà ác của gã ẩn hiện sau lớp mặt nạ kia. Thật sự không ổn chút nào.

Làm ơn ai đó cứu tụi với...

"Dong Hoon!!!"

Sau tiếng gọi thất thanh, HaHa thấy tay mình đã bị kéo đi. Cậu quay phắt lại nhìn thì thấy đó là Gary, bàn tay người đó nắm chặt tay cậu đến đỏ. Bất giác một cảm giác an toàn dâng lên đã từ lâu cậu không còn cảm nhận được.

"Hộc...hộc...Bị ngốc hay sao...hộc...hộc...mà còn đứng đó hả?"

Xen lẫn những lời trách mắng là tiếng thờ đốc nặng nhọc của người đó làm HaHa muốn phản pháo lại cũng không nổi. Nhìn theo bóng lưng ướt sũng vì nước mưa, không lớn hơn cậu là bao đang kéo cậu chạy bán sống bán chết, HaHa có chút bất đắc dĩ.

Hình ảnh này quen thuộc thật, chỉ là khác hoàn cảnh bấy giờ thôi. Là hai năm trước nhỉ...

Rõ ràng có thể bỏ lại chạy một mình tại sao lại không làm? Hyung mới là người ngốc đó Gary.

Cả hai mặc kệ mà bỏ lại đằng sau sự sợ hãi bủa vây chạy một mạch đến bãi đỗ xe.

"Ga cả hình như không đuổi theo nữa." - HaHa vừa chạy vừa nhìn lại xem có ai theo sau không.

"À...ờ...hyung! Anh có thể buông tay em ra được không? Nó bám tím hết rồi này." - HaHa ngập ngừng nói.

Gary phát giác bản thân đã làm điều không nên, cậu vội vàng buông tay ra nhìn sang hướng khác. Mặt Gary trở nên ứng phó, cậu không biết lí do là vì quá mệt hay vì ngượng nữa.

"Suk Jin hyung ở đâu nh?" - Gary đảo đầu nhìn quanh bãi đỗ xe tìm vị hyung trưởng. Cậu muốn làm gì đó để xoa tan đi bầu không khí ngượng ngập này.

HaHa cũng làm theo tìm kiếm từng chiếc xe một. Cậu nhìn qua cửa kính xem Suk Jin có ngồi trong xe hay không.

...Bịch...

"Đang tìm tên này sao?"

Một giọng nói âm hàn vang lên, khiến không khí xung quanh trở nên trầm xuống kèm theo tiếng một vật gì đó nặng nề ngã xuống.

"S..Suk Jin...hyung!"

Chính xác thứ nằm đó là Suk Jin. Thân thể đã không còn tín hiệu của sự sống. Nhưng nhìn sơ qua tuyệt nhiên trên người không có dấu vết nào cho thấy đã bị thương nặng.

Tên sát nhân im lặng nhìn hai người một lát rồi rút ra một thứ có hình dáng như một cây súng lục nhỏ nhưng đường nét thanh mảnh hơn và có thể phát sáng.

Ngửi thấy mùi nguy hiểm, Gary cư nhiên đứng chắn phía trước HaHa, cậu đi lùi từng bước lấy tay đẩy HaHa lùi theo.

"Kang Gary. No.3. Biệt danh: Kê mạnh tiềm ẩn. Ưu điểm: Chạy nhanh, linh tính mạnh. Nhược điểm: Phán đoán tình hình chậm."

"À không! Hay ta phải gọi là Kang Hee Gun nh?"

Ý cười trong mắt gã hóa sát khí phóng về phía con mồi.

Gary nghe đến đây hai mắt đã tròn to đến mức có thể lộ hết ra ngoài. Lông cậu run lên một dự cảm khiếp sợ khó tả.

Gã ta... những ưu nhược điểm này đều là khả năng tiềm ẩn bên trong không phải lúc nào mình cũng lộ ra sao gã có thể...

"Gary hyung! Vừa nãy trước khi anh chạy đến gã cũng đã nói những lời y hệt với em." - HaHa từ phía sau mách nhỏ với Gary.

"Chúng ta có nên chạy không?" - HaHa thì thầm vào tai Gary.

"Không kịp nữa đâu." - Gary một lực lắc đầu. Vì cậu thấy rõ dù có chạy cũng không thể thoát được tên điên này.

Cả hai cứ thế xi xảm bản tính mà không để ý rằng chỉ trong vài giây tên sát nhân đã biến đi đâu mất.

"Omo! Gã ta đâu mất rồi?" - Gary giật mình nhìn quanh. Lời nói cũng khiến HaHa một phen sợ hãi.

....Vút...

"Tìm ta sao?"

Hai người chỉ kịp nghe tiếng gió vụt qua tai thì thân ảnh tên sát nhân đã ở ngay sau HaHa. Tay gã đã cầm sẵn cây súng nhắm vào ngực trái của cậu.

...Đoàng...

"Không!!!"

Gary xoay mình ôm lấy HaHa lênh trợn phát súng vào lưng.

Chỉ trong tích tắc cậu có thể thấy được nơi khóa mắt HaHa đang ập nước mắt.

Đừng khóc...Dong Hoon ah.

Gary nhắm mắt rồi từ từ ngã xuống.

HaHa đỡ lấy thân thể đang lịm dần đi của Gary mà không tin vào mắt mình. Cậu run lên từng cơn khi nhận ra người kia nằm trong tay mình không còn thở nữa.

Phút chốc cậu trở nên một con người khác, không còn vẻ mặt ngây ngô trẻ con nữa thay vào đó là nét mặt đau đớn của một người đàn ông khi thấy người thân yêu nhất của mình ra đi.

"Gary! Hyung nói...sẽ không bao giờ bảo vệ em nữa. Để em có thể đáng hoàn...trở thành...một người đàn ông đứng nghĩa với Byul. Vậy sao bây giờ lại thất hứa? Cái tên này. Khó khăn lắm...em mới có thể quên được. Tại sao...còn khiến em nhớ lại làm gì?"

HaHa đắm thính thịch vào thân thể Gary như muốn trút hết cơn uất giận trong lòng mình. Giọng nói cậu run run ngắt quãng, khóc nhưng nước mắt không thể rơi được nữa. HaHa không biết bản thân đang giận dữ hay đang đau vì sự ngu ngốc của Gary.

"Oh! Chuyện này thú vị đây..."

Tên sát nhân tỏ ra cực kì thích thú với những gì gã vừa chứng kiến được.

"Nhưng mà dù sao người cũng phải đi theo hần thôi. Ta còn để người sống tới lúc này là đã quá nhân nhượng rồi. Tạm biệt nhé Dong Hoon!"

Gã chìa súng vào đầu HaHa rồi nở một nụ cười man rợ trước khi nổ phát súng cuối cùng.

"Hừ...Vậy sao..Sống thêm được vài phút thì có ích gì? Nếu được như người nói thì tốt rồi."

HaHa không hề cầu xin tha mạng hay nhún gãi sát nhân lấy một lần. Cậu chỉ mỉm cười một nụ cười bất lực, ánh mắt một mực nhìn về một phía trước khi nhắm lại chờ đợi cái chết đến với mình.

Mọi thứ đã không còn quan trọng nữa.

...Đoàng...

-3h30- Sáng. Toàn bộ thành viên Running Man...Mất tích.

....Hết Chương 12....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tin khẩn

- Ngoại ô Seoul -

5:30 PM

Mưa tầm tã suốt cả đêm cuối cùng ngớt dần rồi ngừng hẳn. Một đêm dài sóng gió trôi qua trong im lặng. Mọi thứ trở về với không khí trong lành nơi đường lộ ngoại ô. Gió bắt đầu dịu lại đón những án mây nhẹ mang theo tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai thanh bình.

Vì trời còn rất sớm và cung đường này cũng không phải trọng yếu nên ngoài đường lộ vắng tanh không một bóng người. Thi thoảng mới có một hai chiếc xe tải chạy vội qua. Vài ánh đèn đường chớp nhá rồi chợt tắt, có lẽ trời sắp sáng hay do chấp điện nên mới thế.

"Aigooo đêm qua mưa lớn khủng khiếp sương mù không thấy đường đâu mà đi, làm chả dám chạy tiếp."

"Ne-majayo! Aigooo em mắc quá tìm chỗ xá mới được. Này này anh tấp vào bên lề kia chút đi."

"Không được! Người ta mà thấy thì xấu hổ chết đấy."

"Không biết đâu. Nhanh lên đi, sắp chịu hết nổi rồi nè."

"Aissszz em phiền thật đấy."

Kétttttt.....

Tiếng xe thắng gấp ngay bên đường. Hai người đàn ông một trẻ tuổi một trung niên bước xuống từ chiếc xe tải lớn.

"Chờ em nha!"

"Biết rồi. Anh cũng muốn hút một điếu thuốc đã."

Tách...

Chiếc bật lửa mở lên, theo đó một ngọn lửa nhỏ ầm ập phụt sáng châm mồi cho điếu thuốc trắng cầm trên tay. Người đàn ông trung niên nhìn ngắm ngọn lửa một hồi vẫn chưa chịu tắt.

"Trời lạnh lạnh đột ngột, nhìn ngọn lửa nhỏ này cũng thấy ấm được một chút nhì." - Tiếng suýt xoa biểu thị cho cái lạnh đang ngấm vào người.

Gió từ đầu thổi đến lướt nhẹ qua mang theo một mùi hơi thoang thoảng khiến cả hai chú ý.

"Myuk Bang! Anh có ngửi thấy mùi gì không?" - Người em đã giải quyết xong vấn đề của mình liền chạy lại hỏi. Cậu cũng ngửi thấy nên khó mà làm ngơ.

"Cũng có một chút. Nhưng mà để ý làm gì. Mau lên xe còn về kịp lấy hàng nữa." - Người anh nghi hoặc một chút nhưng rồi cầu nhàu đẩy cậu em lên xe.

"Nhưng mà...."

Gió bắt đầu thổi mạnh hơn. Bây giờ một mùi hơi nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến cả hai phải ngừng lại xem xét.

"À...cái mùi này...sao mà tanh thế. Nghe như mùi máu bốc ra từ lò mổ ấy." - Cậu em bịt ngay mũi mình khi vừa ngửi thấy mùi này.

"Phải ha. Anh nhớ quanh đây đâu có lò mổ nào đâu nhì. Nó xuất phát từ hướng nào vậy?"

"Hình như bốc ra từ trong kia thì phải." - Cậu em nhăn mặt chỉ tay về phía cánh đồng phía trong.

Từ xa những căn lều lớn nằm im lìm lấp ló sau hàng cây kích thích trí tò mò của hai người. Người anh nhìn đảo xác xung quanh không thấy ai qua lại cũng không có xe cộ nào lui tới trong kia thì rất lấy làm lạ.

Quái...nếu như là lò mổ thì tầm giờ này là đông đúc nhất mà. Người người ra vào tấp nập lấy thịt chứ sao lại yên ắng như thế được.

"Myuk Dong à! Chúng ta vào thử xem. Anh tự nhiên có cảm giác là lạ."

"Anh đừng hù em sợ nha. Chỗ này người ít qua lại, mà chỉ có hai anh em mình thôi đó." - Cậu em đưa tay xoa xoa cơ thể đang nổi hết cả da gà. Bây giờ một chút gió thổi qua cũng đủ làm cậu giật mình.

"Đi thôi!"

Cả hai khóa cửa xe tiến vào bằng lối đi có vết bánh xe. Tiếng gió vi vu qua mấy nhánh cây xào xạc tạo thành những âm thanh tu tu đến rợn tóc gáy. Trời bắt đầu tăng sáng, sương mù vì mưa đêm qua cũng tan bớt, nhưng cũng không thể xua đi cái không khí âm hàn nơi này.

Sột soạt...sột soạt...

Tiếng bước chân dẫm lên tầng lá ẩm ướt càng khuếch đại ra nghe như rất nhiều bước chân theo sau cả hai.

Cậu em đi một lúc lại cứ nhìn ra phía sau. Cậu cứ có cảm giác ớn lạnh sau gáy mình.

Agooo...trời làm ơn mau sáng đi mà.

"Hyy...hyung à! Hay chúng ta quay lại đi. Dù sao cũng đâu phải chuyện gì to tát đâu." - Cậu nhún mảy nín tay anh mình lại.

"Aissszz thật tình! Em rộn chuyện thế. Khi này còn nặng nề đòi tìm hiểu cho bằng được. Sao giờ lại đổi ý?" - Người anh bắt đầu bực bội với em mình.

"Tại...anh xem đó rõ ràng không khi bắt thường thế kia mà bắt em vào hay sao?" - Cậu em cố cãi lại.

"Nhất gan như vậy mà lúc nào cũng đòi tiên phong. Đã lỡ đi vào rồi thì rào một vòng xem thử. Nếu thật sự là bình thường thì xem như chúng ta đi dạo sáng sớm vậy. Đi!"

Người anh mặt kệ em mình đứng đó liền đi vào. Cậu em lá gan vốn nhỏ, không còn cách nào khác đành phải đi theo.

Men theo hàng cây cả hai thấy một bãi đỗ xe trước mắt. Cậu em quan sát một lượt sau đó lại gần một chiếc xe nhìn vào phía trong xem xét.

"Anh à! Chẳng có ai ở đây cả."

Người anh cũng đảo mắt nhìn quanh rồi dừng mắt trước một chiếc xe tải lớn chứa rất nhiều dụng cụ quay và đạo cụ đồ gần đó. Hiểu kì trời đây liền đi đến xem thử.

Hử...

Phát hiện trên xe toàn là đạo cụ có dán kí hiệu R màu vàng nền xanh. Người anh trông kí hiệu rất quen mắt nhưng lập tức lại không thể nhớ ra là của chương trình hay tổ chức nào.

Thấy ở đâu rồi nhỉ?

"Ya Myuk Dong à! Em lại đây xem cái..."

Dự định quay lại kêu em mình đến xem thử thì đã thấy bóng dáng cậu em loay hoay làm gì đó trong chiếc xe 7 chỗ màu đen khiến người anh không khỏi bực mình.

Cái thằng này...lại giờ thôi tấy máy rồi.

...

Cạch...

Cậu em vô tình mở được cửa xe thì rất hí hửng.

"Omo! Cửa xe không khóa này. Hi hi hi...xem coi có thứ gì đặc sắc không vậy."

Lục lại một lúc cũng chẳng có gì đáng giá, cậu thất vọng bỏ cuộc. Toan quay đầu ra ngoài, chợt trong hộp xe rơi ra một tấm ảnh nhàu nát như bị ai đó vo lại bằng tay, bên trên dính vài vết bùn đất và một chút vết màu đen xạm đã khô. Trong bức ảnh có thể nhìn ra là 7 người mặc đồng phục trắng soc caro xanh đang chụm đầu vào nhau tạo dáng trước ống kính. Nhưng 7 gương mặt tuyệt nhiên không thể nhận ra là ai bởi nó đã bị cào nát tróc hết lớp ảnh.

Ai lại đi cào nát mấy gương mặt vậy?

Đang chăm chú nhìn tấm ảnh, bất ngờ từ phía sau có người cú một cái vào đầu đau điếng khiến cậu em choáng váng ôm đầu.

"Yaisszzzz! Đau quá."

"Cái thằng này lục lại cái gì trong xe người ta vậy? Mắt đồ lúc người ta truy ra là lại kêu oan uống ha." - Tiếng quát mắng không gì quen thuộc hơn.

"Anh Myuk Bang à! Em chỉ xem một chút thôi mà." - Cậu em meo máo trần tình với anh mình.

"Xem cái gì mà xem. Khôn hồn thì dừng có lấy thứ gì nha. Cái gì đây?" - Vừa mắng người anh vừa giật lấy tấm ảnh trên tay em mình hỏi.

"Em thấy nó rớt dưới sàn xe, lụm lên xem thì tấm ảnh đã như vậy rồi. Anh xem có thấy kì quái không."

"Hừm...Kì hieu R, 7 người 6 nam 1 nữ, bảng tên nhỏ trên ngực hai người có ghi Ji Suk gì đó, Gary quen quen nha, sắp nhớ ra rồi. A Ji Suk Jin với Gary của Running Man. Lâu quá không xem chả trách quên khuấy đi mất." - Người anh đã nhớ ra khi thấy tên 2 trong số 7 thành viên chủ chốt của chương trình.

"Oh vậy đây là chỗ họ ghi hình rồi. Vậy sao không thấy ai hết vậy?" - Cậu em ngo ngác nhìn quanh.

"Anh không biết. Thứ đi vòng vòng xem sao. Nếu may mắn có thể xin được chữ kí người nổi tiếng."

Nói tới đây, tâm tình cả hai bỗng phần chấn hẳn lên. Vì một lí do gì đó, người anh lại bỏ tâm hình vào túi quần mình, hành động này làm cậu em cảm thấy khó hiểu vô cùng. Định mở miệng hỏi thì bị anh mình kéo đi sâu vào trong.

Nhưng càng đi, nỗi ngờ vực lại càng tăng cao khi cảm nhận được bầu không khí ở đây khác hoàn toàn với ngoài đường lộ. Mặc dù trời đã sắp sáng nhưng riêng khu vực này lại vẫn âm u lạ thường. Đi được hơn 3 phút nhưng chẳng thấy một bóng người nào.

Quái lạ.

Đột ngột một luồng gió lạnh thổi từ phía dãy phòng lớn bên tay trái đến mang theo mùi tanh lúc nãy khiến cả hai rùng mình.

"Anh Myuk Bang! Tự nhiên em thấy lạnh sống lưng quá. Mùi tanh đó lại đến nữa kia. Lần này còn rõ hơn khi nãy. Nó hình như xuất phát từ dãy phòng đó." - Cậu em bất giác nín lấy tay anh mình không cho đi tiếp.

"Vào xem thử." - Chần chừ một lúc, người anh quyết định đi vào không do dự.

Bây giờ đã là 6h15 sáng nhưng từ bên ngoài nhìn vào vẫn tối om om không nhìn rõ thứ gì.

Càng bước tới gần, mùi tanh tươi càng bốc lên nồng nặc kèm theo mùi ẩm thấp sau mưa càng khiến người ta cảm thấy choáng váng hơn. Hai anh em Myuk Bang phải lấy tay che miệng mũi mình lại mới dám đi tiếp.

Trong bóng tối, người anh thấy có gì đó như nẩy con ma-no-canh mặc sẵn áo quần đang nằm ngổn ngang trên sàn nhà.

"Ma-no-canh ở đâu mà lấm thế không biết." - Vừa nói người anh vừa đến gần cái thứ anh cho là ma-no-canh đó để xem cho rõ.

Cậu em đi đằng sau đập phải vũng nước suýt vấp ngã. Cậu cúi xuống xem thử là thứ gì. Thấy là chất lỏng sền sệt màu đỏ sậm gần chuyển sang đen thì trong lòng có chút rờn rợn. Bất giác lấy tay quẹt một đường đưa lên mũi ngửi thử. Ôi thôi một mùi tanh đặc trưng của máu không lẫn vào đâu được xộc thẳng vào khoang mũi khiến cậu xù nĩa là nồn thốc nồn tháo.

"Ồi mẹ ơi! Là máu. Anh..."

Aaaaa...

Cùng lúc đó một tiếng la thất thanh gần bên tai làm cậu em giật bản mình, ngược lên nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tiếng la ấy không của ai khác mà chính là của người anh Myuk Bang.

"Anh à! Tự nhiên la thất thanh vậy?" - Cậu em vì bị làm cho giật mình đâm ra bực dọc.

"Hor...Đã...đây là x...xác chết chứ không phải đạo cụ." - Người anh run rẩy ngã ngồi trên đất, tay chỉ vào một chỗ.

"Anh nói lớn lên xem nào không nghe gì hết."

Vì quá sợ nên giọng nói người anh cứ lí nhí trong cuống họng, làm cậu em chẳng thể nghe ra được chữ nào.

"Mẹ nó! Anh mày nói có xác chết đây này." - Bực tức, người anh lời xèn xẹt cậu em lại, chỉ thẳng vào nơi mấy cái xác.

"Má ơi! Có người chết."

"Giê quá! Đứng đó làm gì nữa? Đi mau! ẹ lên."

Bây giờ cả hai không còn tỉnh táo mà xem tiếp được nữa, học tốc chạy thẳng một mạch ra ngoài, không dám quay đầu lại.

Ra tới xe của mình, người anh tay chân run cầm cập lấy chìa khóa nhanh chóng mở cửa xe chui vào. Mặt mày hai người tái xanh cắt không còn giọt máu.

Năm phút sau, cả hai mới lấy lại được chút bình tĩnh, nhìn nhau không nói câu nào.

"A...anh à bây giờ tính sao? Chúng ta không báo cảnh sát hả?" - Sau một hồi im lặng cậu em rụt rè lên tiếng.

"Điền hay sao lại báo cảnh sát. Lỡ họ lại nghĩ mình giết người nữa thì khôn." - Nghe câu hỏi của em mình, người anh cho là điên khùng, lắc đầu nguây nguẩy, nói thể nào cũng không chịu.

"Nhưng...nếu như không báo thì những người đó sẽ chết oan, hung thủ cứ nhòn nhơ ngoài vòng pháp luật. Em nghĩ con gió lúc nãy đưa mình tới, có lẽ cũng là do ông trời thương họ nên mới cho mình phát hiện sớm. Làm một việc tốt mà anh." - Cậu em nài nỉ anh mình báo cảnh sát.

Thấy đứa em ngoan ngoãn này của mình tính tình nhất gan nhưng lại thật thà, một mực nói nào là làm việc tốt nào là do ông trời sắp đặt khiến người anh dù có sát đá mấy cũng phải mềm lòng.

Trầm tư một lúc lâu cuối cùng người anh cũng chấp nhận, lập tức bấm số gọi cảnh sát.

Sau ba hồi chuông đổ, một giọng nói đàn ông trầm ổn vang lên từ đầu dây bên kia.

"Yeoboseyo! 112 cục cảnh sát thành phố xin nghe ạ."

Trái ngược với giọng từ tốn bên kia, người anh bên đây nói với giọng gấp rút.

"Làm ơn! Chỗ tôi vừa xảy ra một vụ thảm sát. Rất nhiều người chết, máu khắp nơi..."

"Khoang đã! Thảm sát không phải chuyện có thể lấy ra đùa được đâu. Nếu như có tình gọi đến để chọc phá chúng tôi thì anh sẽ bị truy tố trách nhiệm hình sự đấy."

Vị cảnh sát vẫn không mất tin ngay cho đấy là trò đùa. Có chăng nguyên do là ngày nào cục cảnh sát cũng nhận không ít cuộc gọi phá rối như vậy nên chẳng thể tin ngay được. Vẫn với chất giọng đều đều, anh cố gắng giải thích cho đối phương hiểu đúng lấy cục cảnh sát ra làm trò tiêu khiển.

Tuy nhiên nhận ngược lại từ đầu dây bên kia là câu nói đầy phẫn nộ.

"Yaisszz chết tiệt. Lũ cảnh sát mấy người chỉ biết nghĩ người ta phá thôi sao. Chúng tôi đóng thuế để mấy người làm việc đấy. Tôi đã rất tin tưởng nên mới gọi báo. Tại sao lại không tin chúng tôi chứ?" - Người anh bắt đầu nổi điên chửi bới.

"Xin anh bình tĩnh một chút. Tôi không có ý đó. Anh..."

Reng...reng...reng...

Cuộc đối thoại bị cắt ngang bởi một cú gọi khác từ chiếc điện thoại bàn bên cạnh.

Lấy tay che ống nghe, vị cảnh sát có tên Jung Min này uể oải nhờ một đồng nghiệp nam đứng cạnh đó nhắc máy hộ.

"Dong Woo! Cậu nhắc máy hộ anh đi." - Jung Min lấy tay xoa hai bên thái dương mình sau đó tiếp tục cuộc hội thoại.

"Yeoboseyo! 112 cục cảnh sát thành phố xin nghe ạ." - Chẳng cảnh sát trẻ tuổi có lẽ vừa mới gia nhập không lâu, lễ phép đáp lại bằng chất giọng nhẹ nhàng từ tốn.

...

"Đội trưởng Park! Có chuyện lớn." - Dong Woo mặt mày nghiêm trọng nhìn thẳng đội trưởng của mình.

Cú điện thoại vừa nãy, Dong Woo nhận được tin báo khẩn từ những người dân trên đại lộ Hong Sang. Tại hiện trường nhìn thấy một chiếc xe đã bị cháy đen, các mảnh vỡ văng tứ tung khắp nơi. Ngoài ra còn phát hiện một xác chết không còn nguyên vẹn nằm kẹt trong đồng sắt vụn.

"Là đại lộ Hong Sang sao? Cậu gọi qua phòng Giao thông kêu họ cử người cùng pháp y xuống điều tra xem là do tai nạn thông thường hay còn nguyên nhân nào khác. Vụ này cậu lo nhé." - Jung Min trở nên gấp gáp hơn mà quên luôn mình vẫn còn đang có cuộc đối thoại bên đây.

"Vâng! Em đi ngay."

...

Khoang đã.

Bỗng nhiên một suy nghĩ rợn gáy xẹt ngang qua não khiến Jung Min phải nhu máu. Anh có linh cảm không lành từ hai cuộc điện thoại mới nhận.

"À...anh hãy nói cho tôi biết hiện tại anh đang ở đâu? Anh có thể chụp một tấm hình gửi qua số này để chứng minh anh báo cáo tình huống là thật không?"

Từ đầu dây bên kia lại vang lên tiếng chửi rủa.

"Yaisszz cảnh sát các anh làm việc thế à? Chúng tôi đang ở đại lộ Man Sae gần với đại lộ Hong Sang."

Nghe đến bốn từ "Đại lộ Hong Sang" cơ mặt của anh lại càng nhăn hơn.

Không lẽ trùng hợp đến thế à? Hai đại lộ gần nhau lại cùng lúc xảy ra hai vụ án nghiêm trọng như vậy sao?

"Được rồi. Chứng nào anh chụp hình xong thì gửi qua số này cho tôi. Khi đó tôi sẽ gọi lại cho anh. Đây là số di động riêng của tôi 1422xxxxxx Chào anh."

Gác máy cái rụp, Jung Min mới ngồi vào ghế, đảo mắt nhìn mớ hồ sơ chồng chất trên bàn mà ngán ngấm.

Thật sự Thương Đế à! Người không cho tôi có được một ngày nghỉ ngơi hay sao? Tôi muốn được hẹn hò. A...tôi đã 35 tuổi rồi đó Người có biết không.

"Haizz...stress mất thôi"

Jung Min thở dài thườn thượt chờ đợi bức hình gửi qua, anh tranh thủ chộp mắt một lúc.

Mặc dù đã có thái lỏng đầu óc nhưng Jung Min không tài nào dừng suy nghĩ đến nội dung từ hai cuộc hội thoại kia. Trong tâm tưởng anh hi vọng đây chỉ là một tin báo giả, khi đó anh chỉ cần trách mắng họ rồi thôi. Còn nếu như là thật thì mọi thứ sẽ cực kì nghiêm trọng, tin tức sẽ gây rất nhiều hoang mang cho người dân.

Ting...

Vừa nghe âm báo tin nhắn, Jung Min lập tức chụp lấy điện thoại mở lên xem.

"Chuyện gì...đã xảy ra vậy?" - Giọng nói anh nhỏ dần chỉ còn lại tiếng thều thào trong cuốn họng.

Nhìn vào bức ảnh anh chỉ cảm nhận được mùi hôi của tội ác khủng khiếp và màu đỏ thẫm của máu người ngập khắp nơi.

Đôi tay bắt gắc run lên, chiếc điện thoại được đặt nhẹ xuống bàn vì chủ nhân của nó không còn sức để cầm nắm nữa. Anh dựa lưng vào tường, cuối đầu trầm mặc.

Ngửa cổ hít sâu một hơi dài, Jung Min gọi liền vào số vừa gửi ảnh tới.

"Tôi đã ghi nhận. Phần anh hãy giữ cho hiện trường được an toàn trước khi chúng tôi đến. Anh đừng đụng vào bất kì thứ gì ở đó nhé. Chào anh."

Vừa gác máy, anh mau chóng xốc lại tinh thần bắt đầu bước vào điều tra vụ án mới. Jung Min bước nhanh ra ngoài tập hợp đội trọng án của mình thông báo tin tức.

Bốp...Bốp. Hai tiếng vỗ tay chan chất vang khắp văn phòng khiến mọi người chú ý.

"Tất cả dừng lại mọi việc đang làm tập trung vào đây. Tôi mới tiếp nhận một vụ trọng án. Là một vụ Thảm Sát. Số người chết chưa xác định. Nhưng tình hình có lẽ không rất nghiêm trọng.

Jung Min tiếp tục phân công nhiệm vụ cho những đội viên trong đội.

"Sin Ae! Có cùng với Bo Sung dẫn một tốp anh em đến ngay hiện trường. Đó là một mảnh ruộng nằm trên đại lộ Man Sae. Đến đó lấy lời khai nhân chứng trước đi."

"Ha Young! Cậu liên lạc ngay với phòng pháp chứng và pháp y rồi đi cùng với họ đến đó."

Khi nghe đội trưởng thông báo vừa tiếp nhận một vụ trọng án mới, mọi người chưa kịp tiếp thu câu chuyện, biểu tình ai nấy đều giống nhau, người nào cũng mở to mắt nhìn, dừng hẳn mọi hoạt động.

"Mau lên! Đây không phải lúc làm tượng đâu." - Thấy đội viên trì trệ, Jung Min bực mình quát thẳng.

Bị cấp trên mắng mọi người đều hết hồn, tay chân quỳnh quáng cố gắng làm theo những gì vừa được giao.

"Dong Woo! Cậu theo anh đi Man Sae." - Jung Min ngoắc tay chỉ định đội viên mới của mình.

"Đạ? Đội trưởng Park kêu em đi hả? Nhưng anh mới bảo em lo vụ đại lộ Hong Sang mà. Hay anh kêu tiền bối Hee Mi được không?" - Dong Woo tròn to mắt nhìn vị đội trưởng của mình. Mặc dù cậu mới nhưng dù sao cũng đã làm được gần 1 năm rồi xem như cũng đã quen. Vậy mà tính khí vị này nhiều lúc khiến cậu rất khó đỡ.

"Không! Cậu đi với anh. Đại lộ Hong sang anh sẽ chuyển giao hoàn toàn cho bên cục giao thông. Có gì họ sẽ báo cho chúng ta sau." - Jung Min miệng trả lời nhưng mắt chăm chăm dán vào tập tài liệu mới in không thèm liếc nhìn Dong Woo một cái.

"Ồ...Vâng thưa đội trưởng."

.....

Xoảng...

"Ahhh.....ừ.."

Byul thờ hồn hên ôm bụng mình ngồi xuống đất, ly sữa cô vừa pha rơi xuống đất vỡ tan tành. Đứa con này được 7 tháng rồi nhưng lại khiến cô cảm thấy bản thân mang thai khó khăn hơn người khác. Kể từ tháng thứ 5 cô đã bắt đầu thấy sức khỏe mình giảm đi đáng kể.

Dong Hoon à! Con trai anh nó lại phá em này.

Byul xoa bụng như muốn an ủi đứa con bé bỏng của mình đừng làm khó mẹ nó khi papa nó chưa về. Cô khẽ nhìn đồng hồ trên tường rồi lại nhìn chiếc đi động trên bàn, nhếch mép cười bất đắc dĩ.

Đêm qua không về mà anh ấy cũng không gọi mình lấy một cuộc. Không lẽ lịch trình có thay đổi gì sao?

Khó nhọc nâng đỡ thân hình nặng nề cùng cái bụng tròn trịa, Byul cố gắng lê bước đến góc nhà lấy dụng cụ để dọn mớ thủy tinh vỡ dưới sàn.

"Ahhh...ừm..."

Con đau nơi bụng lại bất chợt ập đến khiến cô như chết đi sống lại. Lần này Byul không thể chịu được nữa cô ngã ngồi xuống đất rồi bất tỉnh.

...

-11h05-

Thời gian cứ trôi qua lặng lẽ, chẳng mấy chốc đã sắp trưa.

Ding doong....ding doong...

"Yeoboseyo! Ah dae...em mua rồi, chỉ dùng lo. Soo Jung unnie! Lát nữa chị đưa Hyun Woo nhà chị đi học nhớ đưa Ji Ho nhà em đi giúp luôn nhé. Hôm nay em qua nhà Byul đưa canh bỏ cho em ấy. Dae...chào chị."

Kyung Eun đứng đợi trước cửa, hai tay hai bên xách giỏ trái cây với chai canh hầm bồ. Qua 5 phút cô vẫn không thấy ai ra mở cửa bên gọi điện trực tiếp cho Byul.

Nhạc chờ vang lên vồn vã nhưng cũng không có người nhấc máy.

Tút....tút..t....t....

Rõ ràng sáng nay em ấy còn nói trưa sẽ có ở nhà mà. Không lẽ đi ra ngoài rồi. Sức khỏe còn yếu đâu thể ra ngoài giờ này.

Kyung Eun tìm số phòng báo an của tòa nhà gọi để họ kiểm tra camera xem chủ nhân căn hộ này có ra ngoài hay chưa.

Mười phút sau cô nhận được kết quả họ không thấy có ai ra ngoài từ sau 7h sáng nay.

Bất giác một cảm giác bất an ập tới, Kyung Eun vừa đập cửa vừa nhấn chuông, miệng không ngừng gọi tên Byul.

Rầm...rầm...rầm..

"Byul à! Em có trong đó không? Là chị Kyung Eun đây. Byul ahhhhh"

...

Byul từ từ tỉnh lại sau loạt tập âm ồn ào trước cửa.

Nghe loáng thoáng tiếng chị Kyung Eun, cô cố hết sức lê đến hộp số ngay nắm đấm cửa nhấn nút Open để người bên ngoài có thể vào.

Cửa vừa mở khóa Kyung Eun lập tức đi vào nhìn đảo đạc xung quanh xem có chuyện gì không. Mắt vừa thấy Byul mặt tái xanh, mồ hôi đầm đìa nằm dưới sàn, phía xa các mảnh vỡ thủy tinh vương vãi khắp nơi liền cho cô một phen hốt hoảng.

"Omo! Byul à em sao vậy?"

"Chị...Ky..Kyung Eun...đư...đưa bé...ahh!" - Byul thều thào khẽ đưa bàn tay lên bụng mình ám chỉ.

"Em đừng sợ...chị gọi cấp cứu ngay. Cố chịu đựng một chút nha."

....

Ret...ret....

Chiếc rèm cửa phòng cấp cứu được kéo ra. Kyung Eun ngồi chờ bên ngoài nãy giờ cuối cùng cũng được vô thăm. Nhìn cơ thể tiều tụy đang ngủ của Byul mà cô không khỏi xót xa.

"Cô ấy sao rồi ạ?"

"Cô phải cô ấy hay nói hiện tượng thai máy nhiều và mạnh hơn bình thường không?" - Vị bác sĩ nhìn Kyung Eun rồi nhìn vị sản phụ đang thím tháp ngủ.

"Cái này...tôi cũng không rõ. Nhưng tình hình nghiêm trọng lắm sao?"

"Tình hình không khả quan lắm. Thai nhi bị hiện tượng nhau thai quấn quanh cổ khiến cho nó khó tiếp nhận chất dinh dưỡng và oxy từ nhau thai. Đồng thời bụng người mẹ cũng sẽ bị đau thắt, sức khỏe sẽ vì thế mà yếu hơn những bà mẹ khác." - Nhìn vào hồ sơ bệnh án bác sĩ chau mày giải thích tình trạng hiện tại của Byul.

"Trời ơi...Byul à!" - Nghe đến đây Kyung Eun không khỏi lo âu cho sức khỏe hai mẹ con Byul. Dù sao HaHa cũng đặc biệt nhờ cô chăm sóc hộ nếu như họ có gì không ổn bản thân cô cũng cảm thấy rất buồn.

"Vậy bây giờ tôi phải làm gì đây bác sĩ?" - Kyung Eun khẽ vuốt mái tóc dính bết vì mồ hôi của Byul.

"Người mẹ nên hạn chế đi lại, chế độ dinh dưỡng phải hợp lý. Quan trọng là đừng để người mẹ quá mệt mỏi hay sốc tâm lý nhé. Tốt hơn nên để cô ấy ở lại đây mấy ngày để theo dõi."

"Dae...để tôi đi làm thủ tục nhập viện. Cảm ơn bác sĩ."

...

Ngồi ở hàng ghế chờ, Kyung Eun không biết làm gì đành lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

"Đã một ngày rồi mà anh ấy vẫn chưa quay xong lịch trình à? Cũng không gọi hay nhắn tin gì một tiếng nữa. Từ 5h chiều ngày hôm qua coi như bật tâm luôn." - Kyung Eun thoáng tức giận với chồng mình. Bình thường anh ấy là người chu đáo đi đâu cũng sẽ gọi điện về. Đáng này lại không có một tin tức gì nên không khỏi khiến cô giận dỗi.

...Tin Nóng 12h Trưa...

Kyung Eun nhìn lên màn hình tại đại sảnh xem tin tức.

"Tin nóng. Một vụ thảm sát đã xảy ra tại đại lộ Man Sae. Hiện trường cho thấy cảnh sát đã phát hiện ra hơn 25 xác chết bị giết hại tàn bạo. Theo nguồn tin chính thức hiện trường là nơi ghi hình của chương trình truyền hình thực tế Running Man đài SBS. Danh tính các nạn nhân vẫn đang được làm rõ. Theo nguồn tin sơ bộ tất cả đều là nhân viên ghi hình của đoàn. Tôi là phóng viên hiện trường Lee Seol Joon của đài MBC."

Những bệnh nhân, bác sĩ, y tá...dều đồng loạt tập trung lại trước màn hình TV. Video quay hiện trường những xác chết được pháp y và cảnh xác khiêng ra từng đợt khiến ai nấy đều hoảng sợ.

Run...Running...Man...

Lạch Cạch..

Chiếc điện thoại rơi khỏi tay Kyung Eun.

Bên tai cô giờ đây chỉ còn lại những tiếng ong ong, mọi âm thanh huyền ảo khác đều không lọt vào được nữa. Cô nghe tim mình như vỡ ra thành từng mảnh. Chồng cô, đồng nghiệp, các em trai em gái yêu quý của cô đều...ở đó.

Jae Suk à...Chuyện này là thật sao.

Bất giác cô quay đầu nhìn về hướng phòng cấp cứu nơi Byul còn đang nằm dưỡng bệnh. Từng hàng nước mắt rơi lệ cả như dòng suối, cô không thể nào kiềm lại được.

Byul à...Chúng ta phải làm sao đây.

Kyung Eun gật đầu xuống đất khuôn mặt thất thần. Cô bấm số gọi cho người chị cả Soo Jung.

"Chị à! Hãy đến bệnh viện Seoul ngay đi. Em cần chị lúc này."

.....

*Na Kyung Eun là vợ thật của chú Yoo Jae Suk.

*Ryu Soo Jung là vợ thật của bố Ji Suk Jin.

*Ji Ho là nhóc nhà Jae Suk. Hyun Woo là nhóc nhà Suk Jin.

*Nhau thai quấn cổ là hiện tượng có thật. Các tình yêu có thể search trên GG để biết thêm chi tiết.

.....Hết Chương 13.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Biển cả và bão

P/s: Lâu rồi anh nhà mới được lên sân. Chương này anh có đất diễn rồi..hu hu hu Au mừng quá.T_T

-Bệnh Viện Seoul-

Bãi đỗ xe.

Kétttt.....

Tiếng thắng xe chói tai vọng ra bốn phía, vệt bánh chấy đen còn in hằn rõ nét trên mặt đường.

Soo Jung không kịp chỉnh trang lại y phục mình, cô tức tốc nhấn thang máy chạy lên tầng 5.

Ding....

Thang máy dừng lại, Soo Jung gấp gấp tìm số phòng 507.

Phòng 507 đây rồi.

Cửa phòng vừa bật mở, một thân ảnh liền nhào tới ôm chầm lấy Soo Jung khiến cô không kịp trở tay.

"Chị đây rồi. Em đừng khóc nữa."

"Hức...chị ơi...hức...hức...Jae Suk..anh ấy cùng mọi người...xây ra chuyện rồi. Em rất muốn chạy ngay đến đó....hức...nhưng..Byul em ấy còn nằm ở đây...em không thể ra ngoài được." - Kyung Eun nấc nghẹn từng tiếng, cô muốn nói một câu cho đáng hoàng cũng không thể.

Kyung Eun xem xong bản tin thời sự thì suy sụp hoàn toàn. Cô không đủ dũng khí để xem tiếp nữa. Cô sợ nếu như tiếp tục xem thì cái xác tiếp theo được khiêng ra có thể là chồng cô hoặc những thành viên khác.

Khi bác sĩ đẩy Byul vào phòng hồi sức, cô đi theo như cái xác không hồn. Có mặt người ngoài cô cố gắng nén cảm xúc của mình, chịu đựng không để nước mắt rơi xuống.

Kyung Eun sau khi tiễn bác sĩ cùng mấy cô y tá ra ngoài liền đóng chặt cửa lại. Bấy giờ trong phòng chỉ còn lại mình cô và Byul. Kyung Eun bỗng thấy đau đớn vô cùng. Cảm xúc kiềm nén bấy giờ như vỡ toát, xé nát trái tim nhỏ bé của cô. Kyung Eun chợt thấy lòng mình lạnh, rất lạnh. Cô liên tục lấy tay dấm vào ngực để cái cảm giác lạnh buốt ấy thoát ra ngoài nhưng không được.

Kyung Eun ngồi bệt xuống đất khóc nức nò, cô lấy tay che miệng mình cố không cho tiếng khóc phát ra. Cô sợ nếu như Byul tỉnh giấc mà biết được chuyện này thì cả hai mẹ con em ấy sẽ không thể chịu nổi cú sốc.

Jae Suk...anh mà có chuyện gì thì em và Ji Ho biết sống sao đây...Jae Suk à...

Khi cánh cửa vừa hé mở, Kyung Eun liền biết là Soo Jung đến. Kyung Eun không nghĩ nhiều liền lao ra ôm lấy Soo Jung. Cô như tìm được điểm tựa, là nơi có thể khiến cô giải tỏa hết cảm xúc của mình. Mặc dù cô biết trong các thành viên gặp nạn cũng có chồng của Soo Jung. Nhưng người chị này bản tính cứng cỏi hơn cô nhiều. Đối với Soo Jung, Kyung Eun xem cô như một người chị cả, còn cô như một đứa em gái yếu đuối luôn cần được che chở.

"Hức....chị ơi, bây giờ phải làm sao đây. Làm sao đây. Chắc em không sống nổi nữa." - Kyung Eun ngồi xồm xuống đất gục đầu lên hai đầu gối khóc không thành tiếng.

"Kyung Eun à! Nhìn em đau đớn như vậy, chị cũng không kém gì em cả...anh Suk Jin..cũng ở trong số đó. Chị...nghe được tin tức từ đài radio trên xe. Chị đã cố gắng để không gục ngã khi nghe tiếng em khóc trong điện thoại. Vì chị biết bấy giờ nếu chị cũng như thế thì ai chăm lo cho Hyun Woo và Ji Ho đây?" - Dù cố nén bản thân dằn lòng không thể khóc, nhưng những giọt nước mắt cứ tự nhiên cứ lăn dài trên gò má cô. Nó biểu thị cho cảm xúc chủ nhân mình đang đau khổ đến mức nào.

Và cả...Byul nữa.

Soo Jung nhìn qua chiếc giường bệnh bên cạnh mà không khỏi xót xa.

"Đúng rồi! Hai đứa nhỏ thì sao? Chúng nó có biết chuyện này không?" - Kyung Eun gạt nước mắt, hỏi thăm mấy đứa trẻ. Hiện tại Ji Ho cô không thể gửi cậu bé cho ông bà nội ngoại được, vì cả hai đều ở rất xa Seoul.

"Chị đã dặn bố mẹ chị trong thời gian này trông Hyun Woo với Ji Ho luôn. Và tuyệt đối không thể để chúng nó tiếp xúc với TV hay internet nếu không biết được tin tức lại khó. Chị cũng nhờ họ báo rằng bố chúng nó phải đi công tác mấy ngày. Hai ông bà khi biết tin cũng đang rất lo lắng ăn ngủ không yên." - Soo Jung thở dài nói rõ cho Kyung Eun nghe sắp xếp của mình.

"Em cảm ơn chị. Soo Jung." - Kyung Eun cuối đầu khẽ nói lời cảm ơn. Vài giọt nước mắt lại bắt đầu rơi. Trong những lúc thế này cô tự thấy bản thân mình quá yếu đuối, không làm nên việc gì hết.

"Đừng khóc Kyung Eun. Chị có linh cảm là mọi người vẫn không sao. Hiện tại phía cảnh sát vẫn chưa tìm thấy họ, và truyền thông vẫn chưa đưa tin gì thêm cả. Chị tin linh cảm của chị sẽ đúng." - Soo Jung nghẹn ngào ôm đầu Kyung Eun vào lòng an ủi. Có trấn an người khác cũng chính là tự nói với bản thân mình rằng vẫn còn hi vọng.

"Em ở đây với Byul. Chị sẽ chạy đến đó xem tình hình thế nào." - Im lặng một lúc lâu Soo Jung mở lời. Cô muốn đến hiện trường ngay để xem xét mọi người đã có tin tức gì chưa.

"Chị cho em theo với. Em ở đây cũng như ngồi trên đồng lửa. Em không thể không làm gì cả." - Kyung Eun nín tay Soo Jung lại nhất quyết muốn đi theo.

"Không được. Lỡ như Byul tình lại thì sẽ như thế nào? Bên cạnh cô ấy cần có người chăm sóc. Đợi thêm nhiều người chỉ càng rối hơn thôi." - Soo Jung cố gắng thuyết phục Kyung Eun ở lại bệnh viện.

"Nhưng..."

Kyung Eun nhìn người đang nằm trên giường ngủ say cũng không khỏi chạnh lòng. Cô đấu tranh nội tâm xem coi nên ở lại hay đi.

Cuối cùng cô chọn ở lại. Vì cô biết Byul cũng đang gặp khó khăn không thua kém gì cô và chị Soo Jung. Có khi em ấy còn chịu nhiều hơn thế nữa.

"Vậy...Chị đi có tin gì nhớ gọi ngay cho em nhé." - Kyung Eun ngập ngừng mở lời trông cậy hết vào Soo Jung.

Soo Jung gật đầu bước nhanh ra ngoài. Cô nhanh chóng lái xe đến hiện trường.

"Ji Ho à! Là mẹ đây. Mấy ngày này con hãy ở cùng Hyun Woo nhé. Mẹ...mẹ phải đi công tác vài hôm. Con ở nhà nhớ ngoan ngoãn nghe lời ông bà của Hyun Woo nha." - Kyung Eun gửi một tin nhắn thoại cho con mình. Cô không dám gọi trực tiếp vì sợ đứa nhỏ sẽ nghe được giọng nói không được tự nhiên của cô.

Vừa gửi tin nhắn, Kyung Eun lại gục đầu trên giường khóc thút thít, cô nắm lấy tay Byul như muốn tìm hơi ấm của ai đó để sưởi ấm trái tim cô lúc này.

Kyung Eun khóc rất lâu rồi chìm dần vào giấc ngủ vì quá mệt mỏi.

.....

Tuuu...Tuuu.....

Oác...oáccc....ccc

Tiếng còi hụ cùng tiếng chim mòng biển kêu inh ỏi.

Trên đại dương xanh mênh mông, một chiếc tàu chở hàng cực lớn đang lướt băng băng trên đầu ngọn sóng.

Hai bên thành và boong tàu đều có những toán người đứng canh gác nghiêm ngặt. Ai nấy đều tròn mắt nhìn chỉ chờ đợi một cái chớp mắt ra ngoài. Vũ trang được trang bị đầy đủ, súng ống lên nòng sẵn sàng, có thể nghiền chiến bất cứ lúc nào.

...

"Aah...ừh...Đau quá..."

Có tiếng rên khe khẽ phát ra từ trong buồng tối dưới khoang cuối. Bên trong chỉ có một cửa sổ nhỏ nhìn ra phía ngoài. Và nơi đó là chỗ duy nhất ánh sáng có thể lọt vào.

Đây...là đâu? Sao tối thế này?

Jong Kook mở mắt ra liền thấy xung quang đều tối đen, chỉ duy nhất nơi cửa sổ tròn tròn có tia nắng yếu ớt lọt vào. Một mùi tanh mặn đặc trưng của biển xông lên mũi khiến anh nhũn mày. Không khí ẩm thấp nơi đây quả thật không dễ dàng gì làm người ta thấy dễ chịu.

Cảm giác đôi chân có gì đó đè nặng. Jong Kook thử cử động thì nghe âm thanh leng keng của sắt va vào nhau.

Phát hiện ra một bên chân đã bị xích lại bằng một sợi xích dài tầm 2 mét, nặng gần 5 kí được nối trực tiếp từ thành tàu.

Đây xích? Chúng coi trọng mình quá rồi. Hừ.

Jong Kook cúi xuống nhìn, nhếch môi, thở hắt ra mấy tiếng. Nhìn kĩ xung quanh thêm một lần nữa, Jong Kook khẳng định bản thân đang ở trên một con tàu. Những đặc điểm dễ nhận biết như cửa sổ tròn, cửa sắt, đỉnh ốc cực lớn, khung tàu thiết kế vững chắc cùng một số bao hàng để ngay góc phòng cho anh thấy đây là một con tàu chở hàng rồi* chuyên dụng.

Con tàu này sẽ đi đến đâu đây?

Anh thử cử động thân mình cố gắng ngồi dậy. Chợt sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, Jong Kook tưởng như cột sống mình sắp gãy làm đôi. Con đau lan đến trước ngực khiến anh khó thở, ho sặc sụa.

"Aahh...ừm.khụ.khụ...khụ...."

Theo từng tiếng ho khàn đặc, một vị tanh ngọt từ cuống họng dâng lên kéo theo những tia máu đỏ tràn ra khỏi miệng, nhỏ xuống nền gạch. Jong Kook nhắm mắt chờ đợi cho cơn đau chóng qua.

Có lẽ đã bị chấn thương rồi.

Jong Kook đưa tay lau đi những vết máu nơi khoe miệng, anh cố lết lại thành tàu, tìm điểm tựa dựa vào.

"Mọi người chắc cũng chán khá hơn mình bao nhiêu rồi. Bọn người này nhìn sơ cũng biết muốn bắt cả đám mà. Chết tiệt!" - Jong Kook hừ mạnh một tiếng. Anh cố động não phân tích tình hình, nhưng dù có nghĩ nát óc anh cũng không thể hiểu được tại sao bọn quái dân này lại bắt anh và các thành viên khác.

Đứng rồi...Ji Hyo...cô ấy có sao không.

Jong Kook chợt nhớ đến giấc mơ kì lạ kia, khi anh nhìn thấy thân thể cô ấy toàn máu, quần áo rách tả tơi, trên tay cầm mảnh kim loại. Nghĩ đến Ji Hyo lòng anh lại thấy bồn chồn, lo lắng không yên.

Nâng sợi xích lên xem, anh để ý thấy dây xích chỉ đủ dài để anh hoạt động được trong phạm vi căn phòng. Nó còn cách cánh cửa ra vào đến hơn 1 mét. Nếu muốn ra ngoài e rằng là điều không thể.

Còn sợ mình bỏ trốn hay sao chứ?

Jong Kook cười nhạt, đảo mắt tìm xem có thứ gì có thể phá xích hay không. Anh để ý thấy gần chỗ cửa ra vào có hộp kính viền sắt xung quanh, bên trong có treo dụng cụ sửa tàu.

Hơ...cũng biết trêu người lắm. Mình không thể với tới đó nên chúng có tình à?

Từ bỏ ý định đào tẩu, Jong Kook chống tay xuống đất nâng thân thể nặng như đeo chì của mình đứng dậy. Con chোáng váng áp tới khiến anh khó khăn đứng vững. Jong Kook men theo thành tàu đến bên cửa sổ, anh muốn nhìn ra bên ngoài một chút.

Đưa mắt nhìn qua ô cửa sổ, Jong Kook chỉ thấy một màu xanh thăm thẳm của biển trải dài mênh mông đến tận chân trời, không thấy đất liền đâu cả. Anh không biết hiện tại mình có còn ở trên hải phận Hàn Quốc hay không. Nhưng xem ra là đã đi khá xa rồi.

Bất chợt những án mây trắng mỏng bị thổi đi thay vào đó là tầng tầng lớp lớp mây đen che phủ. Bầu trời dần trở nên tối hơn, gió lạnh từ đâu thổi tới khiến Jong Kook rùng mình. Từ xa anh có thể nhìn thấy một quần mây đen khổng lồ đang cuộn lại thành hình xoắn ốc, anh có thể dễ dàng nhìn thấy một vài tia sét nhỏ nổ âm ầm ngay trong đám mây.

Tự bảo?

"Phía trước là cơn bão đang đón đầu tại sao còn lái con tàu xông vào đó nữa?"

Mắt thấy hướng tàu vẫn băng băng đi vào vùng tâm bão. Jong Kook không khỏi lo ngại cho số phận của con tàu chở hàng này. Đối với con thịnh nộ của thiên nhiên thì khó đoán trước được điều gì lắm.

.....

-Phòng điều khiển-

"Chúng ta chuẩn bị vào tâm bão thứ nhất. Thưa Chi Huy!"

"Tốt. Con bão này nhỏ hơn những lần trước chúng ta thấy. Cứ lao thẳng vào. Qua tự bão này có lẽ còn phải qua thêm hai tự lớn nữa mới đến nơi được."

Kẻ vừa được gọi là Chi Huy không ai khác chính là tên sát nhân mặt nạ trắng. Bấy giờ gã không còn đeo mặt nạ nữa mà để lộ nguyên gương mặt gớm ghiếc của mình. Một gương mặt của quỷ. Một phần mặt của gã đã bị phá hủy trầm trọng. Lóp đả ung đó, lỗ lõm bên trên cho thấy gã đã từng chịu sự tàn phá đến mức nào.

Bất giác gã đưa tay lên mặt mình sờ vào vết sẹo. Đôi mắt đỏ ngầu ánh lên sự thù hận. Miệng phát ra những âm thanh ghê rợn ken két.

Gã rút qua kẻ răng găng từng chữ.

"Kim-Jong-Kook."

.....

Khi thuyền lao thẳng vào tâm bão, từng đợt sóng dữ dội va đập vào thành tàu. Nước biển tạt vào cửa sổ không ngừng khiến nền gạch toàn nước với nước. Jong Kook khó khăn bám tay vào thanh sắt trên thành tàu.

Con tàu không ngừng lắc lư chống chọi lại với cơn bão. Bất ngờ, một cơn sóng lớn cao 20m đập thẳng vào mạn trái là nơi cabin phòng Jong Kook bị xích khiến con tàu nghiêng hẳn sang bên phải.

Tay Jong Kook không giữ nổi thanh sắt liền bị trượt đi. Vì thân tàu bị nghiêng gần như tạo thành góc 50°, mất trọng lực nên anh cứ thế trượt dài xuống, cả cơ thể đập thẳng vào vách tường đối diện một cái rất mạnh. Jong Kook cảm thấy xương cốt mình như bị đập nát sau cú va đập đó.

Chưa kịp hoàn hồn, Jong Kook nghe âm thanh đồ vật rơi lộp cộp. Đồng hồ sắt treo trên cao thì nhau rớt xuống nền gạch. Mấy bao tải đựng hàng ngay góc phòng đang từ từ ngã bịch xuống rồi trượt dài, thẳng tiến đến chỗ anh.

Chết tiệt.

Jong Kook cố lết sang bên phải để tránh đi, nhưng chân anh bị dính chặt với sợi xích. Sợi dây lại bị mắc vào hóc nhỏ dưới thanh sắt làm cho độ dài bị thu ngắn lại. Jong Kook không thể nào vươn người xa hơn. Anh đành phải tìm cách khác. Nhanh mắt thấy bên trái có khe hở đủ để cơ thể lọt vào. Anh nhanh chóng nép sát hết mức có thể.

Rầm...âm....

1 giây trước khi đồng hàng đổ xuống, Jong Kook đã kịp tránh sang một bên. Anh nghĩ nếu như phải chịu thêm một lực tác động nào nữa thì cái mạng này sẽ khó mà giữ được.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh làm anh không còn đủ thời gian để nghĩ đến vết thương của mình nữa.

Khụ...khụ...

Với thân hình to lớn lại phải nép mình vào chỗ chật hẹp, lồng ngực bị chèn ép làm anh trở nên khó thở, ho khan vài tiếng.

Jong Kook dùng một tay đẩy mấy bao hàng qua một bên. Tuy nhiên vì anh đã quá mệt công thêm vết thương cũ mới cứ chổng chát khiến anh không còn chút sức lực nào.

"Yaiss....khụ khụ...mấy bao hàng chết tiệt"

Cố gắng Jong Kook dồn hết sức lực còn lại lấy chân đạp mạnh một cái làm mấy bao hàng xô dịch đôi chút chừa một chỗ cho anh chui ra ngoài.

Ra tới ngoài, Jong Kook hít lấy hít để không khí vào buồng phổi. Anh tựa lưng lên mấy bao hàng nghỉ ngơi.

Tàu êm hơn rồi thì phải.

Thấy thân tàu không còn bị nghiêng nữa, sóng dữ cũng không còn đánh vào cửa sổ, Jong Kook liền biết tàu đã đi ra khỏi tâm bão. Anh lấy tay nắm sợi xích giật mạnh để dây không còn bị vướng nữa.

Lúc này Jong Kook nghe ngoài cửa có tiếng bước chân đi tới. Các dây thần kinh như bị kéo căng, anh lập tức chuyển sang chế độ cảnh giác.

Tiếng bước chân càng đến gần, Jong Kook càng căng thẳng hơn. Nó dừng lại ngay sau cánh cửa sắt kia.

Rình...rình....

Cánh cửa nặng trĩch được kéo ra, một thân ảnh đen, cao lớn bước vào.

Biết kẻ bước vào là ai, Jong Kook cong môi cười khẩy.

"Sao vậy? Thấy ta đến không vui sao? Người không nghĩ bản thân mình sẽ được thả ra sao?"

Đứng vậy kẻ đang đứng trước mặt anh là tên sát nhân mặt nạ trắng. Là kẻ đã khiến anh ra nông nỗi này.

"Phải! Bất tài rồi còn có thể giọng đó nói được sao? Thà người? Buồn cười, có thà chắc anh sẽ thả tôi xuống biển thì đúng hơn." - Jong Kook lên giọng mỉa mai.

"Người vẫn vậy. Vẫn luôn nói chuyện từ tốn, dù cho đang gặp nguy hiểm hay bị người khác đối xử tệ với mình.người có thể từ chối một người bằng giọng điệu từ tốn đó. Ta ghét nhất là tính cách này của người." - Gã cảm tức nhìn thẳng Jong Kook.

Jong Kook cũng không sợ hãi mà nhìn lại, anh nhìn thẳng vào đôi mắt gã như muốn xem coi gã là ai lại dám nói như thế rất hiểu anh.

"Anh là ai? Tôi không nhớ bản thân mình đã đắc tội với một người như anh."

Bỏ lơ câu hỏi của Jong kook, gã tiến lại gần ngồi xuống đối diện anh.

"Để ta nói cho người biết. Bấy giờ trông người thật thảm hại!" - Gã rút qua kẻ răng từng tiếng.

"À phải! Con nhò Ji Hyo đó...rất hấp dẫn. Ta rất thích. Làn da mềm mại, cặp đùi trắng nõn. Ta đã để lại trên thân thể cô ta rất nhiều dấu tích...Á ha ha ha..." - Gã nhắm mắt quay lưng lại, hít sâu một hơi như hồi tưởng lại viễn cảnh động tình lúc đó, chậm rãi kể.

Jong Kook nghe từng lời gã nói mà tim anh như ngừng đập. Mắt anh đỏ ngầu, anh không bình tĩnh được nữa. Cảm thấy một bụng lửa giận xông lên não, Jong Kook siết chặt nắm tay vào sợi xích.

"Tên vô lại!"

Nói dứt câu, từ đằng sau Jong Kook lập tức kéo sợi dây xích xông lên quần vào cổ tên sát nhân siết mạnh. Vừa ghì chặt anh vừa gào lên.

"Mấy...đã làm gì cô ấy?" - Đây là lần đầu tiên Jong Kook dùng lời lẽ xúc phạm đến người khác. Bản thân anh cũng không biết chỉ vì Ji Hyo mà anh có thể từ một người từ tốn trở thành một kẻ ăn nói thô lỗ.

Tên sát nhân đã nhanh tay thì thế, chân hai bàn tay trước mắt ngay khi Jong Kook kịp chổng sợi xích vào cổ gã. Gã cố gắng kéo sợi dây xích nói lòng ra.

Hai bên cứ giằng co qua lại, người siết kẻ kéo không ai thua ai.

Jong Kook vì tức giận, bao nhiêu sức lực anh đều trức lên sợi xích trên tay mình. Nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm Ji Hyo phải chịu lúc đó lại khiến anh càng hận hơn.

Nếu như cô ấy thật sự đã bị tên vô lại này làm nhục thì làm sao cô ấy sống nổi.

Jong Kook dùng lực siết mạnh một lúc lâu, tên sát nhân cũng dần đuối sức.

Bỗng một cảm giác đau đớn sau lưng truyền đến khiến Jong Kook lao đảo buông tay. Thừa lúc anh không thể đánh trả, tên sát nhân nhanh chóng tháo sợi xích trên cổ, quay lưng lại đá một cú vào ngực Jong Kook khiến anh ngã về sau.

Khụ...khụ...khụ...

Jong Kook khó nhọc chống đỡ cơ thể, anh ho khan mấy tiếng. Ngực đau buốt, anh có thể cảm nhận vị máu tanh ngọt trong miệng mình.

"Kim Jong Kook! Người cứ từ từ dừng nóng vội. Thời gian chơi đùa của ta và người còn dài. Lúc đó người hãy nghĩ cách mà giết ta." - Vừa nói tên sát nhân vừa đi ra ngoài.

Gã quay lại nhìn Jong Kook hồi lâu rồi nói tiếp.

"Ta biết người rất giỏi, muốn khiến người đau khổ chỉ có cách hành hạ những người người yêu thương nhất mà thôi."

Jong Kook cắn răng lao tới phía gã.

Keng...

Sợi xích căng ra hết mức, chân Jong Kook bị kéo ngược về. Anh khụy một gối xuống đất để không bị ngã. Anh không cho phép bản thân mình gục ngã trước tên này. Không chạm được đến gã khiến anh tức điên.

"Người yêu Song Ji Hyo?" - Gã ngừng nghĩ vài giây, trên môi nở một nụ cười tà mị.

Hắn ta lại muốn cái gì nữa đây?

Nhìn nụ cười quái đản của gã Jong Kook bất giác thấy lạnh sống lưng.

"Biểu hiện người lo lắng cho cô ta như vậy. Được! Càng là người người yêu thích thì ta càng muốn cô ta chết. Thấy người đau khổ là sự hưng phấn của ta." - Gã giờ giọng càn rỡ đùa cợt Jong Kook.

"Nếu mày dám đụng vào cô ấy hay bất cứ thành viên nào thì tao sẽ giết mày." - Jong Kook nghiêm rắng rít ra từng chữ. Ánh mắt anh như phát ra tia lửa muốn đốt cháy kẻ thù trước mặt.

"Ồ hô! Giỏi lắm. Đây mới chính là bản chất thật của người đó. KIM JONG KOOK."

"Nhớ lại đi. Người đã bắt tội gì với ta. Chính ngày này 14 năm trước." - Gã nhả ra từng chữ trong cơn tức giận.

Rầm...

Cánh cửa đóng lại, tiếng bước chân cũng xa dần.

Jong Kook khụy xuống, hai chân vù lực. Anh tựa lưng vào thành tàu thờ hắc ra từng cơn. Khi không có mặt ai anh mới phả ra vẻ mặt yếu ớt này của mình. Jong Kook gục đầu trên đôi chân nhắm nghiền hai mắt nghỉ ngơi.

Anh đang cố lục lại trí nhớ của mình. Có những mảng kí ức đen tối thật sự anh không muốn nhớ đến, nhưng bây giờ anh cũng phải nhớ lại để tìm kiếm thông tin.

Ngày này 14 năm...trước.

Jong Kook im lặng hồi lâu. Bất chợt anh mở to hai mắt như nghĩ ra điều gì đó.

Hử...thì ra là anh. Chỉ vì chuyện đó mà phải dùng đến bước này để trả thù tôi. Anh xem trọng tôi đến thế sao?

Bất giác khóe miệng cong lên một nụ cười tuyệt mỹ. Nụ cười hàm chứa sự miệt thị đến cùng cực. Jong Kook cảm thấy trong lòng không hề nhẹ nhõm hơn mà còn chông thêm tầng tầng lớp lớp sự thù hận.

Khi đó tôi đã bỏ qua cho anh. Để bây giờ anh quay lại cắn tôi một vồ đau đớn. Hay lắm! Anh muốn trả thù tôi cũng được. Nhưng nếu anh dám đụng vào họ thì anh chết chắc.

.....

-Phòng điều khiển-

"Thưa chỉ huy! Chúng ta sắp vào tụ bão thứ hai." - Kỹ thuật viên trực máy rada nhìn trên màn hình máy quét báo cáo tình hình.

"Tụ bão này thế nào?"

"Tụ bão này lớn gấp hai lần tụ bão lúc này. Sét cũng nhiều hơn, nhưng cơ cấu tàu chúng ta có thể dễ dàng đi qua."

Nghe tới đây, tên sát nhân bỗng nhiên bật cười lớn. Gã đã nghĩ ra một thú vui tiêu khiển man rợ mà gã cho là thú vị.

"A05! Người đi đến khoang 2 buồng 1 lối hai tên Yoo Jae Suk với Kang Hee Gun ra boong tàu trôi lại."

"B12! Người đến buồng biệt giam dưới khoang 3 lối tên Kim Jong Kook ra đây."

Gã chuẩn bị một màn hay để hạ ý chí và khủng bố tinh thần kẻ thù không đội trời chung của gã - Kim Jong Kook.

Hà hà hà....Hãy cùng ta chơi một trò chơi nhé JK.

.....Hết Chương 14.....

*Tàu chở hàng rời: hãy GG để biết thêm thông tin chi tiết.

*Cánh tàu nghiêng: Au tà đến thế nếu có tình yêu nào vẫn chưa mườn tượng ra được thì xem cánh cuối phim Titanic nha.

*Ngoài đời anh nhà thật sự có một người hại anh nhà như vậy. Nhưng anh nhà đã tha thứ cho người đó. Tuy nhiên người đó vẫn hận anh nhà. Nên chuyện này Au mượn nhân vật có thật "bí ẩn" này để làm nhân vật then chốt nhé.

Love All

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chui Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trò đùa

Cộp....cộp....cộp....

Có tiếng bước chân.

Mới được nghỉ ngơi chưa bao lâu thì thần kinh Jong Kook lại phải căng thêm lần nữa. Càng ngày anh càng nhạy cảm hơn đối với những tiếng bước chân lộp cộp như thế này. Vì theo sau chúng sẽ là những màn đối đầu trời long đất lở anh không muốn chút nào.

Và Jong Kook đã đứng...

Rầm...

Cánh cửa sắt kéo ra, hai tên lính canh vũ trang đầy mình hùng hổ bước vào. Một trong hai bước lên phía trước hét lớn. Tên này trên ngực đeo một tấm thẻ dày bằng bạc mã số B12.

"Kim Jong Kook! Ra ngoài!"

Jong Kook gà vờ như không nghe thấy gì, anh ngồi đó cứ cuối đầu chẳng thèm để chúng vào mắt.

Như thấy lời nói mình bị hành động bỏ lờ của Jong Kook xúc phạm, tên mã số B12 liền xông xộc đi tới đá vào vai anh một cú rõ mạnh. Jong Kook hơi lảo đảo một chút, rồi lấy lại thăng bằng ngay.

"Tao nói mày đứng lên. Ra Ngoài!"

Lần này Jong Kook không thể nhịn được nữa. Chưa bao giờ anh bị xúc phạm như vậy kể từ sau khi "chuyện đó" xảy ra. Chỉ vì anh bấy giờ đang lâm vào tình thế nguy hiểm mà lòng tự tôn bị chà đạp thế này. Anh không thể chịu được.

"Tao cảnh cáo chúng mày. Nếu như còn làm hành động đó một lần nữa thì đừng có trách tao."

Câu nói đầy ý đe dọa thoát ra từ chính miệng Jong Kook. Kéo theo là một ánh mắt sắc lạnh, trừng thẳng về phía chúng.

Bất giác ánh mắt sắc như dao đó, hai tên lính cũng có chút run sợ. Tên B12 nhanh chóng trấn tĩnh đầu óc, hắn thấy chán Jong Kook đã bị xiềng lại cộng thêm anh đã bị thương tích đầy mình, nên dám ra chẳng thèm để ý đến lời cảnh cáo của anh.

"Mày làm gì được tao hả? Thân mình lo chưa xong, không biết chết lúc nào mà còn giờ giọng hăm dọa."

Tên B12 ngoác miệng cười khinh bỉ quay sang tên bên cạnh tình yí đồng tình. Không những cười, hắn còn tiếp tục nhục mạ Jong Kook, lấy chân dẫm lên vai anh dè mạnh xuống, hất mặt ra ý thách thức.

...

Bốp....

Chỉ nghe được một âm thanh như có gì vừa bị đập mạnh sau đó tên lính còn lại đã thấy tên B12 ngã xuống đất ôm lấy đùi mình.

Chưa kịp phản ứng lại, hắn đã thấy Jong Kook nhanh như cắt chồm lên lưng tên B12 kéo ngược chân tên đó ra sau bẻ vụn.

Cráczzz

"Aaaaaaa....chân tao!"

Những gì vừa diễn ra, nhanh đến nỗi làm tên còn lại chấn kinh đứng đờ ra đó.

Hắn...không phải người. Là quái vật à. Đã bị thương như vậy còn có thể bẻ chân người ta sao?

"Mày...còn đứng nhìn à...mau...bắt nó lại...aaa...chân tao." - Tên B12 run rẩy ôm chân phải đã gãy làm hai của mình không ngừng quát lớn.

Jong Kook liếc người qua một bên, ngược lên, liếc mắt phóng hân ý về tên đang đứng.

"Nếu mày lại gần tao, mày sẽ như nó."

"Còn chờ gì nữa...đồ ngu bắt nó." - Tên B12 liên tục hét lên.

Tên còn lại quai thật không dám lại gần Jong Kook nữa. Đột nhiên hắn móc trong túi ra một khẩu súng ngắn màu đen chìa thẳng vào anh.

Jong Kook khẽ nhướn mày, mắt ánh lên sự khó hiểu.

R..rét..t..xẹt.tttt

Tia điện màu xanh vừa lóe lên, Jong Kook thấy toàn thân như bị hàn ngắn mũi kim đâm vào da thịt đau nhức, mấy đầu ngón tay tê dại. Đầu nhức như búa bổ, hai mắt anh mờ đi không nhìn rõ. Anh cuộn tròn người lại run lên bần bật.

Su..súng..điện.

"Kêu thêm hai người nữa đến lời hắn đi. Đừng để chỉ huy chờ lâu."

"À nhớ công hai tay hắn đi. Tên này không đùa với hắn được đâu." - Tên lính canh cẩn thận cẩn dận thuộc hạ.

Bị dòng điện cao áp đột ngột chạy vào người khiến Jong Kook ngã quỵ, sức lực tiêu tán đi hết. Bây giờ anh không thể phản kháng được nữa, mặc cho bản thân bị chúng lời đi.

.....

- Phòng điều khiển -

"Sắp vào tâm tỵ bão chưa?"

"Thưa chỉ huy! Chúng ta còn cách nó 5 hải lý nữa thôi."

"Tốt! Ráng điều khiển cho tàu đâm thẳng vào nó. Như thế mới không bị vệ tinh dò được."

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, tên sát nhân bắt đầu ngồi chờ chuyện vui sắp tới.

Sột soạt...sột soạt....

Có tiếng bước chân cùng âm thanh như một vật nặng gì đó bị kéo đi trên sàn.

Tên sát nhân cong khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị. Đã biết món đồ chơi của gã tới rồi.

Chậm rãi đeo lại chiếc mặt nạ trắng, đứng quay lưng về phía đám thuộc hạ.

"Chúng bây để ta chờ hỏi lâu rồi đây. Sao? Không lẽ một tên nhãi nhép cũng làm khó được bọn bây à?" - Giọng trách mắng thuộc hạ, nhưng lại mang hàm ý miệt thị kẻ thù.

Quay lại phía sau, tên sát nhân nhướn nhẹ đôi lông mày.

Trước mắt gã là tinh anh Jong Kook bị hai tên lính canh bên cạnh ngã quỵ xuống đất với một vết cứa sâu ngay cổ, máu đang tuôn xối xả. Vài tia máu văng lên áo anh khiến chúng trở nên lấm lem đẫm đỏ.

"Chỉ huy! B12 đã bị tên này đánh gãy chân phải rồi. Hắn nhất quyết chống cự không chịu đi. Phải dùng đến súng điện mới có thể làm hắn ngoan ngoãn được." - Tên lính canh báo cáo tình hình xảy ra dưới hầm cho gã nghe không sót một chữ.

Không cần nghe hết câu, tên sát nhân chậm rãi bước đến gần Jong Kook. Đứng trước mặt anh, gã nhàu mày nhìn chăm chăm vào vết nứt mặt bọ phờ nhưng đôi mắt lại ánh lên sự cương nghị.

"Đám đánh gãy chân thuộc hạ của ta." - Tên sát nhân hít sâu gằn từng tiếng.

"Hừ! Tao đã cảnh báo rồi...khụ...tại hắn không nghe đó thôi...khụ...khụ" - Jong Kook hừ lạnh một tiếng, giọng nói đứt quãng, kéo theo vài giọt ho khan.

Xoạt...xoạt..

Bịch..

Một loạt âm thanh nối tiếp nhau, tiếp đó tất lặng nhanh như cách chúng bắt đầu.

Chớp mắt một cái Jong Kook đã thấy tên lính canh bên cạnh ngã quỵ xuống đất với một vết cứa sâu ngay cổ, máu đang tuôn xối xả. Vài tia máu văng lên áo anh khiến chúng trở nên lấm lem đẫm đỏ.

Nhìn tên lính rồi nhìn tên sát nhân, Jong Kook thấy trên tay gã đang nắm chặt một con dao găm vắn con nhỏ máu. Mặt gã lạnh băng không một chút dao động. Anh trợn trừng hai mắt thất kinh trước việc làm của gã.

"Tại sao lại giết hắn? Mày điên hay sao? Hắn ta là thuộc hạ của mày mà."

Mặc dù Jong Kook không ưa gì tên lính đó. Nhưng cứ nghĩ đến việc bản thân hắn bị giết bất ngờ, chết đi mà không biết vì sao mình chết, lại khiến anh lạnh gáy.

Ngó nghiêng xung quanh, anh thấy những tên lính còn lại tinh thần không mấy may xoay chuyển, chẳng ai gạt mình hay sợ hãi. Mọi thứ như là quá đối bình thường với chúng.

Thật sự máu lạnh vậy sao?

Jong Kook tự hỏi, từ khi nào những hình ảnh gió tanh mưa máu như thế này lại diễn ra thường xuyên trước mắt anh như vậy.

"Người của ta. Ta muốn giết lúc nào thì giết. Không phải việc người có thể quản được. Giết người cũng cần lí do sao JK?" - Gã trả lời một cách tỉnh rụi không chút cảm xúc.

"Đẹp cái xác đi, quăng xuống biển cho cá ăn." - Vừa nói gã vừa lau máu trên con dao một cách cẩn thận.

"Vâng! Chỉ huy." - Mấy tên còn lại nhanh chóng đem cái xác đi, lau chùi không còn dấu vết.

Nhìn từ đằng sau, bóng lưng tên sát nhân toát lên vẻ cô tịch, hâu quạnh. Jong Kook đã biết gã là ai nên anh càng thấy gã của bây giờ là máu lạnh, vô cảm quá khác so với ngày xưa.

Thoáng chốc Jong Kook thấy trong mình sự thù hận lại có một chút đáng thương giành cho gã.

Tôi...không tin chỉ vì điều đó anh trở thành người như vậy.

...

Từ khoang trong, một tên thuộc hạ đi đến nói nhỏ cái gì đó vào tai tên sát nhân. Sau khi nghe thấy mặt gã liền nheo lại, miệng nhếch lên ra vẻ khoái chí.

Jong Kook thật sự rất tò mò, anh có linh cảm không tốt với nét mặt ấy của gã.

"JK! Để ta nói người biết điều này. Người nên nhớ, vì người mà bạn bè người phải gánh chịu hậu quả. Người người nên hận chính là bản thân người."

Lời nói không đầu không đuôi như muốn cảnh báo điều gì đó rất ghê gớm đối với anh. Jong Kook bỗng thấy tim mình đập mạnh mấy nhịp, người cũng trở nên nóng hơn.

...

"Các người lời hẳn lại đây."

Tên sát nhân đứng gần tấm kính buồn lái nhìn xuống dưới khoảng trống boong tàu.

Jong Kook bị cưỡng chế xích đi, anh cố vùng vẫy kháng cự nhưng vô ích. Tay chân đều bị xích lại nên muốn làm gì đó cũng rất khó khăn.

Anh được đưa đến gần chỗ gã đang đứng. Xuyên qua lớp kính, Jong Kook nhìn xuống phía dưới. Anh nhủ mấy khi thấy chính giữa boong tàu có hai cây cột dựng đứng bằng sắt, chân cột được cắm thẳng xuống nền tàu, gia cố chắc chắn bằng mấy con đinh tán cỡ đại.

Sự hiện diện của hai cái cột, thật sự không đúng với kết cấu bình thường của chiếc tàu.

Thứ đó để làm gì vậy?

"Đừng vội. Lát nữa người sẽ biết thôi."

Jong Kook thần kinh căng thẳng cực độ. Anh không biết tên biến thái này lại muốn giở trò gì với anh.

Chợt có hai tên lính từ phía trong đi ra, trên vai các hai cái xác. Jong Kook nghĩ đó là thi thể vì anh không thấy một chút động tĩnh hay dấu hiệu sự sống nào.

Hửm?! Kiểu quần áo này...không thể nào.

Khi nhìn đến bộ quần áo mặc trên hai thi thể đó Jong Kook không khỏi giật mình. Đây chính là quần áo từ nhãn hàng tài trợ cho các thành viên Running Man mặc lúc đó. Anh thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

"Họ..."

Jong Kook hai mắt nhìn chăm chăm, thần thể như hóa đá.

Hahaha...

Tiếng cười khoái trá của kẻ bên cạnh khiến anh thấy lạnh.

"Là YOO JAE SUK và KANG GARY" - Ý cười biến mất, giọng gã chợt lạnh lại.

Đúng lúc tên sát nhân nói hết câu thì hai cái xác được thả xuống đất, hai gương mặt quen thuộc lộ ra với làn da trắng bệch không sức sống, hai mắt nhắm nghiền, hướng về phía buồng lái.

Kh...không thể nào.

Jong Kook như chết lặng khi chứng kiến hình ảnh đó. Bấy giờ anh đang cảm giận hay đau khổ anh cũng không biết được. Đầu óc trống rỗng, tay chân vô lực, một cảm giác bất lực đang xâm chiếm lấy anh khiến anh khó thở.

"Ha Dong Hoon, Ji Suk Jin, Lee Kwang Soo đều giống như thế." - Gã chậm rãi buông ra mấy từ, mặt không hề lộ cảm xúc.

Từng cái tên thoát ra như từng mũi dao đâm thẳng vào tim Jong Kook. Anh có thể nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn. Họ chính là gia đình anh và anh xem họ như người thân của mình. Anh lao đảo dựa vào thanh sắt, khó nhọc bám tay vào.

Chỉ...chỉ vì mình mà bọn họ đã phải chịu liên lụy.

...

Trông thấy vẻ mặt đau khổ của Jong Kook, tên sát nhân rất hả hê. Gã ngửa đầu thờ hắc ra, nở một nụ cười sáng khoái. Song, lần trong tiếng cười đó có phẩn phất mùi của sự căm thù và nguy hiểm.

Có thể nói điều làm gã vui nhất bây giờ có lẽ chính là khiến kẻ thù của gã sống không được, chết cũng không xong.

Cuộc đời có thể cho người một cuộc sống mới. Nhưng thứ có thể nuôi người chỉ có thể là lòng hận thù mà thôi.

Tên sát nhân nói nhỏ gì đó với tên lính bên cạnh. Nhận lệnh xong, tên đó nhanh như gió liền biến mất sau cánh cửa.

Tiếp đến gã dùng bộ đàm nói với loa phát thanh bên ngoài ra lệnh đám thuộc hạ làm theo chỉ thị.

"Trời hai thi thể đó vào hai cái cột."

Jong Kook nghe xong không nói tiếng nào, từ từ tiến lại gần gã.

Bóp....

Đột nhiên anh nắm bàn tay lại, dồn lực, tung một cú đấm vào hàm gã. Vì quá bất ngờ, tên sát nhân không kịp trở tay nên lãnh trọn cú đấm như trời giáng, choáng váng ngã nhào xuống đất.

Thấy chi huy bị đánh, mấy tên lính lập tức lên nòng, chia súng về phía Jong Kook. Trên ngực, giữa trán anh hiện lên lăm lăm mười mấy cái chấm đỏ tia laser.

"Khụ...khụ..."

Tên sát nhân cảm nhận gò má nhứt buốt, thấy máu tuôn ra từ khoe miệng mình thì cười khẩy. Gã không những không tức giận mà còn nhếch môi nở một nụ cười gian trá.

Đứng lên, phun hết búng máu trong miệng, gã liếc nhìn Jong Kook. Lập tức bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu hừng lên dường to máu đang nhìn thẳng vào mình. Đôi mắt ảm hiện ánh nhìn sát như dao.

Khựng lại vài giây, tên sát nhân phất tay ra hiệu bọn lính hạ súng xuống. Gã bước lại gần Jong Kook nói vào tai anh.

"Ta nói rồi dù chúng có chết cũng sẽ không được yên thân. Mọi thứ là do người." - Gã nhếch môi nói khẽ vừa đủ hai người nghe.

"Mấy..." - Jong Kook nghiêng rặng ken kết, bàn tay siết lại, mấy đầu ngón tay bấu chặt vào da thịt.

Quay đầu, Jong Kook định tung thêm một cú đấm vào hàm dưới tên sát nhân. Song, lần này như đoán trước được sự việc, gã nhanh chóng chụp lấy cổ tay anh bẻ gấp ra sau lưng. Tay còn lại gã dè đầu anh vào tấm kính chắn.

"Không có lần hai đâu."

Jong Kook cố vùng vẫy, nhưng vì cả ngày chịu nhiều hành hạ cộng thêm từ lúc tỉnh lại đến giờ anh không được uống một ngụm nước hay ăn một chút gì nên sức lực đã cạn kiệt.

"Nhìn đi."

Tay trái tên sát nhân tiếp tục hành động bạo lực của mình, tay còn lại gã chỉ vào tấm kính về hướng hai cây cột.

Jong Kook khó nhọc mở mắt nhìn theo hướng ngón tay.

Những gì Jong Kook nhìn thấy bên dưới đều khiến anh kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này."

...

Trên boong tàu, hai thi thể tưởng chừng đã không còn sự sống, nay lại đang nhúc nhích có dấu hiệu tỉnh lại.

...

Hừ...học...học..

"Khụ...khụ...cái đầu của tôi."

Vừa mở mắt ra, ánh sáng chói chang của bầu trời chiếu thẳng vào mắt khiến Jae Suk nhủu mày. Con đau đầu đột nhiên kéo tới làm anh khó nhìn rõ xung quanh.

Khi con đau qua đi, trong tiềm thức anh đột nhiên hiện lên hình ảnh cuối cùng trước khi mọi thứ chìm vào mông tối. Anh nhớ mình đã bị bắn chết.

"À....."

Bắt gác hai bàn tay quơ quào trước ngực, Jae Suk nhìn xuống thân mình thì thấy nó vẫn còn lành lặn không có chút xây xát nào.

Mình còn sống. May quá.

Nhìn sang bên cạnh một gương mặt quen thuộc đập vào mắt anh. Người này vẫn còn nửa mê nửa tỉnh, hai mắt vẫn chưa mở hẳn.

"Gary! Gary! Cậu tỉnh lại."

"Ừ..um...đau đầu quá đi." - Gary vừa tỉnh dậy liền lấy tay ôm đầu mình. Cảm giác đau đầu này làm cậu khó chịu không khiếp.

Trong cơn mê, Gary nghe được tiếng ai đó gọi mình. Cậu cố gắng mở mắt ra để nhìn xem người đó là ai, nhưng không tài nào mở nổi. Đến khi làm chủ được mình rồi thì cậu mới tỉnh tỉnh mê mê mà đối diện với thứ ánh sáng mặt trời chói lóa cùng với con đau đầu dữ dội.

"Jae..Suk hyung! Sao anh lại ở đây?"

"Hừm...hừm? Chẳng...chẳng phải em đã bị một gã mặt nạ giết chết rồi sao?"

Gary hiện tại cũng lặp lại những hành động và câu nói y hệt Jae Suk lúc này. Cả hai người tỉnh dậy với một sự hỗn độn trong mớ kí ức của mình.

"Như vậy những người khác cũng..."

"Khoan tắc tắc tắc. Cậu nhìn xem chúng ta đang bị cái gì đây này." - Jae Suk cắt ngang lời nói của Gary. Anh muốn nhắc nhở cậu hãy nhìn lại tình hình hiện tại của cả hai.

"Omo!"

Sau khi chắc chắn đã đủ tỉnh táo thì bây giờ hai người mới biết đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm gì.

Jae Suk cùng Gary đều nhận ra bản thân đang bị trói lại vào hai cây cột, xung quanh toàn là linh vật vũ trang súng ống đầy đủ. Và bọn chúng đều làm cùng động tác. Đó là chia thẳng nòng súng về phía họ.

"Lại chuyện gì nữa vậy?"

Gary không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Vừa tỉnh lại đã thấy bị trói còn bị chia súng vào đầu. Cậu không biết thật sự cậu và các thành viên đã đắc tội với thế lực ngầm nào.

"Gary à! Từ nãy đến giờ anh quan sát, có lẽ chúng ta đang trên một con tàu chờ hàng. Và con tàu này cũng có thể đã đi vào vùng hải phận quốc tế rồi." - Jae Suk nói khẽ vào tai Gary suy nghĩ của mình. Mắt anh không ngừng liếc về hướng bọn lính.

"Cái gì? N..nếu như vậy chúng ta không thể kêu cứu được rồi. Hải phận quốc tế* chúng nó có thể chém giết tùy thích đó hyung." - Gary hoảng sợ khi nghe đến tình cảnh éo le hiện tại. Điều cậu sợ nhất chính là mới biết mình còn sống không bao lâu lại phải chết thêm một lần nữa. Cảm giác đó cậu không muốn nếm tiếp đầu.

Rè...rẹt..tttt....

"Chào mừng đến với chuyến tàu tử thần."

Từ đâu, một giọng nói trầm đục vang lên khiến Jae Suk với Gary giật nảy mình. Cả hai nhìn xung quanh cố tìm cho được nơi phát ra âm thanh.

"Con tàu này sắp đi qua tâm bão. Và hai cây cột đó được làm bằng sắt. Các người có lẽ cũng biết, bên trong tâm bão sẽ có rất nhiều tia sét. Một khi bị nó đánh trúng thì...ta không chắc thân thể tham lại của các người có còn nguyên vẹn hay không." - Giọng nói kết thúc bằng một trận cười man rợ.

Jae Suk thất kinh khi nghe thấy lời cảnh báo bản thân và Gary sắp phải chịu một cái chết thảm khốc. Anh bây giờ đến cả run sợ cũng không còn sự dể thể hiện ra ngoài. Jae Suk muốn hỏi tại sao mọi người lại bị đối xử như vậy.

"Chúng tôi đã làm gì sai? Chúng tôi không hề làm hại ai cả. Tại sao lại phải chịu chết thảm như vậy?"

Jae Suk rống cổ hét lớn, đôi mắt đỏ ngầu lướt nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm câu trả lời thỏa đáng.

"Jae Suk hyung! Anh dừng lại đi. Nếu nói nữa cổ họng anh sẽ không chịu nổi đâu."

Gary hai mắt cũng đỏ hoe nhìn Jae Suk kêu gào. Cậu biết cậu đang run rẩy trước cái chết. Cậu rất khác với các hyung mình. Cậu sợ, cậu sẽ chấp nhận nỗi sợ đó và thể hiện hết ra bên ngoài. Tuy nhiên bản thân cậu lại không thể tự đòi lại công bằng cho chính mình.

...

Nhìn thấy hai người anh em của mình còn sống, Jong Kook không khỏi mừng thầm trong lòng. Song, niềm vui chưa được mấy giây anh lại nghe bên tai vang lên tiếng của kẻ thù mình phán định cái chết của họ. Không có điều gì đau đớn hơn là bản thân bất lực trước việc nhìn thấy người thân mình bị đẩy dần vào chỗ chết.

"Dừ...dừng lại đi! Tôi xin anh, dừng lại đi! Tôi sai rồi."

Jong Kook cắn chặt môi mình quý xuống, buông ra câu cầu xin. Đây là lần đầu tiên một người tự tôn như anh phải cúi mình xin xỏ trước người khác.

"Hừm?! JK người...cũng biết cúi đầu cầu xin người khác hay sao?"

Tên sát nhân cong môi nở nụ cười khinh miệt. Trong trí nhớ của gã, Jong Kook là một kẻ tự tôn cùng lòng tự trọng cao ngút trời. Chỉ những lúc bế tắc hẳn mới chịu xuống nước, nhưng không phải để cầu xin mà là thỏa thuận. Đối với Jong Kook, đầu gối của người đàn ông không thể tùy tiện quý xuống trước người khác. Nhất là kẻ thù.

Vậy mà chỉ vì đám kia lại có thể khiến người cúi đầu vậy sao? Thú vị thật...

Tên sát nhân cảm thấy cuộc vui ngày càng thú vị hơn gã tưởng. Điều này khiến gã càng không muốn buông tha Jong Kook hơn.

Gã ngồi xuống trước mặt Jong Kook, gương đôi mắt giễu cợt nhìn anh. Trong ánh mắt đó, tia căm hận sục sôi như muốn bốc cháy.

Tên sát nhân nắm tóc anh kéo ngược ra sau, bắt anh phải nhìn thẳng vào gã.

"Câu trả lời của ta là - Không."

Buông Jong Kook ra gã đứng phắt dậy, quay lưng về phía anh nhìn xuống boong tàu.

"Còn bao nhiêu hải lý nữa thì gặp tụ bão thứ 2?"

"Thưa chỉ huy! Còn cách tụ bão 2 hải lý nữa."

"Tốt! Lúc đó tất cả vào trong để hai tên đó ở ngoài. Ha...hôm nay trời dù bão vẫn thấy đẹp hơn bình thường."

...

"Dừng lại đi...Hong Dae!"

Nghe loáng thoáng một cái tên quen thuộc nhưng khiến những ai có liên quan đến nó đều không muốn nhớ lại.

Tên sát nhân đang tươi cười gương mặt bỗng biến sắc. Gã lập tức nhào đến nắm lấy cổ áo Jong Kook nhấc lên.

"Không nhắc thì ta còn nghĩ lại cho chúng chết đẹp một chút. Bây giờ thì không. Tao sẽ lập tức bắn chết hai tên đó, buộc xác vào hai sợi dây thả xuống biển cho cá gặm. Đến khi nát ra thì kéo lên đưa cho mày thưởng thức."

Gã nghiền răng gần giọng.

"Đứng lại đi Hong Dae à!" - Jong Kook hai mắt đỏ ngầu, vẫn là câu nói đó, anh một mực cầu xin cho anh em của mình.

"Anh trước đây không phải người như vậy mà. Đứng không? Tôi xin anh! Muốn trả thù thì hãy nhắm vào tôi. Đừng hại đến người thân của tôi." - Jong Kook khó nhọc đưa một bàn tay lên nắm lấy cổ tay đang nắm cổ áo mình.

"Mày còn dám nói?! Khi tao đã cố gắng cầu xin mày. Lúc đó tao cũng đã quỳ dưới chân mày như thế này. Tại sao mày không chấp nhận? Để rồi bây giờ mọi thứ khiến mày đau khổ, mày lại mong tao bỏ qua sao?" - Tên sát nhân rống lên từng câu như muốn ăn tươi nuốt sống Jong Kook.

Tên sát nhân điển tiết, quăng mạnh anh vào tấm kính. Gã cảm bộ đâm lên nói.

Ret...tttt

"Chúng mày nghe đây. Mạng sống của chúng mày bây giờ sẽ phụ thuộc vào ván cược giữa tao và Kim Jong Kook. Nếu hắn thắng tao sẽ thả chúng mày. Còn nếu hắn thua tao sẽ bắt chính tay hắn giết anh em của mình."

...

"Jong Kook? Cậu ta đang ở cùng tên đó sao?"

Nghe đoạn thông báo xong, cả Jae Suk và Gary đều tròn tròn mắt kinh hãi.

Lần này Gary không nhìn được nữa, cậu cảm thấy mạng sống của mình mà phải phụ thuộc vào cá cược của người khác khiến cậu không cam tâm. Nhất là điều đó nằm trong tay Jong Kook.

"Em không nhìn được nữa. Tại sao mạng của em và hyung lại do Jong Kook hyung quyết định chứ. Hyung ấy đâu có quyền đó. Tại sao người bị trói lại là em với anh lại không phải là hyung ấy? Jong Kook hyung đâu thể chắc chắn thắng được tên đó."

Gary bực tức quát tháo không ngừng. Cậu không hề ý rằng Jae Suk kể bên đang nhìn cậu với ánh mắt mệt mỏi.

"Đừng là nữa! Anh nghĩ cậu ấy chắc chắn cũng không khá hơn mình là bao đâu. Có khi...còn khó xử hơn chúng ta nữa." - Jae Suk thờ dãi lác đầu, giải thích cho Gary hiểu.

Anh biết tận sâu trong lòng đưa em này đã tồn tại sự tranh đua với Jong Kook. Mọi thứ cũng chỉ vì một người mà thôi. Nhưng hiện tại không phải là lúc để phở ra cái đó mà phải biết tin tưởng vào anh em của mình. Đây liên quan đến việc sống còn chứ không phải nơi để sĩ diện đàn ông lẫn áp.

Jong Kook...anh tin, cậu có thể cứu được mọi người.

...

"Hong Dae! Anh tại sao lại phải làm đến bước này? Nếu hận tôi, anh có thể một bước giết chết. Hà có gì phải mệt mỏi như vậy?"

Jong Kook ăn hận vì thấy bản thân đã quá ngu ngốc khi lúc này nghĩ rằng gã còn có chút gì đó đáng thương. Nhưng bây giờ, trước mặt anh là một con quỷ hiện hữu, máu lạnh.

"Tao muốn mày phải đau khổ khi nếm trái cảm giác tự mình giết chết người thân mình." - Gã hít lấy một hơi rồi buông ra một câu lạnh gáy.

"Chỉ còn chưa đến 2 hải lý nữa là vào tầm bão. Người không nghĩ càng chần chờ chúng càng nhanh chết hay sao?" - Gã phá lên cười sáng khoái khi nghĩ bản thân sắp được xem một trò hay.

Bên ngoài gió đã bắt đầu thổi mạnh, không khí lạnh tràn cả vào buồng điều khiển. Con tàu gặp mấy đợt sóng lớn ụp vào, chao đảo. Jong Kook hốt hoảng nhìn xuống boong tàu. Hiện tại Jae Suk và Gary toàn thân đều ướt sũng vì nước biển. Mỗi Jae Suk bắt đầu tìm tòi đi vì lạnh.

Tím Jong Kook nhồi lên đau đớn khi phải chứng kiến tình cảnh hiện tại của cả hai. Anh nắm chặt bàn tay, các thớ thịt lỏng bàn tay bị bấu đến nổi bật máu.

Giật một khẩu súng bắn một phát đạn thì xem như hết. Dù sao gã cũng chỉ muốn mạng của mình thôi mà.

"Hừ! Đừng nghĩ đến việc tự sát, mạng của mày nằm trong tay tao. Không chết được đâu."

Dường như tên sát nhân đọc được suy nghĩ của Jong Kook, gã không cần nhìn cũng biết anh muốn gì. Có lẽ gã đã quá rõ bản tính của anh.

...

"Jong Kook à! Cậu cứ làm đi. Sống chết đều do thượng đế sắp đặt cả. Anh không sợ đâu. Anh tin ở cậu. Chẳng phải cậu là người may mắn thứ hai trong các thành viên sao?! Ji Hyo không ở đây, vậy anh và Gary phải nhờ vào cậu rồi. Keunjana!"

Giọng nói khàn đặc của Jae Suk xuyên qua lớp kính dày lọt thẳng vào tai Jong Kook.

Anh nghe rất rõ người anh đáng kính của mình đang cố động viên anh. Jong Kook khẽ nhếch môi cười trừ.

Không chắc mình có nghe được hay không mà cũng cố gào như thế à. Ông anh này thật là...

Đừng như vậy. Anh đừng kì vọng vào em quá. Nhưng...cảm ơn anh vì đã tin tưởng ở em.

"Được! Hãy chơi cho đáng nào."

.....

*Hải phận quốc tế: Là vùng biển không thuộc quốc gia nào. Tại đây dù có bị hải tặc phục kích bị giết, thậm chí chơi bài có tổ chức thế giới ngầm thì cũng không bị bắt.

.....Hết Chương 15.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chủ Bài Của Anh...* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 16: Ván cược không phân thắng

Mất thấy Jong Kook chấp nhận ván cược không chút do dự, tên sát nhân nhếch môi cười xảo trá. Gã chậm rãi đi đến bàn điều khiển dựa lưng vào ra chiều rất thoải mái. Gã ra hiệu cho tên thuộc hạ bên cạnh, phất chốc tên đó đã biến mất sau cánh cửa.

"Đồng ý chỉ vì một lời động viên? Chấp nhận kể cả cuối cùng sẽ chẳng có ai được sống à?" - Gã nheo ánh mắt đục ngầu của mình, giữu cột nhìn Jong Kook.

"Chấp nhận hay không chấp nhận cũng đều không phải do tôi quyết hay sao? Nếu họ có cơ hội được sống mà tôi phải chết thì cũng được thôi." - Jong Kook không nhìn gã lấy một giây, anh im lặng chờ đợi chuyện sắp đến.

Thấy nét mặt bỗng trở nên bình thản đến lạ của Jong Kook, tên sát nhân không kiềm được lòng nổi điên. Cái gã muốn là nhìn thấy anh lo lắng sợ hãi khi phải đối diện cá cược với gã.

"Mày....." - Gã găm giữ trong cuốn họng như một con thú hoang. Mặt bần bên dưới kêu răng rắc, không chịu nổi dưới sức bóp chặt của hai bàn tay thô to.

Jong Kook cười khẩy, anh không cần nhìn cũng biết gã rất muốn xé xác anh ngay lúc này. Anh có thể tưởng tượng được hai con mắt tên đó đang nhìn anh bùng cháy tới mức nào.

Tên thuộc hạ kia quay lại, trên tay cầm hai lọ thủy tinh nhỏ chứa dung dịch màu nâu đỏ.

"Chỉ huy."

Gã ngước lên nhìn tên thuộc hạ trước mặt, ánh mắt đục ngầu chăm chăm dường như muốn giết người khiến tên lính có chút run sợ.

Không chút biểu tình, tên sát nhân nhẹ nhàng rút ra một con dao, bắt ngờ nhanh như cắt xoẹt một đường ngọt lịm, giết chết tên thuộc hạ. Tên lính chỉ kịp kêu ré lên một tiếng rồi ngã vật xuống gẫy vài cái, im bật. Hai lọ thủy tinh đã nằm trong tay gã từ lúc nào.

"Biết vì sao nó chết không?"

Jong Kook im lặng, bỏ ngoài tai không để ý đến gã.

"Vi dưới trướng của tao mà tỏ ra run sợ thì không đáng tồn tại." - Gã tự hỏi rồi lại tự trả lời với chính mình. Nhưng chủ yếu là gã muốn khiến Jong Kook phải hoảng loạn.

Sự kinh hãi thoáng qua trong đáy mắt Jong Kook, nhưng anh cố dằn nén không thể hiện ra ngoài. Một ngày phải nhìn thấy quá nhiều sự dã man thế này, người đàn ông như anh dù có mạnh mẽ đến đâu cũng khó mà chịu được. Anh biết tên lính kia chết là vì anh. Vì gã ta không thể giết anh nên muốn giết người khác cho hả giận.

Nghĩ đoạn anh cảm thấy cơ thể hơi lảo đảo, đứng không vững. Vết thương nơi lưng bỗng nhói lên đau dữ dội.

Mắt bắt đầu mờ rồi.

Cộp...cộp.....

Tiếng đé gậy gõ mạnh xuống sàn, tên sát nhân đi lại gần Jong Kook, hai tay cầm hai đồ vật. Một bên là hai lọ thủy tinh và bên còn lại là khẩu súng lục.

"Biết khẩu này chứ? Tao nhớ rằng trong quá khứ mấy từng nói lúc tham gia nghĩa vụ người dùng súng tốt nhất tiểu đội là máy." - Gã chìa khẩu súng ra trước mặt Jong Kook nói.

"Khẩu Rulo Colt Anaconda 153mm*. Anh có được nó có lẽ cũng không dễ đúng chứ?" - Hai máy nhử chặt, Jong Kook khó khăn đáp lời gã. Anh hiện tại còn chống đỡ được là nhờ vào thanh sắt tựa phía sau lưng nếu buông ra có lẽ anh sẽ ngã quỵ.

Nghe Jong Kook trả lời gã cười to ngạo mạn. Hiện giờ đối với gã, không một thứ gì là gã muốn mà không có được, kể cả là mạng của Jong Kook.

"Hừ...Thật đáng thơ! Mạng của mấy nếu tao muốn cũng sẽ có dễ dàng như cách tao có khẩu này vậy."

Gã buông lời đe dọa, tay cầm khẩu Rulo gõ liên tiếp vào mặt Jong Kook.

"Trong khẩu này chỉ có một viên đạn. Hai lọ này, một là độc sinh học VX*, lọ còn lại là Sắt(III) oxit*. Hai lọ đều có màu giống nhau." - Gã chỉ vào khẩu súng rồi huơ trước mặt anh hai lọ dung dịch màu sắc giống nhau y hệt.

Nhìn những thứ đầy mùi chết chóc trước mặt, Jong Kook không khỏi rùng mình. Anh linh cảm rằng ván cược này có lẽ cả anh và hai người kia đều sẽ lãnh ít dữ nhiều.

"Luật chơi rất đơn giản. JK! Máy chỉ cần chọn một trong hai lọ rồi uống cạn. Nếu máy chọn trúng lọ VX thì 100% máy sẽ...Die. Khi đó xem như máy thua, hai tên kia cũng sẽ bay xuống biển cùng với máy."

Chữ chết xuyên thẳng vào tai Jong Kook khiến anh như tỉnh háng.

Chưa kịp tiếp thu hết, bên tai tiếp tục vang lên thứ luật chơi chết người.

"Tuy nhiên nếu máy chọn được lọ Sắt(III) oxit thì máy sẽ sống, nhưng máy phải tiếp tục ván cược thứ hai."

"Máy phải...dùng khẩu súng này nhắm thẳng vào chúng nó lần lượt bóp cò. Nếu may mắn thì cả hai cùng sống, nếu chẳng may thì sẽ có một đứa chết." - Vừa nói gã vừa cầm khẩu súng đưa lên đưa xuống làm động tác nhắm bắn.

Nói xong gã cất tiếng cười man dại. Màn kịch hay trước mắt gã quyết không thể bỏ qua.

Con người cơ rút, di chuyển kịch liệt, Jong Kook không thoát lên được lời nào. Anh nhào tới, dồn hết sức đâm mạnh hai cú làm gã hộc cả máu miệng. Anh nắm cổ áo gã dùng đôi mắt hăng tó máu như những đốm lửa chực thiêu cháy nhìn làm lem kè thù mình. Jong Kook hét lên đau đớn.

"Choi Hong Daeeeee! Tên khốn này. Máy cứ việc giết tao thẳng tay, hà có gì phải ép tao thế này? Còn nói sẽ cả cược một mạng với tao. Bây giờ chẳng phải chỉ một mình tao trong ván cược hay sao. Cơ bản máy chỉ muốn ngồi đó xem chuyện vui thôi."

"Lọ là anh em là người thân tao. Máy không còn là người nữa rồi. Máy là ác quỷ." - Cảm giác đã bị mắc mưu, Jong Kook rống lên giận dữ.

"Buông ra! Tại sao tao trở thành ác quỷ, không phải máy là người hiểu rõ nhất sao?"

Nghén răng găng từng chữ, đôi mắt long lên sòng sọc, gã hất mạnh tay Jong Kook ra khiến anh lảo đảo.

Chạm rai chính trang lại quần áo, gã hừ lạnh một tiếng, cơ mặt giãn ra không chút biểu tình.

"Thưa chi huy! Còn một hải lý nữa là vào tâm tị bảo."

Tiếng tên lính báo cáo tình hình bên cạnh càng làm bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Nó như một chiếc đồng hồ báo hiệu giờ khắc sinh tử sắp đến.

"Máy cũng nghe rồi đó JK. Nếu không quyết định nhanh lên thì Jae Suk với Gary sẽ nắm chắc cái chết."

"Máy...." - Jong Kook cắn chặt răng, mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính lo lắng.

Rùm...ầm...ầm..

Trông thấy một vật tia sét dẫn xuất hiện, đánh loạn xạ trên tầng mây, con tàu cũng lắc lư nhiều hơn. Từng đợt sóng va vào thành tàu, tung lên những đám bọt trắng mang theo cái lạnh của nước biển ồ ạt ập xuống. Jong Kook bắt đầu hốt hoảng.

Mình phải làm sao đây? Chọn không được không chọn cũng không xong.

Bên ngoài bóng dáng Jae Suk và Gary chỉ còn lại hai cái bóng mờ cảm vì hơi nước đọng lại trên mặt kính. Jong Kook nhìn thôi cũng đủ biết nhiệt độ đang giảm nhanh.

Jae Suk, Gary dù sao em cũng phải cứu bằng được hai người.

Jong Kook cố nén cảm xúc trong lòng, đôi tay khẽ run lên đưa qua lại giữa hai lọ thủy tinh. Anh không dám chạm vào lọ nào cả. Anh sợ, nếu chạm vào rồi thì sẽ không rút lại được.

Anh không có can đảm làm việc này. Ngay từ đầu ván cược đã không có phần thắng.

Bất giác Jong Kook nắm bàn tay mình lại đâm mạnh vào tường. Vì muốn xả hết tức giận trong lòng hay lợi dụng điều đó để tự cho bản thân thêm dũng khí, anh cũng không rõ.

Những lúc may rủi thế này lại khiến anh nhớ đến cô. Ji Hyo Ngổ của anh luôn rất may mắn. Đơn giản vì cô là át chủ bài của Running Man.

Ji Hyo à! Nếu là em, em sẽ chọn bên nào?

Jong Kook nhắm mắt lại, tiếng gió rít bên tai không làm anh bận tâm. Anh đang lắng nghe lí trí của mình.

Jong Kook hyung...anh phải tin chính mình chứ. Em tin anh làm được mà.

Hừ...

Mở mắt, Jong Kook liền đưa tay chọn ngay lọ bên trái. Không chần chừ một giây anh nốc cạn cả lọ.

Cầu trời...

Vị đắng vờ ra tràn khắp cổ họng, mùi tanh nồng xộc thẳng vào khoang mũi khiến anh khó chịu thờ đốc, ho sặc sụa.

Khụ...khụ....khụ...

"Rất quyết đoán." - Gã nhếch mép tán dương anh, nhưng ngữ điệu thì hoàn toàn là đang chế giễu anh.

Chợt Jong Kook cảm thấy nhiệt độ cơ thể bắt đầu lạnh dần, từng giọt đau nhức truyền đến như vũ bão. Sau đầu nhói lên nhức buốt, anh tưởng như đầu mình sắp vỡ tung ra. Hai mắt mờ đi, nhìn xung quanh không còn rõ ràng nữa, mọi thứ như quay vòng trước mắt. Mỗi anh tái nhợt, nhưng gò má lại ửng đỏ vì tác dụng của tạp chất. Cảm giác khó chịu đến cùng cực. Jong Kook bắt đầu nôn khan, dạ dày anh phản ứng dữ dội.

Úm...khụ...khụ...ư...khụ...khụ...

Tiếng rên khẽ thoát ra, Jong Kook ôm bụng tiếp tục nôn, nhưng những thứ nôn ra chỉ toàn là dịch vị do hòa với nước. Những tạp chất Sắt nâu đỏ anh vừa uống khi này đã theo dịch vị nôn hết ra ngoài. Nhiệt độ đang giảm lạnh mà trán anh đã ướt đầm một tầng mồ hôi.

Từng giây từng phút trôi qua, anh cảm tưởng như kéo dài hàng thế kỉ. Hiện tại anh chỉ muốn một phát bắn chết đi cho xong.

"Hừm...khó chịu lắm sao? Một lượng lớn Sắt(III) oxít nạp vào cơ thể thì huyết áp tuột nhanh cũng đúng thôi."

Tên sát nhân chậm rãi quan sát một hồi, gãi cổ chút bất ngờ khi thấy Jong Kook vẫn còn chút tỉnh táo. Bình thường một người nạp quá nhiều Sắt một lúc sẽ gây nên tình trạng huyết áp thấp rất dễ bất tỉnh. Đáng nản Jong Kook còn chống đỡ được. Quả thật gãi không nên xem nhẹ đối phương.

Gãi chậm rãi bước tới nắm tóc Jong Kook giật ngược ra sau.

"Bây giờ tôi phiền mày định đoạt sự sống chết của anh em mày." - Gãi nghiêng răng cằm hận nhìn gương mặt ướt đầm mồ hôi của Jong Kook. Ánh mắt gãi như xuyên thấu vào đôi mắt hẹp dài của anh.

Thật tỉnh Jong Kook chẳng thể nghe hay thấy gì nổi cái gì lúc này. Mắt anh mờ đi như có một màn sương che phủ, mọi âm thanh đi vào màng nhĩ đều trở thành thứ tiếng ồ ồ khiến anh thêm nhức đầu.

Jong Kook tránh đi bàn tay của tên sát nhân, anh quơ quào hai tay cố gắng tìm một điểm tựa để bám vào.

Hừ....

"Lại đây!"

Tên sát nhân thấy thế liền ngoác tay gọi hai tên lính đến xách Jong Kook đứng dậy. Anh vô lực lung lay chực muốn ngã. Hai tên lính khó khăn lắm mới kiểm lại được cơ thể to lớn của anh.

Sẽ ổn, sẽ qua thôi. Rất may không phải là lọ kia.

Jong Kook tự trấn an tinh thần mình.

...

Cơn khó chịu bỗng nhiên có chiều hướng giảm dần, các cơn đau như búa bổ không còn dồn dập nữa. Giờ đây chỉ còn vài cơn nhức đầu thoáng qua.

Bây giờ Jong Kook đã có thể gắng gượng tự mình đứng lên. Tuy nhiên hai bàn tay anh vẫn còn chút run rẩy, lòng bàn tay vẫn đầy mồ hôi.

Chưa kịp nhìn rõ quang cảnh, Jong Kook đã thấy lò mờ khẩu súng Rulo đặt trước mặt mình.

"Còn nữa hải lý. Nhanh quyết định đi." - Giọng nói lạnh lùng phát ra bên cạnh.

Jong Kook biết thời gian không còn nhiều nữa, anh phải mau chóng tỉnh táo để đưa ra quyết định đúng đắn nhất.

Kiểm hãm cơn đau đầu vẫn đang hoành hành âm ỉ, Jong Kook cố định thần, nắm lấy khẩu súng trong tay. Cảm giác lạnh lẽo của sắt thép truyền vào lòng bàn tay như cái lạnh của thần chết, thoáng khiến anh rùng mình.

Cơ hội chỉ có 1/6.

Hừ....

Jong Kook thờ dãi một hồi, mở ổ đạn xoay kiểm tra. Thật sự bên trong chỉ có duy nhất một viên đạn. Anh biết tên kia đang nhìn chăm chăm vào mình xem coi có xoay ổ ngẫu nhiên hay không.

Jong Kook nghĩ hết những khả năng xấu có thể xảy ra, cố gắng tìm giải pháp hữu hiệu nhất. Đôi môi đã cắn đến bật máu, mí mắt cũng nhắm lại đến mức tạo thành mấy đường rãnh sâu hút.

Chợt một ý nghĩ lóe qua, Jong Kook bắt ngờ lấy đạn ra, sau đó làm động tác lắp vỏ xoay lại ổ đạn. Tạch một tiếng, ổ đạn đã được lắp vào nòng súng. Thao tác phút chốc cực kì nhanh.

Thấy hành động bất thường, tên sát nhân có chút nghi ngờ. Tuy nhiên gãi lại không biết sai chỗ nào. Rõ ràng mắt nhìn thấy viên đạn được lắp vào, nên cũng không bắt lỗi được gì Jong Kook.

"Được rồi. Chúng ta cùng cực xem ai sẽ thắng." - Nói đoạn Jong Kook nhếch miệng cười nhẹ.

Sự tự tin lạ thường của anh cứ làm tên sát nhân suy nghĩ mãi. Tuy vậy gãi vẫn im lặng đứng tại chỗ quan sát.

JK! Để tao xem mày giờ trò gì.

Gãi phát tay, tấm kính chắn từ từ hạ xuống.

Vù...vù...

Không còn cửa sổ che chắn, gió lạnh mang theo vị mặn của biển lùa vào buồng lái. Jong Kook khẽ chau mày.

Tên này thật sự muốn gì nữa đây?

"Sẽ vui hơn nếu chúng nó thấy được người sắp giết chúng là ai đúng không? Như thế chết mới có thể nhắm mắt."

Nắm chặt khẩu súng trong tay, Jong Kook gần như muốn bóp nát nó thành nhiều mảnh. Hồi thờ trở nên gấp gáp, anh cố kiểm lại cơn giận của mình.

Bây giờ chỉ cần một hành động sơ suất nhỏ cũng đủ tiễn cả 3 vào chỗ chết.

...

Thoáng nghe tiếng động lạ, Jae Suk ngược đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh. Tấm kính chắn buồng lái trên cao đang hạ xuống, một bóng dáng cao lớn quen thuộc hiện ra.

"Jo...Jong Kook? Hình như là Jong Kook. Gary à! Là Jong Kook. Cậu ấy trên kia kia." - Jae Suk trợn to mắt mừng rỡ khi thấy Jong Kook vẫn bình an vô sự. Anh nghĩ rằng vụ cá cược Jong Kook đã thắng.

Gary nhìn lên, thấy người đó vẫn ổn khẽ công môi cười. Cậu không thể hiện niềm vui thái quá như Jae Suk, nhưng trong lòng thì thờ phào nhẹ nhõm.

Dù một tia không vui có lẽ lóe đôi chút, tuy nhiên người đó vẫn là anh em của cậu. Lòng đổ kị có lớn đến đâu cũng không thể khiến cậu trở thành một kẻ tồi tệ đến mức mong ông anh mình chết được.

"Jong Kook hyung! Hyung chậm chạp quá đó. Kẻ mạnh mà thế sao? Chẳng nào chúng ta mới thoát khỏi cái tên biến thái đó đây?" - Gary chào hỏi anh mình bằng một câu móc mỉa.

Mặc cho Jae Suk, Gary tỏ ra vui mừng bên dưới, Jong Kook cũng không đáp lại một lời nào. Anh chỉ đứng đó, nhìn xuống với ánh mắt lo lắng.

Môi họ tím tái cả rồi. Minh phải nhanh kết thúc nó thôi.

"Nhanh lên."

Tiếng thúc giục kể bên, anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi dài, Jong Kook nhẹ nhấc khẩu súng lên hướng thẳng vào hai người kia.

Jae Suk chợt ngẩn người, nụ cười trên môi tắt lịm khi thấy Jong Kook đang giương họng súng về phía mình. Bên cạnh cậu ấy còn có tên sát nhân đứng nhìn, miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Anh không tin vào mắt mình. Chẳng lẽ vụ cá cược họ đã thua hay sao.

"Jong...Jong Kook à! Cậu...cậu làm sao vậy?" - Jae Suk bắt đầu run rẩy, lắp bắp hết lời.

"Ya Kim Jong Kook! Chuyện này không đùa được đâu. Tại sao hyung lại chia súng vào Jae Suk hyung? Đáng ra người hyung phải giết là tên sát nhân kia kia. Ya! hyung có nghe em nói gì không?" - Gary vùng vẫy, gào lên bất lực. Dây thừng cửa vào đã thật đau rát, nhưng cậu chẳng thêm bận tâm đến nó.

Trong phút chốc Jae Suk nhận ra, dù anh hay Gary có kêu gào như thế nào đi chăng nữa thì Jong Kook mặt vẫn vô biểu tình giương súng về phía này. Nụ cười nhạt thấp thoáng trên môi, anh thều thào nói nhỏ.

"Gary à! Anh không sao. Jong Kook cậu ấy có lẽ cũng có nỗi khổ của mình. Đừng mắng nữa. Anh tin cậu ấy làm vậy là có lý do." - Thanh âm run run, Jae Suk nhẹ giọng trấn an. Tuy nhiên ánh mắt anh vẫn thùy chung nhìn về Jong Kook hi vọng.

Gary ngậy người ra trước về mặt bình yên khác lạ của Jae Suk.

Hyung này...bị cái gì vậy?

"Jae Suk hyung! Bây giờ mà anh còn có thể bình tĩnh được à? Người kia đang chia súng vào anh đó. Anh điên sao? Người kia cũng điên rồi hay sao?" - Gary thật sự không hiểu nổi anh mình. Trong hoàn cảnh thế này cậu thà là không tỉnh lại còn hơn. Gary phóng ánh mắt căm giận về phía Jong Kook. Cái cảm giác bản thân trở thành con mồi trước miệng hổ khiến cậu gần như phát điên.

Ý nghĩ hi vọng sống sót dần lại tàn, mặc kệ mấy lời chửi rửa bên tai, Jae Suk im lặng, một môi ngược lên nhìn vào gương mặt không một biểu cảm của Jong Kook. Anh muốn nhìn cho rõ có phải hay không người em này dành lòng giết hai người hay sao?

Không đúng, Ánh mắt đó chứa đầy sự lo lắng, không giống mắt một kẻ máu lạnh. Jong Kook à! Cậu không phải như vậy, đúng không?

Cái nhìn bắt lực của Jae Suk, ánh mắt căm giận của Gary như những viên đạn xoáy mạnh vào tâm Jong Kook đau đớn. Anh chỉ biết cười khổ cho chính mình.

Làm sao tôi mới khiến mọi người hiểu được đây?

Khẽ nhìn qua bên cạnh, Jong Kook nhận ra tên sát nhân đang lơ là với anh. Gã chỉ đang khoái chí hưởng thụ sự đau khổ của người khác.

Ngay bây giờ.

...

Thoảng vài giây, Jae Suk dường như nhận thấy miệng Jong Kook đang mấp máy nói gì đó. Anh im lặng cố nhử mắt để nhìn cho rõ.

Mọi...người...hãy...tin...em

Lờ mờ nắm bắt được tình hình, Jae Suk bấy giờ thờ hắc ra một hơi. Như vậy...

Anh tin cậu.

Jae Suk nhìn thẳng, nhẹ nở một nụ cười lặp lại tỏ ý anh đã hiểu. Hiện tại anh phải làm cho tên Gary "không bình yên" này im lặng một chút.

Bên tai, tiếng chửi bới của Gary vẫn huyền não không ngừng. Jae Suk đau đầu gào lên.

"Ya Kang Gary! Cậu im lặng chút đi. Chết thì có làm sao? Chẳng phải đã thử qua cảm giác đó một lần rồi à? Trong Running Man có khi nào mà mấy anh em mình không bị tên năng lực kia hiếp đáp đâu chứ. Thà chết dưới tay con Hồ kia còn hơn chết vì tên biến thái." - Nói xong, Jae Suk không thèm nhìn về mặt hết sức sùng sốt của Gary, anh một mực nhìn vào nơi có người cho anh sự tin tưởng.

Về mặt mặc kệ đối cùng với lời mắng xò xiên, thành công làm Gary im miệng đồng thời khiến Jong Kook có chút buồn cười.

Trong hoàn cảnh này mà còn đùa được cũng chỉ có mình hyung Châu Châu kia thôi.

Cảm ơn anh đã tin tưởng em.

.....

"Haizz...Một sống hai chết có là gì đúng...không Jae Suk hyung." - Jong Kook hét lớn với Jae Suk, sau đó giương súng, bóp cò.

Khoảnh khắc đó, cả Gary và Jae Suk ai nấy đều nhắm tịt mắt không dám nhìn.

Tên sát nhân ngược lại rất háo hức, muốn xem diễn biến tiếp theo thế nào. Gã hi vọng phát đầu tiên sẽ là một phát đạn.

...

Cạch...

Một âm thanh như có gì đó đập vào khoảng không trống rỗng vang lên.

Jong Kook thờ hắc ra một hơi, anh nở nụ cười mỉm thay cho cảm xúc vui mừng của mình.

Vị trí không có đạn.

Tên sát nhân thấy nét mặt đắc ý của anh thì bắt đầu hậm hực. Thủ vui đã bị vui mất đi một nửa. Gã tiếp tục thúc giục.

"Tao chắc chắn mày sẽ không may mắn được nữa đâu." - Gã tuyên bố chắc nịch câu nói của mình.

Jong Kook nở nụ cười nhạt trước câu nói của tên đó. Phát đầu tiên không hề dựa vào may mắn, toàn bộ là kĩ năng. Jong Kook chắc chắn là không có đạn vì anh đã giữ một chút thủ thuật vào ổ xoay.

Dù vậy phát thứ hai này...thật sự Jong Kook không chắc chắn gì cả, xác suất chỉ còn 20%. Mọi rủi ro đều có thể xảy ra.

Gary à! Anh xin lỗi vì đã lựa chọn cứu anh Jae Suk trước. Lỡ như cậu có mệnh hệ gì, anh sẽ dùng cái mạng này để trả lại cho cậu.

Bàn tay không tự chủ được mà run lên, hơi thở gấp gấp thoát ra, Jong Kook dường như nghe được cả tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Tay phải bỗng chốc mất hết sức lực, không cầm nổi khẩu Rulo, Jong Kook phải dùng đến tay trái đỡ lấy phần bên dưới. Lần này anh muốn dùng hết phần may mắn của cuộc đời mình để đánh cược.

Tên sát nhân nòn nóng nhìn theo đường nhắm của Jong Kook. Gã muốn chắc chắn một điều rằng anh sẽ nhắm vào những chỗ yếu hiểm

Jong Kook đứng yên bất động vài giây, nhắm thẳng vào cả vai Gary. Đây là nơi an toàn nhất nếu chẳng may có bị trúng đạn. Và đường nhắm của nó không sai lệch là bao với đường nhắm ngay tim, nên anh có thể qua mặt được tên ác quỷ này.

Làm ơn...chỉ lần này thôi.

.....

***Độc thần kinh VX:** Ở trạng thái nguyên thể, VX là chất độc không màu, không mùi, ở dạng dung dịch màu nâu đỏ. Chất độc xâm nhập qua da, mắt và đường hô hấp vào cơ thể và gây ra đau tiền ho và buồn nôn. Sau đó, nó làm tê liệt các cơ hô hấp và làm chết người trong vòng một vài phút trong tình trạng chuột rút nặng và đau đớn.

***Sắt(III) oxit:** Là một chất có trong máu của người. Nói nôm na là viên thuốc Sắt. Tuy nhiên nếu nạp vào quá nhiều cùng một lúc sẽ dẫn đến bị dư chất sắt, biểu hiện chóng mặt, đau đầu, buồn nôn, môi tái xanh nhưng gò má sẽ hơi ửng hồng.

***Rulo Colt Anaconda:** được đặt tên theo loài rắn Nam Mỹ để thể hiện sự mạnh mẽ của mình. Súng được phân theo chiều dài nòng cũng như cỡ nòng. Cụ thể, khối lượng dao động từ 1,3 đến 1,5 kg, chiều dài từ 245 đến 346 mm. Nòng súng có các cỡ 102 mm (4 inch), 153 mm (6 inch) và 203 mm (8 inch).

Là một dòng súng ngắn cỡ lớn tên tuổi nhưng tiến vào thị trường khá muộn, Colt không thiết kế Anaconda bằng thép carbon xanh như các mẫu khác mà lại dùng thép không rỉ, giúp tăng độ bền của súng khi sử dụng loại đạn có uy lực lớn. Bên ngoài súng được mạ kền bóng bảy nhằm tăng tính thẩm mỹ.

.....Hết Chương 16.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce]* ACE Át Chủ Bài Của Anh... được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17: Hiểu lầm

P/S: Chương này Au tặng cho tình yêu **camtien153**. Tình yêu này đã hóng truyện của Au quá trời mà chuyên bị hụi tem. Nên giờ Au tặng để bù đắp lại cho em nha.

Thêm nữa đây là quà dành tặng cho các tình yêu nhân dịp 20/10 Ngày Phụ Nữ Việt Nam nhé.

Love All.

.....

Làm ơn...chỉ lần này thôi.

Jong Kook phò mặt cho số mệnh, anh thắng một đường đã định rồi nhắm mắt bốp cò.

"..."

Đoảng....

A...

Tiếng súng chát chúa vang lên kéo theo tiếng thét rợn người. Tiếng thét như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim Jong Kook. Anh cảm nhận tim mình như vừa hẫng đi một nhịp. Không cần nhìn, anh cũng biết người kia đã bị trúng đạn.

Không được rồi.

"G...Ga...Gary aaaa!"

Buồng khẩu súng trong tay, Jong Kook gào lên thống thiết. Anh lo sợ vuron người ra khỏi ô cửa, muốn tận mắt nhìn xem tình trạng Gary có ổn hay không.

Tuy vậy điều Jong Kook chứng kiến lại khiến anh như chết lặng không tin vào mắt mình.

Trước mắt anh là thân ảnh một người đang che chắn cho người còn lại. Trên thân thể người phía trước, một vết máu đỏ tươi nơi vai sau đang chậm rãi chảy xuống lưng áo, ướt đẫm một mảng lớn. Người đó cụp nhiên lại là Jae Suk.

Jae...Suk hyung? Như thế nào có thể?

Jong Kook thật không thể ngờ được Jae Suk đã lấy thân mình đỡ đạn cho Gary.

...

Từ đầu, dây trời Jae Suk đã có phần lỏng lẻo, thêm việc bản thân anh không ngừng tác động ngăn lên nó, nên sợi dây bị nối lỏng ra tự lúc nào.

Thời điểm phát đạn đầu tiên bắn ra, Jae Suk âm thầm đón chờ với tâm trạng rất bình thản. Bởi lẽ anh biết Jong Kook phải rất nắm chắc kết quả trong tay nên cậu ấy mới không hề do dự một chút nào.

Tuy nhiên đến lần thứ hai, Jae Suk bắt gặp ánh mắt biến đổi khác lạ của Jong Kook. Trong đáy mắt dường như chứa đầy sự lo lắng. Anh cơ hồ nhận ra mọi thứ không đơn giản kết thúc một cách yên bình như vậy.

Cuối cùng linh cảm của anh đã đúng. Khẩu súng kia đang chỉ thẳng một đường hướng tìm người bên cạnh.

Vài giây sau một tiếng nổ đinh tai vang dội, đến cả âm thanh sóng biển cũng không át đi được. Bàn rường của một người anh đã khiến Jae Suk bất chấp mọi nguy hiểm, lập tức bung dây nhào qua che chắn cho Gary.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Gary chỉ vừa nghe được tiếng nổ lớn thì trước mắt đã thấy bóng dáng Jae Suk ôm lấy mình cùng với âm thanh giống có vật gì đó xuyên qua da thịt.

"Yaisszz! Cái quái gì đang xảy ra vậy? Jae Suk hyung! Jae Suk hyung! Anh làm sao thế?" - Gary kinh hãi nhìn chăm chăm vào thân thể đang trượt dần xuống sàn của người nọ.

Jae Suk đau đớn ôm lấy bà vai mình, anh gắng gượng đưa tay ra đặt lên chân Gary, vỗ nhẹ để trấn an cậu rằng bản thân mình không sao cả. Mặc dù máu trên vai vẫn đang không ngừng thấm đẫm.

Máu máu đập vào mắt ám ảnh, khiến Gary sợ đến run người. Đầu óc bị ép nhớ lại những hình ảnh kinh tởm mà chính mình đã gặp phải tại phòng thay đồ.

Cậu phóng ánh mắt dò lừa nhìn Jong Kook.

"Kim Jong Kook! Anh thật sự muốn giết em lắm đúng không? Nếu như Jae Suk hyung không đỡ lấy phát đạn đó, thì có khi em đã chết rồi." - Cậu nghiêng rặng gào lên.

Jong Kook không biết phải giải thích như thế nào, để Gary hiểu được nỗi khổ của anh. Với cục diện hiện tại thì anh dù có nói cái gì đi chăng nữa, cậu ấy cũng không thể nghe lọt lỗ tai.

Tình hình trước mắt, Jae Suk hyung vẫn ổn, dù có bị trúng đạn nhưng chỉ là bị ở phần thịt mềm, vết thương cũng không đáng ngại. Jong Kook thở hắt một hơi như trút bỏ được tảng đá lớn. Anh thầm cảm tạ Thượng đế đã nghe lời cầu khẩn của mình. Mặc dù có sai lệch một chút nhưng vẫn còn tính toán được.

Jong Kook cười nhẹ, anh định bụng hỏi thăm cả hai thì đột ngột bị câu nói của Gary chặn lại.

"Em thừa biết anh đã có ý với Ji Hyo từ lâu. Những lúc cô ấy đối xử tốt với em, dành cho em những nụ cười ấm áp, anh đều quay mặt đi như thể anh không muốn nhìn thấy điều đó vậy? Phải chăng anh đang ghen tị với em trai của mình? Anh nghĩ lợi dụng cách hèn hạ này là có thể loại bỏ được em sao? Dù em có chết đi thì Ji Hyo cũng không bao giờ là của anh đâu....anh thật sự là đồ khốn....anh..." - Con giận xung thiên, Gary chẳng còn kiêng nể gì Jong Kook nữa. Những câu chửi mắng thậm tệ bao nhiêu, cậu đều nói ra hết mặc cho nó có làm người nọ tổn thương hay không.

"Gary! Cậu nói gì vậy? Anh không có ý đó. Cậu bình tĩnh lại đi." - Jong Kook thất kinh khi nghe được mấy lời oan hận từ Gary. Anh như chết trân không nói được lời nào.

Jong Kook không nghĩ rằng Gary lại có suy nghĩ như thế đối với mình. Bấy lâu nay anh luôn xem cậu như em trai của mình và cậu cũng có những cử chỉ rất thân thiết với anh. Dù biết bản thân có chút ý tứ với Ji Hyo nhưng anh cũng không có ý định làm gì quá phận với cô ấy, hay có tâm tư xấu xa gì với cậu. Anh những tưởng giữa anh và Gary đều không hề tồn tại cái gọi là đồ kị tranh giành. Nhưng cuối cùng anh đã lầm.

Jong Kook tự hỏi, từ bao giờ Gary lại có cảm giác chán ghét anh như vậy.

Gary...cậu hiểu lắm rồi.

Khụ...khụ...

Gary bị tiếng ho khan của Jae Suk cắt ngang.

"Ga...Gary à....cậ...a....cậu đừng cho anh. Đừng nói nữa! Jo...Jong Kook khò...không phải như cậu nghĩ đâu." - Jae Suk nén cơn đau, thều thào kêu người nọ im miệng.

"Jae Suk hyung! Anh ko nghĩ vì ai mà anh bị thương ra nông nỗi này à. Anh còn bình được sao?" - Gary cong môi nói lầy.

Mặc cho Jae Suk đang ôm vết thương,nhưng vẫn cố khuyên can mình, Gary vẫn bỏ ngoài tai tất cả. Cậu đã bị cơn bùng phát làm cho mù mịt đầu óc. Cậu càng mắng thì cậu sau lại càng độc địa hơn cậu trước.

"..."

...

Bốp...bốp...bốp...

"Quả là một bộ phim kịch tính. Anh em, bạn bè tàn sát lẫn nhau là cái kết tao thích nhất. Hahaha..."

Tên sát nhân vỗ tay bồm bốp trước những diễn biến xảy ra. Từ đầu đứng một bên xem kịch vui, gã nhìn thấy vẻ mặt biến hóa không ngừng của Jong Kook, từ trắng bệch chuyển sang đỏ ửng mà trong lòng dâng lên cảm giác sảng khoái. Chỉ cần Jong Kook đau khổ thì gã càng hứng trí hơn.

"Sao? Không định biện minh hay giải thích gì à?" - Gã đứng bên cạnh dõi giọng cợt nhả.

"..."

Jong Kook lờ đi câu nói khích của gã. Anh cần chặt rằng để không buông ra những lời chói tai, dơ bẩn với tên sát nhân này. Vì anh biết nếu anh càng tức giận thì gã chỉ thêm phần thỏa mãn mà thôi. Jong Kook anh sẽ không ngu ngốc đến mức tự hạ thấp bản thân mình chỉ vì vài lời dỗi co.

Jong Kook lo lắng, nhìn ra bên ngoài, thấy mây đen đã kéo ngập trời, quần tụ thành một khối lớn. Gió biển quật mạnh vào người, để lại trên da thịt từng trận đau rát. Xem ra cơn bão còn cách tâm bão chẳng bao xa nữa.

Bây giờ việc cần làm cấp thiết là cứu lấy hai người họ. Còn việc kia...anh nghĩ từ từ sẽ giải thích sau cũng không muộn.

"Hong Dae! Mấy thà họ ra được rồi đó?" - Jong Kook danh giọng, yêu cầu thà người.

"Hừm...có thể thà. Nhưng...chỉ có một người thôi. Tên Jae Suk bị trúng đạn, nên xem như đã chết. Quảng hán xuống biển." - Gã cong môi cười xảo trá.

"..."

"Hong Dae...Thà họ ra!" - Jong Kook găm giữ trong cuốn họng.

"Còn chờ gì nữa? Đem hán quăng xuống biển đi." - Gã trung ra bộ mặt vô cảm, tiếp tục phớt lờ lời yêu cầu của Jong Kook.

Hai tên lính bên dưới bắt đầu rục rịch hành động theo lệnh gã.

Jae Suk còn đang mơ hồ, thì nhận thấy bản thân đang bị hai tên lính kéo lê đến gần mạn tàu. Anh kinh hãi vùng vẫy, cổ nắm lấy chân Gary trong vô vọng. Miệng vết thương liên tục khép mở, thấm đầy muối mặn của biển làm Jae Suk càng thêm đau đớn. Anh không ngừng rên rì ôm lấy vết thương trên vai.

"Gary a! Jong Kook a! Cứu anh!"

Gary hét lên, hai mắt tròn trừng nhìn theo.

"Jae Suk hyung! Jae Suk hyung! Tại bây muốn làm gì anh ấy?"

Tiếng la khẩn đặc thâm thiết của Jae Suk, khiến Jong Kook không kiềm được con thịnh nộ. Con người biến đổi, di chuyển kịch liệt, hơi thở trở nên gấp gáp. Đường như sức chịu đựng của Jong Kook đã đi đến cực hạn. Anh không muốn nhìn thấy bất cứ người thân nào của mình bị uy hiếp nữa.

Xoạt...

Trong chớp mắt, Jong Kook lách mình ra phía sau tên lính bên cạnh, anh dùng hết sức lực còn lại đánh mạnh một cú vào tay hấn. Giật lấy khẩu súng trường trên tay, anh lập tức giương nòng súng về phía tên sát nhân. Hành động này của anh khiến gã thoáng bất ngờ.

Lạch cạch...

Một loạt chấm đỏ chiếu thẳng vào người Jong Kook. Chỉ cần một cái phát tay của gã cũng đủ làm cơ thể anh bị hàng trăm phát đạn xuyên thủng như tổ ong.

"Đừng ngu dại mà bắn tao. Cơ thể mày sẽ không biết có bao nhiêu viên đạn trên...."

Đoảng...đoảng...

Câu nói chưa kịp dứt, tên sát nhân đã bị hai tiếng súng làm cho im miệng. Lúc này, dưới chân gã xuất hiện hai lỗ thủng nhỏ, như lời cảnh cáo cuối cùng của Jong Kook gửi đến gã.

"Mày...." - Tên sát nhân chau mày nhìn anh.

Jong Kook phóng ánh mắt đe dọa trả lại cho gã.

"Viên tiếp theo sẽ là giữa trán. Tao không đùa đâu."

Cả hai trừng nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Cục diện hiện tại đều không thể biết được ai sẽ là người ngã ngũ trước.

Sét, gió vẫn vũ ngày một dữ dội, chỉ còn cách vài trăm mét là tới tâm bão. Tình hình nếu càng kéo dài thì càng nguy hiểm cho hai người bên dưới. Jong Kook không muốn mất thêm thời gian nữa, anh chậm rãi đặt ngón trỏ lên cò súng bóp nhẹ. Anh không tin gã sẽ không thả người.

...

Rè.eee....rètttt.....

"Đưa thể dũ rồi! Ta không muốn người đem về cho ta một bộ đồ chơi bị khiếm khuyết đâu."

Tai nghe lên lạc được gần sâu bên trong, đột ngột vang lên giọng nói âm trầm. Tên sát nhân nghe qua liền cảm nhận được một luồng khí lạnh lan tỏa, phát ra từ giọng nói đó.

Chú nhân gã đang khó chịu.

"Tôi...chỉ là đang kiểm tra mức độ chịu đựng của chúng đến đâu. Thưa Master!" - Gã hạ giọng giải thích.

"Đấy là lần cuối cùng. Ta không muốn người lập lại một lần nữa đâu. Rè..eee"

Giọng nói biến mất nhanh như lúc nó xuất hiện. Tên sát nhân lập tức thay đổi thái độ, gãi gheén rằg nhìn Jong Kook. Thật sự lòng gã chỉ muốn hành hạ chúng, để chúng chết dần chết mòn, sau đó toàn bộ xác liền ném xuống biển một lượt. Nhưng vì chúng là một món đồ quan trọng, gã dù có làm đến mức nào thì chúng vẫn phải còn sống. Nếu xảy ra chút sơ sót gì thì ngay cả gã, cũng không giữ được mạng sống của mình.

Hừ! Nếu không vì mệnh lệnh khôn khiếp kia thì chúng bây đừng hòng chết thoải mái.

"Tại bây nhanh đưa hai đũa đó về lại phòng giam." - Gã hậm hực ra lệnh cho thuộc hạ đem Jae Suk cùng Gary vào trong.

Toàn bộ hành động vừa rồi của tên sát nhân, khiến Jong Kook rất đổi nghi hoặc. Ngay khi anh có ý định bóp cò thì cứ chỉ của gã đột nhiên có chút kì lạ. Đôi môi gã không ngừng mấp máy như đang đối thoại với ai đó, nét mặt còn biểu lộ sự khó chịu. Anh nghe được vài chữ nhưng không rõ là gã đang nói cái gì. Trông dáng vẻ luôn cúi đó, Jong Kook chắc chắn rằng gã đang phụng lệnh từ một người nào đó. Một người không có mặt ở đây.

Hầm! Một kẻ như Hong Dae còn phải ngoan ngoãn phục tùng, thì xem ra người này không hề đơn giản chút nào.

Dù lòng vẫn còn ý dè phòng, nhưng Jong Kook cũng thờ phào, vì Jae Suk và Gary trước mắt vẫn được an toàn. Anh buông súng, dõi theo bóng dáng cả hai với tâm trạng nhẹ nhõm.

Tốt rồi. Mong là Gary sẽ chăm sóc tốt cho hyung ấy.

Sau khi được thả ra, cánh tay vì bị trời quá lâu mà trở nên tê cứng. Gary tưởng như hai cánh tay mình không còn dính trên thân nữa. Mắt thấy Jae Suk bị tên lính lôi đi một cách thô bạo, cậu liền lao tới đỡ lấy thân thể anh. Người anh này đã thay cậu chịu khổ, cậu tự thấy bản thân mình phải có trách nhiệm chăm sóc.

Hừ...Jong Kook hyung. Anh nên có một lời giải thích thỏa đáng cho những gì anh đã làm với chúng tôi.

Gary nhìn lên, nơi người kia đang đứng mà lòng đầy căm tức. Ánh mắt lạnh lẽo của cậu đã nói lên khúc mắc giữa cậu và Jong Kook đang ngày càng gia tăng.

"..."

"Naraka* sẽ thay ta tiếp đón chúng bây. Lúc đó mày và đám anh em của mày sẽ phải hối hận, vì đã không được tao "hiển" đi sớm hơn đâu." - Tên sát nhân lạnh giọng cảnh báo.

Dù không hiểu hết ý nghĩa trong lời nói đó, nhưng Jong Kook mơ hồ cảm nhận được sau con báo kia là một mối nguy hiểm rất lớn đang chờ đón anh cùng các thành viên Running Man.

Đứng là Jong Kook cho đến chết cũng không bao giờ ngờ được, bản thân anh và các thành viên sẽ có lúc phải đứng trước những lựa chọn chết người, đâm mình vào cuộc chiến đẫm máu chưa từng thấy. Và anh một con người thông minh, quyết đoán cũng sẽ rơi vào vòng xoáy giữa Sống hoặc Yếu.

.....

Lạch cạch.....Âm..mmm

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, Gary cùng Jae Suk bị hai tên lính đẩy vào một căn phòng tại khoang dưới cùng. Nơi đây không hề có chút ánh sáng nào. Thứ duy nhất có thể nhìn ra bên ngoài, hường chút ánh sáng là ô cửa sắt nhỏ xíu trên cánh cửa kia.

Jae Suk bị một lực mạnh đẩy ngã, khiến vết thương bị đụng trướng. Con đau truyền đến ngay lập tức làm anh không chịu nổi phải thét lên.

A...

Gary bên cạnh hét hãi bỏ đến đỡ lấy Jae Suk. Cậu nhìn sơ qua một lượt vết thương rồi kéo anh dựa sát vách tường.

"Jae Suk hyung! Vết thương bị động rồi sao?"

"Đám máu lạnh này. Sao tại bây dám?" - Gary nhìn chòng chọc hai tên lính, giọng lớn.

"Tại sao lại không? Hahahaha..." - Hai tên lính ngoác miệng cười khanh khách, ra vẻ thách thức.

"Yaisszzshh..."

Gary bật dậy nhào đến hơn thua, thì đúng lúc cánh cửa phòng giam đóng sầm lại. Cậu tức tối đá rầm vào cánh cửa khiến nó vang lên những âm thanh rồ rồ.

"Một lũ khốn kiếp!"

"Gary à! Cậu tự làm đau mình thì có ích gì? Chi bằng lại đây giúp anh đi." - Jae Suk thờ hắt ra, đưa ánh nhìn bất lực về phía Gary.

"..."

"G...Ga...Gary?"

Trong bóng tối nơi cuối phòng, một giọng nói run rẩy vọng ra. Gary giật bản mình, vì từ đâu lại có tiếng người gọi tên cậu với âm thanh ròn rợn như vậy. Ngay cả Jae Suk cũng không giữ được bình tĩnh, cơ thể anh bắt gác tự động nép sát vào tường. Cả hai nín thở, mở to mắt, nhìn vào khoảng tối với tâm trí căng gác cao độ.

"Gary...hyung? Jae Suk...hyung?" - Giọng nói tiếp tục vang lên, nhưng thanh âm lại mang thêm vài phần khằng định.

Lần này rõ ràng hơn một chút, Gary nghe qua đường như đã biết giọng nói này của ai.

"Ha....Ha? HaHa? Là cậu đúng không?"

Vừa nói cậu vừa chậm rãi bước đến. Jae Suk hồi hộp dõi theo.

"Gary à! Cẩn thận đó."

Khi đôi mắt đã thích nghi được với bóng tối, Gary nhú mảy điều chỉnh tiêu cự, cậu thấy một quả đầu bạch kim* cực kì quen thuộc hiện ra.

"Trời ạ HaHa!"

Gary mừng rỡ hét lên, cậu ôm chầm lấy HaHa.

Khụ...khụ...

"Gary hyung! Buông em ra một chút. Sắp ngạt chết rồi này." - HaHa ho khùng khục, cả người cậu bị ôm cứng như bó bột. HaHa ngáp ngừng đẩy người kia ra.

Biết mình vừa thất thố, Gary liền buông tay, mặt có chút ngượng. Chỉ là thoát qua nhưng cậu cũng chẳng hiểu nổi bản thân mình, vì sao lại vui đến không tự chủ khi thấy người trước mặt vẫn bình an.

Hôm...anh em còn sống thì vui đâu có gì lạ. Mọi thứ đã là quá khứ rồi. Đứng rồi, không có gì lạ cả.

"Chúng ta đang ở đâu vậy? Chẳng phải chúng ta...bị một tên cuồng sát nào đó giết sao?"

HaHa trung ra về mặt ngờ ngạc ngó xung quanh. Thật ra cậu mới tỉnh lại không bao lâu nên chưa xác định được tình hình nguy hiểm hiện tại.

"Anh cũng không biết rõ, chỉ biết chúng ta đang trên một con tàu cỡ hàng lớn. Khi mở mắt thì đã thấy bản thân cùng Jae Suk hyung bị trôi vào cột, xung quanh thì sừng ống chìa vào đầu. Còn có....Jong Kook hyung nữa. Hyung ấy đứng cùng tên sát nhân đó." - Khi nhắc đến vị hyung kia thì bất gác Gary không kiềm chế được sự bức bối trong lòng.

"Ồ? Sao kì vậy? Sao hyung ấy không ở cùng chúng ta? Không lẽ hyung ấy gặp chuyện gì hả? Mà sao cả hai bị quăng vào đây thế? Bọn kia nhìn rất đáng sợ." - HaHa nghiêng đầu, neho mắt hỏi liên mấy câu.

"Yaa Haroro! Cậu tỉnh lại, hình như nói nhiều hơn trước đó. Thắc mắc thì đi tìm Jong Kook hyung mà hỏi. Phiền phức." - Gary tím mặt, quát thẳng vào mặt HaHa. Cậu cảm thấy rất phiền khi người này cứ hỏi đi hỏi lại chuyện Jong Kook.

"Yaa..Kang Gary! Tự nhiên lại mắng người ta xối xà vậy? Không thích trả lời thì cứ việc im. Đồ nhỏ nhen."

HaHa âm ức vì bị mắng bất ngờ, cậu chửi thề mấy câu rồi đi đến bên Jae Suk. Cậu định cùng với ông anh này hỏi vài thứ thì chột nhận ra sắc mặt Jae Suk tái nhợt, chiếc áo trên người bê bết máu.

"Omo! Omo! Jae Suk hyung sao người anh máu không vậy? Anh bị thương ở đâu? Ai làm anh ra nũng nịu này?" - HaHa nhăn mặt thất kinh.

Vì mất máu nhiều cộng thêm không được ăn uống bất cứ thứ gì nên Jae Suk không còn đủ hơi sức để trả lời HaHa. Trước mặt anh mọi thứ đang mờ dần, đôi môi trở nên nứt nẻ vì thiếu nước.

"HaHa à! Anh..."

Chưa kịp dứt câu, Jae Suk thở gấp rồi ngã vật một bên, ngất lịm.

"Jae Suk hyung! Jae Suk hyung! Tỉnh lại đi. Mau tỉnh lại."

HaHa kinh hãi, lay mạnh Jae Suk. Hai mắt cậu đỏ hoe, cậu không hiểu gì cả. Mọi chuyện cứ dồn dập ập đến. Một người với lá gan nhỏ như cậu thì làm sao tiếp ứng kịp. Nhìn thấy ai tỉnh thần cũng mệt mỏi, còn có người bị thương nặng. Tình huống này cậu không biết phải giải quyết ra làm sao.

Rầm...rầm...rầm...mmm

HaHa giật mình khi cánh cửa có tiếng đập mạnh. Cậu quay phắt lại, nhìn thấy Gary đang ra sức đập cửa.

"Này! Các người có nghe không? Bên trong đang có người bị thương đấy. Còn không mau gọi người đến. Này! Chúng bây điếc hả?"

Mấy tiếng la hét bên trong, hai tên lính bên ngoài đều nghe rõ. Mặc cho Gary có gào thét, van xin, chửi bới thế nào, chúng cũng không để ý đến. Đơn giản vì chúng không nhận được lệnh phải chăm sóc đám tù binh này.

Gary dần mất bình tĩnh, đây là lần đầu tiên HaHa thấy điều này. Cậu bắt đầu sợ hãi trước hành động hóa rồ của người đó, như thể chỉ cần cánh cửa mở ra thì Gary sẽ biến thành thú dữ nhào đến giết người.

"Gary hyung! Anh như vậy em sợ lắm."

"Tất cả đều do người đó mà ra." - Gary găm giữ trong cổ họng.

"Ngư...người đó là ai? Gary, anh đang muốn ám chỉ ai? Em không hiểu gì hết?" - HaHa mơ mơ hồ hồ hỏi.

Gary quay lại, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào HaHa, khiến cậu bắt gác lùi về sau.

"KIM JONG KOOK!"

.....

***Naraka: Trong Thập Bát Nê Lê kinh, địa ngục hay còn gọi là Naraka. Đây là khái niệm về địa ngục của đạo Phật, đạo Jaina, đạo Sikh và đạo Hindu.**

***Khoảng thời gian này HaHa của chúng ta nhuộm mái tóc bạch kim nha. Hình như từ tập 154 là đã có quả đầu màu này rồi. Nên đừng ai nghĩ Au bựa ra nhé.**

.....Hết Chương 17.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Đặc biệt: Hai tuần lặn lội cùng Song Ji Hyo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâu quá không gặp các tình yêu.

Sau hai tuần lăn lộn với dự án chào đón Miss Mong về Việt Nam với mấy admin page lớn Au chính thức trễ deadline up truyện. Cơ mà được tận mắt tận sức gấp và giao lưu với Ji quả là công sức bỏ ra không tiếc.

À Ji Hyo của chúng ta đã chính thức có biệt danh mới nè "Ji Ninja". Bởi lẽ chị trốn camera phóng viên quá giỏi.

Còn về phần buổi Fansign của Ji Hyo, Au mặc dù không được lên nhận chữ kí tặng của Ji. Nhưng Au cùng các admin đã đem được món quà của fan SA chúng ta tặng cho Ji.

May mắn là chỗ Au ngồi rất gần sân khấu. Au nhìn rất rõ dung nhan chị. Hai từ thôi MỀM HỒN.

Khi Ji từ trong cánh gà bước ra các tình yêu có biết Ji nhìn thấy cái gì đầu tiên không? Đó chính là tấm banner nhỏ SA, trên đó có tên Kim Jong Kook <3 Song Ji Hyo. Tiếp đó là chị lia mắt thấy ngay tấm banner SA khổng lồ mà Au cùng admin page SA đã làm. Ji đã nhìn thẳng vào nó và cười rất tươi. Sau đó Ji đảo mắt nhìn thấy mấy tấm banner SA nhỏ nằm rải rác khắp khán phòng. Ji cười tươi đến nỗi Au cảm tưởng nụ cười đó như phát sáng. Chị sau khi chào hỏi vài câu đã cười bên lên chỉ thẳng banner và nói "Tôi đang nhìn thấy Jong Kook oppa dưới kia."

Gây phút đó Au đã khóc các tình yêu ạ. Au cùng admin và fan SA đã hét rất lớn tên Kim Jong Kook và Ji Hyo.

Suốt buổi Fansign Au đã không ngừng hét tên Kim Jong Kook. Ji lần nào nghe thấy cũng đều cười rất hiền lên còn bắt tay về phía trực diện các fan SA.

Nói chung là Au và các admin đã giúp những tình yêu không có dịp đi gặp Ji bày tỏ hết những lời muốn nói đến với chị nhà.

Au muốn chia sẻ fanacc này đến với các tình yêu để chúng ta cùng chung vui với nhau nha.

P/s: Lúc Au phấn khích đứng dậy hét lên Kim Jong Kook đã bị nhà báo quay hình lại (huu ngai ghê). Phía dưới là clip quay sự lầy lội của fan SA hôm đó.

<http://startalk.vn/showbiz/mo-ngo-ji-hyo-lien-tuc-om-cham-xoa-dau-fan-viet-trong-buoi-ky-tang-QkNXQkl=.html>

Love All

Chờ đợi để được gặp Ji Ngố.

Bung lụa...Yay...

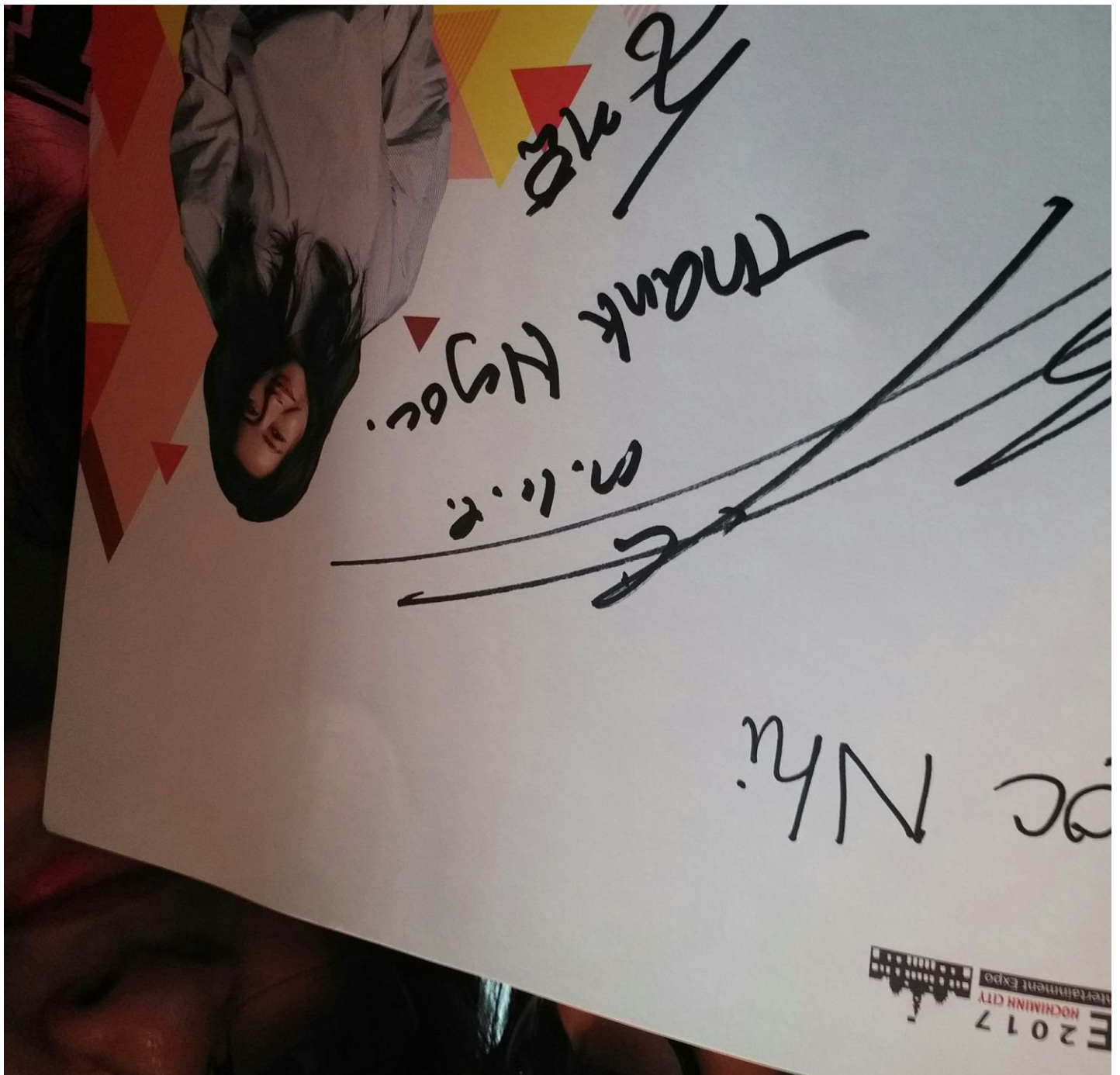

Khoảnh khắc Ji chi vào banner SA. Cười tít cả mắt.

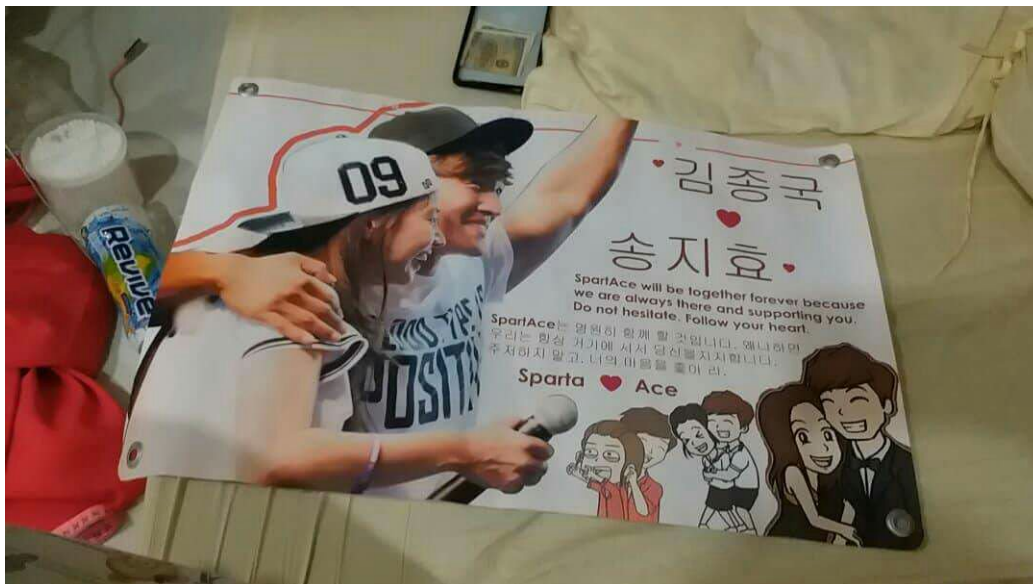
Có thấy tấm banner phía xa không? Nó đó ^^

Hơi ngược chút. Mà đây là chữ kí của Ji nè. Au chụp ké của bạn fan SA 1 người may mắn được lên báo chung với Ji. Nhiều lúc gato với nó lắm chi muốn cướp rồi chạy thôi.

Banner nhỏ. Lúc ngồi chờ ở sân bay đón Ji. Tiếc là chỉ dùng nhân thuật Ninja đi cửa Nội Bộ nên không gấp được.

Gần hơn. Và cái này size A2 Au đã làm quà tặng cho Ji Hyo.

Au may cái túi bỏ tấm banner vào nè.

Quà của 2 page khác page Song Ji Hyo, Running Man Run Dont Walk tặng Ji gồm: 1 bộ áo dài cô luôn mặc đội đầu, 2 bộ áo Zara, 1 hộp nến thơm phải nói cực xịn luôn và 1 tấm ảnh của Moonie em trai đáng yêu của chị nhà.

Và đây món quà lớn nhất của SA chúng ta tặng Ji: Tấm ảnh ghép từ 7012 tấm nhỏ. Bên trong rất nhiều cut sence của SA.

Au cùng Admin page SA.

Khám phá

arab_spartace • Theo dõi

87 lượt thích

arab_spartace 🥰 شوفوا الفانز كيوتين ماسكين بانرز سبارتاييس
ويقولون جيهو شافت وأشرت وقالت "ارى جونج كوك اوبا"
حاطين صورة الحق 🥰💖 Credit to vyvy.s... thêm

Xem tất cả 5 bình luận

9 GIỜ TRƯỚC • DỰA TRÊN ẢNH MÀ BẠN ĐÃ THÍCH • XEM BẢN DỊCH

foreverjihyo • Theo dõi

← Khám phá

arab_spartace • Theo dõi

87 lượt thích

arab_spartace 🥰 شوفوا الفانز كيوتين ماسكين بانرز سبارتاييس
ويقولون جيهو شافت وأشرت وقالت "ارى جونج كوك اوبا"
حاطين صورة الهق 🥰💕 Credit to vyvy.san 🌟

#송지효 #宋智孝 #KBEE #KBEE2017
#KBEE2017Vietnam #songjihyo #kimjongkook
#spartace

Xem tất cả 5 bình luận

9 GIỜ TRƯỚC • DỰA TRÊN ẢNH MÀ BẠN ĐÃ THÍCH • XEM BẢN DỊCH

foreverjihyo • Theo dõi

Khoảnh khắc ánh mắt Ji bất gặp banner SA.

Au cùng tất cả các admin đi tiễn Jj-Ninja về Hàn.

← Khám phá

foreverjihyo • Theo dõi

899 lượt thích

foreverjihyo Jihyo at Ho Chi Minh airport going back to Korea...Have a safe flight back my love... thêm

Chị về lại Hàn nè.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chì Bài Của Anh.. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Au đã trở lại. Au thành thật xin lỗi vì đã lâu không up truyện. Nền mong các tình yêu hãy tha lỗi bỏ qua cho Au nha. Đờng rồi bỏ Au hiiu hiiu T.T

Chương này tặng hai em FuyuSeiki và cantien153. Vì hai em đã luôn luôn ngóng đợi Au, dù Au có ra chương trễ cách mấy. Saranghae hai đứa ≡~≡

Cảnh báo 17,5+ (Ai chưa đủ 17 thì click back nhá): Đọc chương này coi chừng tức ói máu. Au cũng đã vừa viết vừa cắn răng chịu đựng.

*Vì một tương lai không nhảm chán. Có gì đừng ném dếp Au à. *chạy lẹ**

.....

HaHa chắc chắn một điều, trong lời nói của Gary có ẩn chứa sự việc gì đó rất nghiêm trọng. Bởi lẽ, ánh mắt kia khi thốt ra tên Jong Kook hyung, mang đầy sự căm ghét.

"À...ờ...thôi không nhắc nữa. Bấy giờ trước mắt chúng ta phải làm sao với Jae Suk hyung đây? Xem ra anh ấy không thể cầm cự được lâu đâu." - HaHa cố không hỏi đến Jong Kook nữa. Cậu kéo lực chú ý của Gary về lại trên người Jae Suk.

"Anh...thật sự cũng không biết nữa. Không dụng cụ, không thuốc men, thì làm sao anh cầm máu cho hyung ấy được." - Gary nhìn hai bàn tay mình dính đầy máu của Jae Suk, mà lòng rối như tơ vò. Bấy giờ cậu không thể nào suy tính được việc gì cả.

HaHa thờ dài, cậu liền tay xé một mảnh áo của mình, cố gắng buộc lại vết thương cho Jae Suk.

Ngay khi làm, cậu chợt nghĩ đến chuyện gì đó, nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh một lượt.

Thấy hành động kì lạ của người kia, Gary nhăn nhó, bồn chồn hỏi.

"Cậu đang tìm gì vậy HaHa? Bấy giờ không phải lúc quây phá đâu."

"Hyung là cái tên đầu đất, suốt ngày chỉ nghĩ em quậy phá thôi sao?" - HaHa biểu môì, quăng cái liếc mắt trắng dã về phía Gary.

"Haizz...Em đang tìm hộp dụng cụ sửa chữa. Nếu may mắn chúng ta có thể tìm thấy một chút rượu hoặc còn 90°." - Vừa nói, tay chân HaHa không ngừng lục lọi.

"Dụng cụ sửa chữa? Còn? Còn cả rượu nữa? Em đang nghĩ gì vậy? Chuẩn bị sửa máy sao?"

"..."

"Trời ạ! Là để cứu Jae Suk hyung." - HaHa nhăn nhọt trả lời. Thi thoảng lại có vài tiếng leng keng của các vật dụng va vào nhau.

"Cậu điên rồi." - Gary bực dọc, đá chân vào cửa đánh thành một tiếng.

Đột nhiên, Gary cảm nhận được có tiếng chân đang lao tới từ phía sau. Cậu nhanh chóng quay người lại, chưa kịp định thần, một bên má đã bị ai đó giáng cho một bạt tai đau điếng. Đồng thời cổ áo cũng bị nắm chặt, nhấc lên.

"Trong hộp dụng cụ có thể có búa, cle®, dao, kéo hoặc thậm chí là một mảnh sắt vụn. Rượu hoặc còn có thể sát trùng vết thương. Tất cả những thứ đó, nếu biết cách sử dụng thì đều có thể cứu mạng người."

Giọng nói HaHa trở nên gấp gáp, trong thanh âm có chút phẫn nộ.

"Nếu anh không giúp được gì thì ngồi yên một chỗ. Đừng làm phiền. Cảm ơn." - HaHa không thêm quân đến cái tên máu nóng đó nữa. Cậu tiếp tục quay lại công việc của mình.

"..."

Biết bản thân vừa trách lầm người khác, Gary cũng có chút áy náy trong lòng. Cậu không nói thêm nữa, đứng dậy bắt đầu tìm kiếm.

HaHa biết người kia vì thấy bản thân tự có lỗi mà âm thầm phụ giúp trong im lặng. Cậu bất giác cười nhẹ, hai tay cũng vì thế mà hăng hái hơn.

Hìmm...Lúc nào cũng thế. Cơ bản là ngoài lạnh trong nóng. À không, phải gọi là một tên không hiểu gì cả mới đúng.

Loay hoay một dạo, Gary quyết định hỏi điều cần hỏi.

"Ồ...HaHa à! Phòng giam này...có mình cậu thôi sao? Suk Jin hyung, Kwang Soo với Ji Hyo, cậu có biết họ ở đâu không?" - Gary nhỏ giọng hỏi.

Đôi tay thoáng chậm lại, HaHa quay đầu, quát.

"Yaa Kang Gary! Anh thừa biết là em cũng vừa tỉnh lại không lâu mà. Với lại nhìn quanh không thấy ai ngoài em, thì cũng biết là không có rồi. Hỏi vớ vẩn vậy?"

Gary gạt mình, vội cup mắt tiếp tục tìm tìm kiếm kiếm, không dám hỏi nữa.

Hỏi một chút, không trả lời cũng không sao mà. Có gì lại quát mình chứ?

...

Vù...vù....

Tiếng gió rít qua khe cửa ngáy một nhiều, tạo thành tầng tầng lớp lớp âm thanh kì dị. Nhiệt độ khoang tàu dần hạ thấp, có thể cảm nhận được hơi lạnh từ bốn bức tường sắt tỏa ra.

Con tàu bắt đầu nhấp nhô nhiều hơn, đồ đạc bên trong cũng vì thế mà lắc lư theo.

Đột ngột, mọi người có cảm giác như cơ thể nhẹ hẫng đi vài phần. Tích tắc một giây sau, cả con tàu không lồ thả mình, đập thẳng xuống mặt biển đánh ỳnh một tiếng rất lớn. Con tàu vừa vượt qua đợt siêu sóng đầu tiên do cơn bão mang đến.

Cú va đập khiến cho những thứ bên trong như bị đảo lộn hoàn toàn, bao gồm cả con người.

Vì sự việc diễn ra quá nhanh làm Gary và HaHa trở tay không kịp. Cả hai hiện tại đều ngã sòng soải trên sàn tàu.

"Aey...đau quá. Cái lưng của tôi." - HaHa nhăn nhó mặt mày, hai tay không ngừng xoa thác lưng.

Lạch cạch...lạch cạch.....

"Yaa Dong Hoon! Coi chừng!"

HaHa mắt nhắm mắt mở không hiểu gì, đã bị người kia ôm đầu, nằm đè lên trên. Tiếp đó là hàng loạt đồ vật rơi lộp bộp xuống hai người. Sau cùng mọi thứ kết thúc bằng một tiếng xoảng.

Âm thanh rền khe khẽ bắt gác thoát ra, lọt vào tai HaHa.

"Ya Kang Gary, anh điên hả?"

HaHa vùng dậy, đẩy Gary qua một bên. Cậu vội vàng vòng ra sau xem người này có bị thương hay không.

Nhìn nhìn một lúc, cơ bản là không có vết thương nào nghiêm trọng. HaHa bấy giờ mới thả thở phào. Cậu nhìn băng quơ rồi quyết định ngồi xuống, một tay đè lên lưng Gary, tay còn lại nhẹ nhàng làm gì đó.

"Này cậu làm gì vậy HaHa?" - Gary có ý tránh đi sự đụng chạm của HaHa.

"Ngồi im một chút được không? Em đang giúp hyung lấy mấy vụn miễn thủy tinh vương trên áo. Không lấy ra sẽ rất nguy hiểm." - HaHa ra sức bình ổn lại tâm lưng cục cựa trước mặt.

"..."

Bầu không khí chợt trùng xuống. Mọi người đều đang tự nhốt mình vào suy nghĩ riêng của bản thân, khiến cho xung quanh trở nên gượng gạo, khó chịu.

"Ha...HaHa à! Chuyện này..."

"Em nghĩ chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hộp dụng cụ. Bão càng ngày càng mạnh, Jae Suk hyung khó mà chịu đựng được thêm cú va đập nào nữa." - HaHa mím môi, nói gât đi.

Lời vừa ra đến miệng liền bị giọng nói HaHa cắt ngang. Gary không biết làm sao đành nuốt lại những điều định nói.

.....

Bên này, Jong Kook đang khó khăn bám vào thân thể vào thanh sắt, để chống chịu lại từng đợt sóng dữ dội.

Ngay khi Jae Suk hưng và Gary bị đưa đi, anh liền bị tên Hong Dae cho người nhốt lại vào chỗ cũ. Sau vụ việc vừa rồi, có vẻ gã rất tức tối, nhất quyết cần lấy anh không buông.

Gã sai thuộc hạ trôi anh tại cửa sổ nhỏ nhìn ra biển. Tuy nhiên không chỉ trôi một mà đến hai sợi xích. Một sợi trôi hai tay anh cao qua đầu, sợi còn lại xích chân anh vào thành tàu. Thân thể anh không thể ngồi xuống, cũng không thể đứng thẳng. Điều này khiến vết thương ở lưng trở nên đau nhức.

Gã muốn anh hứng chịu những đợt sóng đánh vào mạn tàu, để anh nếm trải vị mặn của biển. Đồng thời để nước biển lạnh lẽo thấm vào từng thớ da thịt, làm cho vết thương buốt rất hơn.

Rào....ooo

Một đợt sóng nữa lại ập vào, khiến quần áo Jong Kook ướt sũng, tóc tai cũng hết lại. Đôi mắt anh vì muối biển nhỏ xuống mà khó khăn nhắm mở.

Khoang miệng mặn chát, Jong Kook liên tục ho khan.

"Khụ khụ...Cái tên mặt quỷ chết tiệt."

Cái lạnh lan tỏa khắp cơ thể, len lỏi qua từng lớp áo, càng làm nhiệt độ cơ thể anh hạ thấp hơn. Vết thương cũ mới lần lượt bị nước biển ghé thăm.

Tiếng rên khe khẽ rít qua kẽ răng, Jong Kook một hồi tựa đầu ra sau, cố tìm một điểm tựa, dựa vào. Anh cảm thấy toàn thân mình vô lực, từ chỉ như không còn là của mình nữa.

Nước...minh cần nước.

Tâm thần nặng trĩu, cuối cùng vẫn là không gượng nổi, Jong Kook mặc kệ tất cả, lịm đi.

Mưa giông vẫn vũ trên nền trời xám ngắt. Mây đen cùng những đợt mưa như trút nước bao trùm lấy con tàu. Giữa con thịnh nộ của thiên nhiên, con tàu khổng lồ cũng chỉ là một món đồ nhỏ bé. Mặc cho sóng lớn đập liên hồi, con tàu vẫn chống chịu, lướt thẳng về phía trước.

.....

Không biết trải qua bao lâu, con tàu cuối cùng cũng thoát khỏi vùng bão, các đợt sóng dữ dần yên ắng hơn.

Màu xám đen trên nền trời đã được thay thế bằng một màu trong xanh, khoáng đạt. Tia nắng yếu ớt buổi ráng chiều chiếu qua những tầng mây trắng, tạo thành những dải màu cam đỏ vàng, bỏ xa phía sau là một màu u ám.

"Thưa chi huy! Chúng ta đã thoát khỏi tâm bão."

"Tốt! Còn bao lâu nữa là đến Naraka?"

"Chúng ta còn cách Naraka 7 hải lý nữa."

"Kích hoạt bộ chân sóng, ngắn đường truyền nhận dạng từ vệ tinh xuống tàu. Khoảng cách ngắn vậy thì dùng được rồi. Cho tàu tăng tốc độ lên."

Nhận được lệnh, đám lính lập tức gõ mã kích hoạt, đồng thời bật chế độ tăng tốc. Bề ngoài thoáng nhìn chỉ là một con tàu hàng rời, nhưng bên trong đều được lắp đặt lại toàn bộ hệ thống, không khác gì một chiến hạm đội lớt tàu hàng hải.

Rè...rẹtttt....

Âm thanh quen thuộc lần nữa vang lên, Hong Dae nhắm mắt, hít một hơi sâu, chậm chậm trả lời.

"Year Master!"

"Hong Dae người nghe đây..."

"..."

"Nhưng....Master...Nếu sắp xếp vậy tôi e rằng .cô ta sẽ không chịu được đến cuối đầu. Cô ta có thể chết giữa chừng. Như vậy chẳng khác nào ngài bị mất một món đồ tốt sao?" - Gã nhui chặt mày, phân tích.

"Đừng nhiều lời! Việc được hay mất ta tự có dự liệu."

"Chó dưới chân thì chỉ cần vẫy đuôi và nghe theo."

Rè...rẹtttt...

Cuộc đối thoại tắt ngang, bàn tay của gã đã nắm lại thành quyền, chặt đến mức có thể thấy được gân xanh nổi lên.

"...Grừm...lão già khôn kiếp."

Âm thanh gầm gừ khe khẽ thoát ra, đôi mắt gã hằn đỏ từng tơ máu.

"Thưa chi huy!"

Vút...bốp

Sau tiếng gió vút qua, nhanh như cắt, một cú đâm như trời giáng đâm thẳng vào mặt tên lính bên cạnh. Máu từ miệng tên đó chảy ra, nhỏ xuống, kèm theo vài cái răng hàm. Thân thể tên lính lao đảo, ngã ầm xuống đất, bất tỉnh.

"Đám gọi tao là chó. Gã xứng sao?"

"Chúng bây cũng là những con chó của tao thôi." - Gã hét lên, chỉ tay vào đám lính.

Không thể làm sao người con gần gũi, gỡ rút dao, liên tục đâm vào thân thể tên lính nằm dưới sàn. Từng nhát dao rút ra, cuốn theo là những dòng máu nóng bắn lên như suối, vấy cả vào quần áo. Gã càng đâm càng thích thú, lực tay cũng vì thế ngoan độc hơn. Thi thể theo quán tính sinh học mà co giật vài cái, vài giây sau thì im bất.

Chẳng mấy chốc, dưới chân Hong Dae đều là dịch máu, nhuộm đỏ cả một mảnh.

Hình ảnh man rợ như thế này, một số tên lính non yếu không thoát khỏi chịu không được mà nôn khan.

Mất thấy chi huy không khác gì ác quỷ hóa điên, ai nấy đều không dám động dấy. Đến thờ cũng phải nhệ đi vài phần.

Sau tất cả màn "giải tr" thì cuối cùng gã cũng đã nguôi giận.

Hong Dae chậm rãi lấy ra một chiếc khăn trắng, lau đi những vết máu trên lưỡi dao. Gã còn không quên ngửi qua nó bằng một điệu bộ cực kì thụ hưởng.

"Quảng cái xác đi. Dọn dẹp cho sạch sẽ."

Mệnh lệnh đưa ra, chỉ vài phút ngắn ngủi, mọi thứ đều được trả lại nguyên vẹn, như chưa hề xảy ra chuyện gì.

"Bảo cáo đi!"

"Thư.....thưa chi huy! Chúng ta chuẩn bị cập bến Naraka sau một tiếng nữa." - Tên lính lấp bắp báo cáo tình hình. Một màn khủng bố vừa rồi, làm hẳn không khỏi run rẩy khi đối diện với người này.

Khẽ phát tay, gã tiếp tục suy nghĩ những lời mà mình vừa nhận được từ tên chủ nhân khôn kiếp kia.

Một kế hoạch điên rồ.

"Hừm...Điên nhưng chứa đầy dã tâm và thủ tính."

"Hà hà mùi tiền đã phàn phát trước mũi rồi." - Hong Dae híp mắt, làm hành động hít thở như chính gã đang thật sự hít lấy mùi tiền.

...

"B17, B18 xuống khoảng 2 lĩ con nhỏ đó đến phòng hình cụ."

Hai tên thuộc hạ với mã số B17 và B18 găt đầu, tiếp đến lủi nhanh ra ngoài.

.....

Cánh cửa sắt nặng trịch được kéo ra, trước mắt Hong Dae là cơ thể bất động nằm trên đất của một cô gái, mái tóc nâu đậm rũ xuống, che đi một nửa khuôn mặt. Toàn thân bị nhiễm một tầng bùn đất. Quần áo dỏm chỗ đã bị xé rách, chỉ còn duy nhất chiếc áo khoát là lành lặn. Những chỗ rách, còn ẩn hiện vài vết thương mới cũ.

Ji Hyo đã bất tỉnh sau khi chịu quá nhiều cú sốc lớn. Đến giờ cô vẫn còn hôn mê.

...

"Ra ngoài!"

Nghe lệnh, hai tên thuộc hạ nhìn nhau, cuối cùng hiểu ý, nhanh chóng đi ra ngoài canh gác. Đây cũng không phải lần đầu chúng thấy tình cảnh này. Cô gái nào lọt vào tay chỉ huy thì số phận đều quá rõ ràng.

Sống không Bằng Chết.

...

Nhớ lại mỹ cảnh đã bị phá hỏng, Hong Dae không khỏi thấy lòng mình rạo rức. Gã muốn đến gần hơn, để một lần nữa được chiêm ngưỡng thân thể nuột nà này.

Gã chậm rãi đi đến, nửa quỳ trên đất, lấy tay vén qua một bên mái tóc nâu đậm. Từ trên nhìn xuống, quả thật là một gương mặt xinh đẹp, khá ái. Tuy nhiên hàng chân mày lại toát lên khí khái khôn ngoan, kiên cường.

Đôi môi cô vẫn còn vơm chút son đỏ, khép hờ, đã vô tình khơi gợi dục vọng từ tên quý diện.

Hong Dae không kiềm được, thô bạo hôn lên đôi môi nhỏ nhắn. Gã gặm, mút ngấu nghiến như thể đó là một quả cherry mọng đỏ thơm ngọt. Bàn tay gã bắt đầu lần mò, luồn vào áo khoát, xoa nắn từng tấc da thịt. Gã muốn từng dây thần kinh trên đôi tay đều phải cảm nhận được làn da mượt mát này. Vòng eo thon thả cũng chịu số phận bị cấu mạnh một cái, lập tức trên da hiện lên dấu hàng dỏ.

"Chẳng lẽ tao lại bỏ qua cho mày? Tại sao tao phải nghe lời tên chủ vô dụng đó? Trước khi đưa mày vào chỗ chết thì tao nhất định phải có được mày, mèo con ạ." - Gã lăm bắm vài lời bên tai Ji Hyo.

Tiếng hít hà ngày một dồn dập. Làn hơi ấm nóng thổi xuống cần cổ trắng ngần. Xương quai xanh uốn lượn, lộ ra chiếc hóm tuyệt mỹ, khiến gã nuốt nước bọt ừng ực.

Chiếc áo khoát bấy giờ đã trở nên quá vướn vịu trước tay gã. Một động tác nhỏ lướt qua, áo khoát liền bị mở toạt. Bên trong là áo thun đã bị xé làm hai trước đó.

Trên làn da có vô số những dấu bầm tím đỏ, như bị thứ gì đó găm cắn tạo thành. Chiếc áo lót màu đen tuyền một lần nữa lại xuất hiện.

Lần này không còn sự phản kháng nào, Hong Dae mạnh tay giật bung* chiếc áo nhỏ đen cuối cùng.

Bộ ngực căng tròn không còn gì bảo vệ, cứ thế phỏ bầy ra. Hai điểm hồng nhũ hoa tròn trịa, tóa đi sức hút quyến rũ chết người. "Nơi đẹp nhất" đó đang nhẹ nhẹ phập phồng theo từng nhịp thở của Ji Hyo. Cô không hề biết rằng thân thể mình sắp bị đưa vào hồ sâu dăm dục của tên cuồng sát.

"Th...thật mỹ lệ."

Hong Dae cảm giác cổ họng như bị đốt cháy bởi dục hỏa trong mình, gã liên tục liếm môi như kẻ thiếu nước. Không thể chờ nữa, gã cúi đầu, úp mặt vào giữa vùng dỏm mềm mại đó hít lấy hít để mùi da thịt con gái trong trắng. Hai tay Hong Dae không ngừng nắn bóp thô bạo như thể chỉ trong phút chốc chỗ ấy sẽ biến mất khỏi tay gã.

"Ji Hyo à...ừ...Ji Hyo à...con mèo nhỏ đáng chết của tao..."

Hong Dae không ngừng gặm gừ tên cô trong cuốn họng. Hai bàn tay đỏ máu nhanh chóng luồn xuống chiếc quần jean của cô, găt gao xé mở. Trong khi đó gã dùng cái miệng bản thiêu của mình để cắn lấy "điểm hồng" của cô một cái thật mạnh.

A...

Trong cơn mê mẩn, Ji Hyo dường như cảm nhận được một cổ đau đón truyền tới nơi bầu ngực. Có nhũ mày, khe rên, theo phản xạ tự nhiên mà cựa mình, mở mắt.

"Ồ! Tỉnh rồi sao? Hà hà hà." - Hong Dae thoáng bất ngờ vì thấy con mèo con của gã đã tỉnh giấc.

Đôi mắt vừa mở ra, hình cảnh đầu tiên cô thấy được lại là bản thân bị một thân hình to lớn đè lên, cùng gương mặt ghê tởm, méo mó đang phóng đại trước mặt mình. Tên sát nhân lờm cô với cặp mắt đã thù, nóng rức.

Đầu óc tuy còn mơ hồ, nhưng Ji Hyo vẫn biết mình đang lâm vào tình thế thật cực đáng lên miệng sôi. Cô cắn mạnh vào lưỡi để cơn đau giúp cô tỉnh táo. Ji Hyo cố sức quẫy đạp thật mạnh toàn thân, hi vọng gã sát nhân thấy khó lui.

Cư nhiên cơ thể tên này lại vững không khác gì tảng đá. Mặc cho cô có dùng biện pháp gì đều không thể lay chuyển được gã.

Bấy giờ, Ji Hyo mới nhìn xuống thân thể mình, kinh hoàng nhận ra, trên người mình không còn một mảnh vải nào, và khóa quần cũng đã bị mở toan. Nơi nhũ hoa kia...cô không hiểu sao lại rướm chút máu.

Ngáy người vài giây, cô liền hiểu cái tên đáng chết này đã làm gì mình. Ji Hyo quờ quạng hai tay, đánh đập lung tung. Cô hét lên, kêu gào trong sự vui thú của tên Hong Dae.

"Cứu tôi với! Các hyung ơi! Jong Kook oppa! Cứu em..."

"Dừng rồi...ha...hết lên đi...gào lên đi. Mày càng làm thế tao càng hưng phấn."

Hong Dae này giờ không ngừng cố gắng coi nổi những thứ trên người Ji Hyo, nhưng gặp phải sự chống cự quyết liệt của cô, nên ý định của gã vẫn chưa thành.

Điên tiết, gã giờ tay giáng mạnh xuống một cái tát, khiến Ji Hyo ho thốc một đường máu.

Khục...khụ khụ...

"Nằm yên thì tao còn dỏm xử tử tế. Nếu không thì đến lúc đó, mày sẽ phải quỳ mọp dưới chân, để xin tao tha cho tằm thân bản thù của mày."

Hong Dae dùng tay bóp mạnh vào cằm Ji Hyo, gã ghé sát mặt mình vào mặt cô, nói.

"Mày là đứa con gái thằng khốn Jong Kook yêu nhất, tao càng phải chiếm được mày. Khi chiếm được mày rồi thì tên đó sẽ mãi mãi là kẻ đến sau tao."

"Tao cũng không ngại nói cho mày biết, Jong Kook nó đã vì mày mà bị tao hành hạ rất thể thảm. Tao đã nói là mày đã bị tao cưỡng bức và nó rất tức giận. Với tính cách chiếm hữu, dù cho có muốn, nó cũng sẽ không bao giờ lấy một người như mày. Đến anh em của nó cũng không còn tin tưởng nó nữa. Tên khốn đó sẽ chết trong cô độc."

Càng nói gã càng thống khoái, nghĩ đến viễn cảnh kẻ thù bật nhất bị hạ dưới tay, làm gã như muốn phát điên.

Ánh mắt Ji Hyo chợt mở to, con ngươi rung chuyển kịch liệt. Chứng tỏ cô đang rất đau khổ. Mọi thứ Ji Hyo nghe được đều như vạn tiễn xuyên tim. Tay bên phải bất giác nắm chặt lấy cổ tay bên trái, nơi có chiếc vòng trắng hạt của người họ.

"..."

"Tên đề tiện mày...Thân thể của tao không phải là mày muốn chiếm là dễ dàng. Tao chỉ ngu với một người duy nhất mà thôi. Người đó chính là Kim Jong Kook. Chỉ có anh ấy mới được đụng vào tao."

Một cổ lửa giận xông lên, cô đột ngột bật dậy, cắn một củ đau điếng vào tai tên sát nhân. Bởi lực cắn quá mạnh, vành tai gã đã bị đứt sứt hết một miếng.

Hong Dae loạn choạng giựt lủi về sau, ôm lấy bên lỗ tai phải. Vì quá đau, gã thét lên một tiếng thật lớn.

Aaaaa

"Con khốn mày!"

Ji Hyo cười khẩy, phóng ánh nhìn khinh bỉ vào gã. Cô phun ngậm máu xuống đất, lần bên trong còn thấy rõ một góc vành tai. Cô không biết sức mạnh ấy từ đâu mà có, nhưng nó đã giúp cô thành công thoát khỏi tên cầm thú này.

Gã điên cuồng lao đến cô, dùng đôi tay lực lưỡng bóp lấy cằm cô yếu ớt, nhất hống cả thân thể khỏi mặt đất.

Khắc...khắc....

Ji Hyo vùng vẫy dử dội, cào cào cánh tay to như khúc củi của gã. Mặt cô dần chuyển từ đỏ sang tím vì thiếu khí.

"Chi huy!"

"Chi huy!"

Bất ngờ, hai tên thuộc hạ thân cận từ bên ngoài đi vào báo cáo.

"Chúng ta đã vào động ngầm Naraka. Năm phút nữa cập bến."

Hừm...hừm....

Hong Dae tức giận, ném mạnh Ji Hyo xuống sàn. Trước khi quay đi, gã không quên đá một cú đánh thup vào bụng cô, khiến cô ho khan vài tiếng.

"Tụi bây xích tay chân nó lại cho tao. Nhốt nó vào lồng sắt, rồi khiêng nó đến Khu D."

"Rõ"

"..."

"Tụi bây...tránh ra...tránh ra...Không được đụng vào tao."

Hong Dae đi nhanh ra cửa bỏ lại phía sau loạt âm thanh gào thét, chống cự của Ji Hyo. Trên mặt gã vẫn còn hiện rõ sự bất mãn. Tuy nhiên mỗi gã lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Chào mừng đến với ĐỊA NGỤC NARAKA.

.....

***Clef: là cái cờ lê vận ắc ấy mấy mem.**

***Ji Hyo mặc áo ngực gài phía trước nên mạnh tay là bung ngay.**

.....Hết Chương 18.....

Hãy yêu thương Au và vote cho Au đi nào. Comment được thì càng tốt.

Love all

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: Phiên ngoại 1: ân xá

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm mới Au chúc tất cả các tình yêu của Au: Ai đang đi học thì sẽ thăng thăng tiến tiến vượt qua mọi kì thi lớn nhỏ. Còn ai đã đi làm thì một bước lên mây, thăng quan tiến chức, tiền bạc đầy nhà.

Au không cần gì nhiều, chỉ cần mỗi tình yêu vô li xi cho Au cái vote sao lấy hên toàn năm thôi à ♦•♦

Còn đây chính là li xi của Au: Một cái Phiên Ngoại dạng Spoiler trước một số tình tiết trong tương lai mà truyện sẽ đi qua. (ĐỦ HẤP DẪN CHƯA!!)

NÀO LET'S GO.

.....

Úm....

Cái đầu của tôi.

Từ trong cơn mê tỉnh lại, Jong Kook cảm nhận đầu mình bung bung như búa bổ. Cả thân thể đều đau nhức, tứ chi như sắp rụng khỏi cơ thể.

"Yaizzz! Tâm thần tàn này, cứ như sắp chết đến nơi vậy." - Jong Kook nhàu mày, miệng liên tục phát ra mấy tiếng mắng chửi.

Hôm qua quả thật là một ngày đáng sợ. Trong kí ức xộn lộn, Jong Kook chỉ nhớ rõ, hình ảnh bụi đất tung lên mù mịt, nước tràn dưới chân lính lừng. Lần trong đó còn có một màu đỏ tươi tươi của máu. Mọi thứ xung quanh đều rất hỗn loạn. Tất cả mười hai đội đều nhào vào nhau xâu xé, chém giết không nương tay. Không phải người chết thì ta chết, hình dung không khác địa ngục là mấy.

Chung quy cũng chỉ vì một tấm vé ân xá mà ra.

Dù cho đang yên vị một chỗ hồi tưởng, cũng khiến Jong Kook không khỏi rung mình.

"May mà còn sống trở về. Nếu không thì..."

Chết...

Chợt nhớ đến những anh em của mình, một tia lo lắng thoáng qua, khiến Jong Kook không thể nào nằm yên được nữa. Anh sợ rằng sẽ có ai đó bị thương nặng, hoặc thậm chí là bỏ mạng.

Khó khăn lắm Jong Kook mới co dần được hai cánh tay. Anh cố gắng cử động thân mình, kiểm tra gân cốt có hoạt động bình thường hay không. Anh muốn nhanh chóng đi dò xét tình hình sống chết của những người còn lại.

Jong Kook thử ngồi dậy một chút, lập tức một cổ đau đón truyền đến từ bên hông phải, đau đến mức làm anh không thể thở được. Cả cơ thể vì đột ngột mất thăng bằng mà ngã lộn xuống đất.

Khụ...khụ...khụ.....

Tầm lưng to lớn đập mạnh xuống nền đất thô cứng, khí tức bị ngưng trệ nơi cuống họng, khiến anh ho lên từng hồi. Mỗi lần ho là nơi hông phải lại nhói lên từng cơn.

"Không lẽ lại gây thêm cái xương sườn nào nữa sao?"

"Haizzz! Cái tên người Nhật chết tiệt. Nếu không phải đỡ một cú đá của hắn thì giờ đâu đến nỗi."

Anh nhớ đến nguyên do vì sao bản thân lại bị thương như thế này, liền không khỏi buồn bực.

Kwang Soo à! Để xem cậu đến ơn tôi thế nào đây. Vết thương này là vì cậu mà ra đấy.

Jong Kook bất đắc dĩ nằm yên trên đất, anh đưa ánh nhìn vô lực lên trần gỗ bụi bặm. Tiêu cự trong con người dần tập trung lại một chỗ, đầu óc anh cũng bắt đầu thanh tỉnh lại.

Hử?

A...

"Mình đang ở chỗ quái nào thế này?"

Kể ra từ lúc hồi tỉnh đến giờ, Jong Kook luôn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, liên tiếp các cơn đau ập đến, cơ bản là anh không có thời gian chú ý đến cảnh trí xung quanh. Chỉ đến lúc này anh mới nhận ra mọi thứ đều khác hoàn toàn với "phòng" của anh.

Cái xà lăm kín bùng giờ đã biến thành một căn nhà gỗ cũ kĩ.

Chuyện quái gì vậy?

Tầng tầng lớp lớp mận nhện vắt ngang như mở to sọi, dù biết rằng nơi đây đã bị bỏ không lâu ngày. Các bờ tường gỗ mục nát có thể thấy được chút tia sáng nhỏ nhoi, chiếu qua các khe hở. Tiếng gió rít vu vu thổi vào da thịt từng làn hơi nóng bóng.Thoảng trong gió lướt qua cái mùi nắng cháy đến gai mũi. Luồng khí hít thở cũng vì đó mà trở nên khó khốc hơn.

Một phong vị đặc trưng của vùng hoang mạc.

Là hoang mạc sao? Nhưng thế nào mình lại ở đây?

.....Két.....tttt.....

Tiếng kéo kẹt của cánh cửa cũ kĩ vang lên, tiếp sau đó là âm thanh bước chân chậm rãi đi vào. Jong Kook theo phản xạ đề cao cảnh giác. Anh lập tức nhắm mắt lại, giả vờ bất tỉnh.

Qua vài giây, tiếng bước chân dần trở nên vồn vã, chạy thẳng về phía anh.

"..."

Bên tai Jong Kook vang lên một giọng nói âm âm, dịu dàng. Trong ngút chiều không giấu được sự lo lắng.

Âm thanh quen thuộc bỗng chốc áp vào đại não, tim anh như ngừng đập vài giây.

Giọng nói ấy... của người mà anh mong nhớ hơn bất kì ai.

Ji Hyo.

.....

Ngay sau khi Ji Hyo bị đám lính áp giải đến đây, chúng liền bỏ cô lại một mình cùng với một chiếc balo nhỏ xíu. Bên trong chỉ vồn vẹn có 1 chiếc bật lửa và một con dao găm.

Cô đứng yên như trời trồng khi thấy mình lạc lõng giữa hoang mạc không một bóng người. Trời đỏ nắng gắt như lửa, làn da mịn màng của cô bắt đầu thấy bóng râm. Nhìn đồng nhìn tây cũng chỉ có căn nhà xập xệ, im im dưới bóng cây Bao Báp* đàng xa.

Không còn lựa chọn nào khác, Ji Hyo giắt con dao vào lưng quần rồi chậm rãi tiến đến ngôi nhà. Vừa dừng trước cửa, cô liền nghe một tiếng động mạnh như có vật gì đó rơi xuống đất.

Ji Hyo ngáp ngừng vài giây, cuối cùng thận trọng mở nhẹ cánh cửa bước vào.

Cô khe khẽ bước chân, lách mình qua các món đồ nằm ngổn ngang trên đất. Đôi mắt sáng lên ánh nhìn dò xét. Nương theo lối đi, Ji Hyo bắt gặp căn phòng nhỏ nằm khuất sau tấm rèm rách nát.

Vén nhẹ tấm rèm nhìn vào, đập ngay vào mắt cô là một thân hình to lớn, nằm thẳng băng trên mặt đất, hai mắt người nọ nhắm nghiền lại. Trên vầng trán cao vẫn còn hằn đỏ những vết thương ngang dọc.

Jong Kook oppa.

Ji Hyo cảm tưởng tim mình như ngừng đập, cô thấy mình không thể hít thở nổi. Cô lập tức chạy đến bên cạnh, ngồi thụp xuống, cố hết sức lay mạnh Jong Kook.

"Jong Kook oppa! Jong Kook oppa! Mau tỉnh! Oppa ah, anh đừng làm em sợ mà."

...

Đến lúc này Jong Kook không thể nào giả vờ thêm được nữa, anh mở to cặp mắt của mình để nhìn cho kĩ bóng hình trước mặt.

"Ji...Ji Hyo! Có thật là em không?"

Jong Kook không nén nổi cảm xúc bùng cháy trong lòng, khi Ji Hyo của anh ở ngay trước mặt. Không phải là mơ, cũng không phải là ảo ảnh ba chiều, mà thật sự là Ji Hyo bằng xương bằng thịt.

Cả cơ thể như được tiếp thêm sức mạnh. Trong phút chốc, Jong Kook quên bẵng đi cơn đau nhức đang hành hạ. Anh bật người dậy, ôm chầm lấy người con gái mà anh yêu như mạng sống mình.

"Ji Hyo Ji Hyo Ji Hyo....."

Miệng anh không ngừng gọi tên cô, từng âm điệu phát ra như chất chứa biết bao nỗi niềm mong nhớ. Anh thật sự muốn gọi cho đến khi nào linh hồn anh lìa khỏi thế giới này thì thôi.

"Thật sự là em rồi!"

"..."

Hơi ấm từ thân thể Ji Hyo truyền đến Jong Kook, đã thức tỉnh những kí ức đau thương anh chôn giấu bấy lâu nay. Mọi thứ dồn nén trước kia chực vỡ òa, khiến anh không kiềm được nước mắt.

Anh gục đầu trên vai cô, hai tay vẫn không ngừng siết chặt như thể chỉ cần một cái buông tay là cô sẽ biến mất.

"Ji Hyo à! Anh xin lỗi..."

"Em có biết...suốt một năm qua, đêm nào anh cũng bị các con ác mộng bao phủ lấy mình..."

"Anh đã không ngừng tự trách bản thân khi không thể bảo vệ được em. Và anh càng muốn kết liễu chính mình khi biết được tin đưa con của chúng ta cũng vì anh mà sảy mất. Anh xin lỗi. Anh thật vô dụng. Anh...anh đã hứa sẽ bảo vệ em bằng cả tính mạng của mình. Vậy mà...chỉ một điệu đơn giản như thế, anh cũng không làm được. Anh xin lỗi, anh xin lỗi!" - Giọng nói Jong Kook nghẹn lại, nhỏ dần đi. Đầu đó trong không khí phàn phất mùi đắng cay.

"..."

Thật sao...

Ngay từ lời xin lỗi đầu tiên, Ji Hyo đã không thể nén nỗi nước mắt của mình. Cô cắn chặt đôi môi đến bật máu, để không một tiếng nức nào phát ra. Hai tay cô bắt gác ghì chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh.

"Oppa ah...Đừng tự trách mình nữa."

"Nếu là em lúc đó, thì có lẽ em cũng sẽ làm như vậy thôi. Thật sự anh không còn lựa chọn nào khác cơ mà."

Mặc dù an ủi Jong Kook là thế, tuy nhiên khi nhớ về thời khắc kinh hoàng đó, tâm cô một lần nữa thất lại tựa hồ bị ai đó bóp chặt.

Đau đớn về thể xác dần nguôi ngoai theo thời gian, nhưng nỗi đau tinh thần thì vẫn còn đọng lại mãi. Hình ảnh dòng máu đỏ thấm từ hạ thân chậm rãi chảy dài xuống đất, thấm đẫm cả một mảng lớn. Nó cứ đeo bám lấy cô, ám ảnh cả ngày lẫn đêm. Từ phút giây ấy, cô đã biết đưa con của cô và anh vĩnh viễn không còn nữa.

Ji Hyo không phủ nhận chính cô đã từng rất hận anh. Hận đến mức chỉ muốn giết chết anh. Cho đến khi sự việc dần đi vào quá khứ, cô mới thấu hiểu rằng chính anh cũng có nỗi khổ của riêng mình. Suy cho cùng, điều đó không ai mong muốn xảy ra cả.

Cố nén tiếng nức nghẹn, Ji Hyo lau vội nước mắt, cô không muốn bản thân gục ngã lần nào nữa. Phải tự vực dậy tinh thần mình, đồng thời kéo Jong Kook thoát khỏi hố sâu tự trách.

Ji Hyo nhẹ đẩy Jong Kook ra, cô ôm chầm anh, ép anh phải nhìn thẳng vào mắt mình. Vì chỉ có như thế anh mới bình tĩnh trở lại.

"...Oppa à! Anh nghe em nói được không...Hãy nhìn vào mắt em này. Nhìn thẳng vào em"

Jong Kook ái ngại, nhướn đôi mắt đỏ hoe nhìn cô. Anh thấy ảm sâu trong đôi mắt ấy là nỗi thống khổ dai dẳng. Tuy nhiên đầu đó bên trong vẫn tồn tại sự kiên cường, lạc quan. Nó mang đến cho anh cảm giác ấm áp đến lạ.

"Đu sao chúng ta cũng đang vật lộn từng ngày để giành giật sự sống, không biết khi nào mới thoát ra được khỏi đây. Đứa bé này....nó đã đến không đúng thời điểm. Trong khi, chúng ta đâu thể đảm bảo giữ được cho đến lúc nó ra đời an toàn. Nên tất cả mọi chuyện đều không phải lỗi của anh."

Ji Hyo cố nặn ra một nụ cười thoải mái nhất để trấn an người trước mặt.

...

Không biết đã qua bao lâu, bầu không khí xung quanh dường như cô đặc lại. Mọi âm thanh đều lắng đọng, chỉ còn tiếng gió và cát ma sát vào tường gỗ, tạo thành những thanh âm sần sật.

Cái cảm giác gượng gạo làm Jong Kook thấy rất khó chịu. Anh không muốn lần gặp lại đầu tiên của cả hai lại diễn ra như thế này.

"Hìm...Ji Hyo à...Tại sao em lại ở đây? Chẳng phải phái nữ sẽ không được ở riêng với bọn anh khi không có máy quan sát à?" - Jong Kook mở lời bằng một câu hỏi "rất đời bình thường".

"Em cũng không biết nữa oppa à. Đêm qua đột ngột em bị gọi tên, sau đó liền bị đẩy vào một chiếc lồng sắt. Anh có biết em đã gặp ai không?" - Ji Hyo chậm rãi kể lại sự việc đêm qua.

"Hìm? Là ai?" - Jong Kook nhướn mày hỏi.

"Em đã gặp Yeon So Min." - Ji Hyo nói ra, trong ngữ điệu có phần buồn bực.

"Hừ là cô ta sao?" - Trái ngược lại với cô, Jong Kook chỉ nhếch mép cười một cách khinh bỉ.

"Ừm. Hai chúng em đã phải đấu với nhau đến thừa sống thiếu chết mà không hiểu vì cái gì cả. Chỉ đơn giản là chém giết lẫn nhau."

"..."

Ji Hyo nhàn nhạt kể lại sự việc như thể cô không hề trực tiếp trải qua việc đó.

"Cho đến cuối cùng, cô ta vì sơ sẩy mà bại dưới tay em. Tất nhiên là em cũng không muốn đuổi cùng giết tận, chỉ là dùng một chút thủ thuật khiến cô ta sợ mà ngắt xui thôi. Lúc này thì bọn chúng mới mở lồng sắt kéo em ra và đưa em đến đây."

Hừ...

Bây giờ Jong Kook đã hiểu ra tất cả mọi chuyện. Ji Hyo chính là phần thưởng mà tám vé Ân Xá mang lại. Bọn chúng thừa biết mối quan hệ phức tạp giữa anh và hai người phụ nữ này. Đồng thời hiềm khích giữa Ji Hyo và So Min cũng là một vấn đề rất lớn. Nó sẽ mang lại cực nhiều lợi ích cho màn kịch của tên Master. Vì thế chúng mới nhọc công vẽ ra một trò chơi để xem người nào có đặc ân được trở thành phần thưởng của anh.

Ji Hyo à, em có biết chúng ta đang là những con cờ mua vui cho bữa tiệc của tên đó không?

"..."

Một lần nữa bầu không khí lại rơi vào bế tắc.

Đột nhiên, cơn đau từ vết thương nơi hông lại bộc phát dữ dội. Jong Kook bấu chặt vào hông phải, nhắm nghiền hai mắt, cố chịu đựng để cơn đau qua đi.

Ji Hyo phát giác thấy vẻ mặt dần tái xanh của anh thì bắt đầu lo lắng.

"Oppa à? Anh đau ở đâu sao? Mau đưa em xem nào."

Ji Hyo nhanh tay vén áo Jong Kook xem xét. Cô dễ dàng thấy được bên hông phải anh có một vết bầm tím rất to. Ji Hyo thử chạm tay vào nó liền nghe Jong Kook rên lên đau đớn.

A...

Suy nghĩ vài phút, Ji Hyo liền nhanh như bay, chạy ra ngoài. Cô tìm vài viên đá nóng dưới đất vì bị phơi lâu ngoài nắng nóng nên đã hấp thu không ít nhiệt. Ji Hyo tiện tay xé một mảnh rèm cửa bọc lấy mấy viên đá rồi mang vào.

"Oppa ráng chịu một chút nha."

Nói đoạn cô mạnh tay ấn bọc đá nóng vào vết bầm tím của Jong Kook lần lần.

A...

Jong Kook biết cũng vì bất đắc dĩ nên Ji Hyo mới phải làm như vậy. Anh nghiền răng nghiền lợi nhịn xuống, mong cho cơn đau chóng qua.

Làm được vài lần, Ji Hyo nhẹ nhàng đặt bọc đá xuống, sau đó nép qua một bên, yên lặng. Cô muốn để cho Jong Kook được nghỉ ngơi một lát.

...

Bây giờ Ji Hyo mới có dịp nhìn kĩ Jong Kook hơn. Chỉ qua một năm không gặp, nhưng anh đã già dặn đi nhiều. Có lẽ khoảng thời gian vừa rồi, sự nếm trải xương máu đã in thêm vài đường nét trên gương mặt sắt lạnh của Jong Kook. Càng làm cho ở anh toát lên một phong vị đàn ông rắn rỏi, hiểm cò.

Ji Hyo thoáng thấy tim mình đập mạnh vài nhịp, da mặt cũng dần nóng lên. Cô bất giác đưa tay lên trượt dài từ trán xuống dần tới chiếc cằm góc cạnh của anh. Từng ngón tay thon thả, vút về những giọt mồ hôi ướt đẫm, càng khiến những xúc cảm dưới tay thêm phần rõ ràng. Ji Hyo như đang phát họa lại gương mặt của người khiến cô một lòng muốn bên cạnh.

Cảm giác các đầu ngón tay mềm mại, lướt nhẹ trên mặt mình, Jong Kook như được xoa dịu mọi đau đớn thể xác lẫn tinh thần. Anh nhắm mắt nương theo hướng tay của cô. Hơi thở anh mấy chốc liền trở nên gấp gáp hơn hẳn.

Ji Hyo à...

"Jong Kook oppa...."

"....Trong một năm qua, em đã trải qua biết bao sự cảm dỗ, uy hiếp, thậm chí là đe dọa tính mạng cũng chỉ vì một lí do duy nhất...Đó chính là chờ đợi được gặp lại anh."

"Thân thể này cũng chỉ có anh mới được chạm vào nó."

Lời nói thì thật tựa mặt hoa của Ji Hyo vang lên bên tai, khiến Jong Kook như gục ngã. Một giọt nước sống sánh chắc chắn sẽ làm tràn cả ly. Sức chịu đựng của anh có giới hạn, anh không thể kiềm chế được bản thân mình, trước lời nói đầy "ăn dụ" của cô.

"Ji Hyo à...Em thật sự rất biết quyến rũ người khác đấy."

Jong Kook nhếch môi thành một đường cong tuyệt hảo. Anh chỉ gạt lấy cô, hướng đôi môi mọng đỏ mà tiến tới. Bờ môi thô ráp của anh như bị đôi môi mượt mềm kia nuốt chửng. Jong Kook từ từ tách mở hai cánh đào, anh không mấy khó khăn để vượt qua hàng "ngọc thoắt*" tìm đến chiếc lưỡi xinh xắn của cô.

Như được ngầm chấp nhận, Jong Kook lập tức được chào đón bằng sự cuốn quýt, nóng ấm của đầu lưỡi ướt mềm. Anh chậm rãi khám phá mọi góc ngách trong khoang miệng cô. Từng nơi từng điểm, Jong Kook đều muốn ghi nhớ hết.

Kĩ thuật hôn của anh đã thành công ép Ji Hyo phải đầu hàng. Jong Kook nói lòng tay để cô có thêm không gian thoáng mát. Ji Hyo vì bất nhịp không kịp nên bị thiếu khí, miệng mở ra thờ liên tục.

Tuy nhiên, Jong Kook không muốn bỏ lỡ một phút giây nào cả, anh nhanh chóng ôm chặt lấy cô, hôn lên chiếc cổ thon dài, nõn nà.

Từng nụ hôn lướt trên da thịt, khiến Ji Hyo cảm nhận được như có những dòng điện kích thích nguồn khoái cảm tận sâu trong tâm trí mình. Cô ngửa cổ ra sau, đón nhận nó.

Ji Hyo không biết từ lúc nào, cô đã ngồi lên đôi chân săn chắc của Jong Kook. Hai cánh tay cô bất giác vòng ra sau, ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh, ép sát vào mình. Ji Hyo có thể nghe được nhịp đập đồng điệu, thỉnh thoảng của cả hai truyền sang nhau. Cô không muốn giữa mình và anh có một khoảng cách nào dù là nhỏ nhất.

Jong Kook đến lúc này trong người đã rất bức bối. Anh cơ hồ có thể thấy được nơi nào đó của mình đang giương cờ biểu tình, muốn phát tiết.

Jong Kook mặc dù rất biết xem xét tình hình xung quanh, nhưng bản thân anh cũng chỉ là người bình thường, hiện tại anh không thể nào nhịn được.

"Ji Hyo à...Anh có thể...?"

Đáp lại Jong Kook là một nét mặt ửng hồng, Ji Hyo quay đi hướng khác, không nhìn trực tiếp vào anh. Điều này cũng đồng nghĩa với việc "Anh có thể làm mọi thứ".

Nhận được câu trả lời "Cho phép", Jong Kook không giấu nổi nụ cười. Anh không chần chờ lấy một giây, ôm Ji Hyo, xoay người lại, đặt cô nhẹ nhàng xuống đất. Bây giờ, cực diện đã trở thành anh nằm bên trên.

Đối với anh một khi đã hứng...tình thì không cần trên giường hay dưới đất, đều có thể thoải mái mà...làm *(Au:Chỗ này không thể không chen ngang aa. Anh thật thú tính mà Kookie, ≡≡≡)*

Nhìn từ góc độ này, Jong Kook tự cảm thấy mình là một thằng đàn ông cực kì may mắn. Bởi lẽ anh đã vượt qua tất cả mọi thứ để có được tình yêu của người phụ nữ tuyệt vời này. Sự chung thủy của cô khiến anh tự thề với chính mình: nếu còn làm cô đau khổ thêm một lần nào nữa, anh sẽ bị trời tru đất diệt.

"Hìmm... Thật ra nếu có một tiểu Liger cùng anh chơi trò sinh tồn thì cũng không quá tệ nhỉ?" - Jong Kook tỉnh quái đặt tay lên bụng Ji Hyo xoa nhẹ nhẹ.

"Ji Hyo a! Chúng ta bắt chấp sinh một đứa đi."

"..."

"Anh thử "vào trong" xem nào? Xem coi em có giết anh hay không?" - Ji Hyo tròn tròn mắt, nhẹ rắng hăm dọa người yêu.

"Là em nói đấy nhé. Để xem em có nỡ giết appa đứa nhỏ không."

...

"À...Đừng mà! Kim Jong Kook anh dám!"

(Au: Hìmm...đóng cửa, tắt đèn. Chuyện gì đến nó đến. Chỉ là tàu hũ mà thôi. Muốn có thịt sao? Vote mạnh tay đi Au sẽ cân nhắc cho một nùi thịt. Há há há há.)

.....

*Ngọc Thốt: Hầm rắng ấy.

*Cây Bao Báp:

.....Hết Phiên Ngoại 1.....

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Running Man][SpartAce] ACE Át Chũ Bài Của Anh..* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.